

Cô Bé Ngày Xưa

Uyên Nhi

Chương 1

- Ê ! Ky Ky à ! Dậy đi , Ky Ky !

Đang ngủ ngon , cô bé Ky Ky chợt giật mình tỉnh giấc vì tiếng gọi quen thuộc vang đâu đây . Cô bé nhồm dậy , thấy anh Bin bám hai tay vào song cửa sổ gọi cô . Ky Ky dụi mắt :

- Gì đó anh Bin ?

- Ra ngoài này đi ! Anh vừa phát hiện bà Tư có chùm ổi xá lị ngon lắm . Ky Ky ra canh chừng , anh hái cho.

Ky Ky tỉnh ngủ ngay . Cóc , ổi , xoài . . . đại khái là những loại trái cây chua như vậy là cô bé thích ăn nhất . Ky Ky tuộc nhanh khỏi giường , cô nhòen miệng cười với Bin :

- Anh ra trước đi . Em rửa mặt cái đã.

Không đầy năm phút sau , Ky Ky đã có mặt ngoài hè . Bin dắt cô chui qua hàng rào kẽm chạy sang vườn cây của bà Tư Thân . Hai đứa trẻ băng mình qua đám bình tình rậm lá xanh , qua cái hồ nước lớn rồi tới mấy cây ăn trái sát mé rào . Bin dừng lại trước một gốc ổi to , thân cây lớn như đã ở đây nhiều năm . Bin nói khẽ vào tay Ky Ky :

- Em canh chừng đi nha ! Anh leo à !

- Ừ , nhanh nhanh đi , đừng làm em hồi hộp nghe.

Thoắt một cái , Bin đã dùng tay bám thân cây leo lên nhánh ổi gần nhất , rồi tiếp tục lên cao hơn . Kia rồi . . . hai trái ổi vàng tươi trông thật ngon mắt . Bin với hai tay bứt cả nhánh luôn . Cùng lúc đó cậu nghe tiếng Ky Ky run rẩy :

- Xuống đi anh Bin , chi . Phấn ra kia.

Bin nhảy xuống đất cái "hự" . Từ xa , Phấn đã trông thấy , cô bé la thật to :

- Ê ! Hai đứa kia , hái trộm cái gì trong vườn nhà tao đó , đứng lại mau !

Bin túm hai quả ổi vào trong áo nắm tay Ky Ky chạy ù thật nhanh . Phấn xách dép đuổi theo làm hai đứa nhỏ chạy thục mạng - "Xoạt" - Bin lách mình thật nhanh qua cái lỗ hổng nhỏ bên hàng râm bụt , Ky Ky nhanh nhẹn chui theo . Cả hai thoát được ra ngoài . Chạy thêm vài bước Ky Ky bỗng vấp phải cục đá ngã nhoài xuống đất . Bin hốt hoảng dừng lại đỡ cô bé lên :

- Ky Ky ! Em có sao không ?

Ky Ky mếu máo như sắp khóc :

- Đau quá ! Anh Bin ! Em chạy hết nổi rồi.

Bin vội ngồi thụp xuống :

- Leo lên đây , anh cõng cho.

Cậu bé vác Ky Ky trên vai , tiếp tục chạy băng ngõ tắt về nhà . Dường như Phấn không đuổi theo nữa nên Bin không nghe thấy tiếng chân người phía sau . Bin cõng Ky Ky về tới sân nhà mình , cậu lại ngồi xuống đê ? Ky Ky rời khỏi lưng mình . Ky Ky đi cà nhắc , khi nhìn xuống chân , cô bé chợt thấy ngón chân cái tứa máu , cô hoảng sợ hét toáng lên :

- Trời ơi ! Máu ! Chết em , anh Bin ơi !

Bin cũng đã nhìn thấy máu ở đầu ngón chân Ky Ky , cậu ôm chặt lấy cô dỗ dành :

- Suyt ! Nín đi nào ! Ky Ky ngoan , đừng có sợ nha ! Chắc tại trúng cục đá đập chân thôi mà , để anh Bin xử thuốc là hết ngay . Không có gì đâu.

Ky Ky vẫn thút thít :

- Không có gì làm sao chảy máu chứ . Em không biết đâu , bắt đền anh Bin đi ! Tại anh xúi dại em . . .

Bin gật đầu lia :

- Ồ . . . Ồ . . . Tại anh , anh xin lỗi Ky Ky há ? Nín dứt đi , con gái khóc nè xấu lắm ! Dừng cảm lên ! Anh xử thuốc xong , cho em hết hai trái ổi luôn có chịu không ?

Nghe nhắc tới "cái vụ Ổi" Ky ky thôi khóc ngay.

Cô đưa một ngón tay dứ dứ trước mặt Bin :

- Tự anh hứa đó à , không phải em đòi đâu nhé.

- Ủ ! Anh hứa mà . Đi vô đây đi , anh rửa vết thương cho !

Bin kéo tay Ky Ky vào trong nhà . Cậu bé tới tủ thuốc lục tìm chai Alcol rửa sạch máu cho Ky Ky rồi rắc thuốc "Pi" vào nơi khoe chân bị rách . Ky Ky nhắm mắt xuýt xoa , cô định khóc .

Nhưng thấy hai quả ổi vàng ươm Bin để trên bàn , Ky Ky nín thình chịu đau . Băng vết thương lại cho cô bé xong , Bin giữ lời hứa đưa hết cho cô hai quả ổi . Vừa lúc đó , em gái Bin là Trúc Nhã từ nhà sau đi lên , thấy Bin đưa ổi cho Ky Ky , nó la lên :

- A . . . Hai người đi ăn trộm ổi bà Tư phải hôn ? Đưa cho em một trái , không em mách mẹ.

Ky Ky giấu cả hai quả ổi ra sau lưng :

- Méc thì méc đi , con nhỏ nhiều chuyện . Ở nhà ngủ cho đã rồi bắt người ta chia cho mà à ? Còn lâu , tao "dứt" hết luôn.

Trúc Nhã giậm chân phụng phịu . Nó chạy lại nứ tay Bin :

- Anh Hai ! Ky Ky nó giành ăn với em kìa ?

Bin dỗ dành Ky Ky :

- Ky Ky à ! Hay là . . . em cho bé Nhã bớt một trái đi , ăn ổi nhiều nặng bụng lắm , hông có tốt đâu . Lỡ một lát không ăn cơm được lại bị mẹ mắng đấy.

Ky Ky bĩu môi :

- Dụ em à ! Còn lâu mới nghe . Ai ăn cùng lúc hai trái ổi mà sợ nặng bụng chứ . Em chỉ ăn một trái này thôi , còn trái lớn cất lại để ngày mai tiếp tục.

Trúc Nhã bật khóc :

- Không , không được ! Em không chịu . Hai Hai xử nó đi . Anh xấu lắm . Tại sao anh cho nó mà không để dành cho em chứ.

Ky Ky thấy Trúc Nhã khóc , cô bé chun mũi chọc thêm :

- Không cho mà vì tại mà không đi với anh . Còn tao có công canh chừng . Mà coi chân tao nè , suýt nữa què rồi . Mà không tham gia thì không có phần , đừng ở đó khóc nhé , đồ ham ăn.

- Ồ , tao là vậy đó , rồi có sao không ?

- Mà . . . mà . . .

Trúc Nhã tức quá giậm chân khóc dữ tợn . Bin thấy tội em gái , cậu bé theo năn ni ? Ky Ky :

- Ky Ky à ! Tội nghiệp bé Nhã ! Nó cũng thích ăn ổi như em vậy , nhường cho nó một trái đi nha Ky Ky . Em có quyền lựa , cho Trúc Nhã trái nhỏ hơn cũng được mà . Coi như là em cho anh vậy thôi.

Thấy Bin xuống nước nhỏ , Ky Ky xiêu lòng ngay . Nó quăng trái ổi vào người Trúc Nhã :

- Chụp nè mà !

Ky Ky liệng bắt ngờ , Trúc Nhã chụp không kịp , trái ổi lẳng lẳng lóc dưới đất , Bin vội vã nhặt lấy phải sạch cát đưa cho em gái . Trúc Nhã nín khóc , đưa trái ổi lên miệng cắn một miếng liền ,

con bé nhai thật ngon lành . Ky Ky nhăn mặt :

- Ăn uống thấy mà ghê ! Người ta phải lấy dao cắt ra từng miếng nhỏ rồi mới ăn , ai mà ăn dở như mày vậy.

- Thấy kệ tao !

Ky Ky tính nói nữa , nhưng Bin đã kéo tay con bé đi , cậu nài ni :

- Thôi mà Ky Ky ! Hai đứa đừng cãi nhau nữa . Trúc Nhã chịu im rồi , sao em hay gây sự ghê.

- Anh nói gì ? Em hay gây há ?

- Thôi , không nói nữa . Đưa ổi đây anh xẻ hộ cho !

- Không cần , tự em làm được . Cho em mượn con dao !

Ky Ky cầm con dao Thái Lan gọt vỏ ổi . Cô bé loay hoay thế nào lại làm mũi dao trúng ngay đầu ngón tay , lưỡi dao bén gót cửa lên da cô đứt một vệt dài , máu nhiều từng giọt xuống nền gạch .

Ky Ky sợ quá quăng dao , ôm chặt vào hông Bin khóc thét lên :

- Đứt tay em , chảy máu nhiều quá , anh Bin ơi !

Bin sợ xanh mặt . Cậu bé nắm chặt ngón tay Ky Ky kê lên miệng hút sạch máu rồi đi tìm gói ba số của ba lấy đại một miếng bẻ vụn ra đắp lên chỗ bị đứt và dùng dây vải quấn chặt lại . Ky Ky đang cắn răng chịu đau , bỗng nhìn thấy Trúc Nhã cười , nó nổi cáu :

- Cười cái gì mậy ?

Trúc Nhã tỉnh bơ :

- Tao cười mày đó , bày đặt lấy dao gọt làm chi cho đứt tay . Đáng đời mày lắm ! Trời hại mấy đứa hay giành ăn như vậy đó.

Ky Ky nhào tới giật trái ổi Trúc Nhã đang ăn dở dang liệng luôn ra hàng rào :

- Chọc tao à ? Cho mày khỏi ăn luôn !

Trúc Nhã giận dữ lao tới :

- Ky Ky ! Tao đánh mày . . .

Hai đứa trẻ xông vào nhau . Bin hoảng hốt vội vàng can thiệp . Anh giữ lấy hai tay Ky Ky :

- Thôi , thôi , đừng có đánh nhau mà !

Trúc Nhã nhân cơ hội đó liền "ký" lên đầu Ky Ky một cái thật mạnh rồi bỏ chạy ra ngoài . Ky Ky nhào theo , Bin ôm ngang người con bé kéo lại :

- Thôi , tha cho nó đi Ky Ky ! Trúc Nhã còn khờ lắm , đừng giận nó . Có giận thì đánh anh cho đỡ tức nè nhé !

- Không thèm.

Ky Ky thét lên và cắn vào vai Bin một cái thật đau . Bin buông cô bé ra , ôm vai nhăn nhó . Ky Ky còn chưa hết giận , cô quẳng luôn cả trái ổi của mình rồi bỏ về.

- Ghét anh lắm ! "Oa oa xì . . ."

Ky Ky dùng tay vỗ lên miệng tỏ ý nghĩ chơi với Bin , rồi cô bé đâm đầu chạy ra cổng . Bin chỉ biết đứng tặc lưỡi nhìn theo . Chơi với Ky Ky hơn một năm nay , Bin biết rõ tánh cô bé rất dữ và hay giận , khi nổi giận thường dùng "chiêu" cắn người bỏ chạy . Cũng chính vì vậy mà cậu đặt cho con bé biệt danh "Ky Ky" . Hai anh em gọi riết thành quen miệng , con bé cũng bằng lòng với cái tên ngộ ngộ đó.

Bất giác , Bin tự cười một mình . Cậu đưa tay xoa mãi vài bả vai , chỗ con bé mới cắn khi nãy . Biết Ky Ky tánh tình kỳ khôi không nhường ai , nhưng chẳng hiểu sao Bin vẫn thích chơi với chung với con bé . Năm nay Ky Ky lên sáu , chuẩn bị vào lớp một . Bằng tuổi với Trúc Nhã nhưng Ky Ky khôn hơn và cũng dữ hơn . Vậy mà Bin rất thích em bé , cho nên đầu cậu đã lên mười cậu vẫn cứ theo chơi với Ky Ky và Trúc Nhã với những trò chơi thật trẻ con . . .

KyKy khôn hơn và cũng dữ hơn . Vậy mà Bin rất thích em bé , cho nên dù cậu đã lên mười cậu

vẫn cứ theo chơi với KyKy và Trúc Nhã với những trò chơi thật trẻ con . . .

o0*0o00*0o00*0o

- Nhật Linh !

Vừa bước vào nhà , Ky Ky đã chạm phải ánh mắt giận dữ của mẹ , bà Trinh đứng sẵn ở cửa như chờ đợi từ lâu khiến con bé sợ hãi đứng lại . Bà Trinh quát mắt nhìn con :

- Trưa nay con lại trốn ngủ phải không ? Đi đâu vậy hả ?

Ky Ky ấp úng :

- Dạ . . . con . . . con đi . . .

- Đi đâu ? Nói mau !

Bà Trinh nạt lớn làm Ky Ky hết hồn , con bé đành nói dối :

- Con qua nhà bác Quang chơi với Trúc Nhã.

Bà Trinh nghiêm nét mặt :

- Con nói dối ! Trẻ con mà nói dối là xấu lắm , con biết chưa ? Mau nói thật cho mẹ hay , con đi đâu ?

- Dạ . . .

- Không dám nói à ? Hừm ! Con không nói , mẹ đây cũng biết . Có phải con với thằng Bin vừa hái trộm ổi ở vườn bà Tư hay không ?

- Dạ . . . không có.

- Còn chối nữa à ? Chị Phấn con sang đây mách mẹ . Nó bảo chính mắt nó thấy nên đã rượt hai đứa chạy tới cuối vườn . Tại thấy con té , chị Phấn mới thôi đuổi theo đó . Nhật Linh ! Tại sao con hư vậy ? Ăn trộm của người khác là tách xấu , mẹ đã dạy con rồi mà . Mau cúi xuống đây !

- Mẹ ! Chỉ có mấy trái ổi ngoài vườn thôi , con đâu phải kẻ trộm . Mẹ tha cho con đi , lần sau con không dám nữa đâu.

- Không được . Tôi của con đáng phải bị đòn . Cái gì không phải của mình muốn chiếm dụng là ý đồ xấu . Bữa nay con hái trộm ổi nhà người ta được thi phmai này con ăn trộm cái khác được , lâu dần thành thói quen ra xã hội ai mà chấp nhận chứ . Cúi xuống nhanh lên !

- Mẹ ! Không phải tại con ! Tại anh Bin xúi con đó.

- À , ra vậy ! Nếu con không có ý xấu thì anh Bin xúi cũng vô ích , chuyện gì mình đã lỡ nhúng tay vào thì phải dũng cảm nhận lỗi , không được đổ thừa người khác . Anh Bình làm vậy là lỗi của anh Bin nhưng con có tham dự vào chuyện xấu này con cũng có lỗi . Nằm úp xuống mau lên đừng để mẹ nổi giận.

Bà Trinh vừa la rầy , vừa phân tích rõ ràng sự việc khiến Nhật Linh không làm sao chối được lỗi lầm của mình , con bé nằm cúi xuống nền gạch với gương mặt méo xệch . Bà Trinh lấy cây thước gỗ để sẵn trên bàn thắng tay quất vào mông con bé năm cây . Nhật Linh đau oằn cả người , nhưng con bé không la hét như khi này bị té , bị đứt tay , nó mím môi chịu đựng trận đòn với những dòng lệ chảy tràn khóe mắt . Có người mẹ nào chẳng xót ruột khi thấy con đau ? Bà Trinh thương Nhật Linh lắm song bà biết tách khí con bé ngang ngược nên không nghiêm khắc thì rất khó sửa trị nó.

Đánh con xong , bà Trinh nghiêm giọng hỏi :

- Lần sau còn tái phạm nữa không Linh ?

- Dạ không.

- Nếu còn thì tính sao với mẹ ?

- Dạ . . con xin chịu đòn !

- Gấp đôi nhé ?

- Dạ . gấp năm !

- Ồ được ! Tự con ra giá đây . Nói thì phải nhớ cho kỹ nghe Linh . Mẹ không nung tay trước lỗi lầm của con đâu . Đứng lên đi !

- Cám ơn mẹ !

Nhật Linh đứng lên , vào phòng rồi cô bé mới bật khóc tức tưởi . Tại anh Bin hết . Nếu hồi trưa anh không phá giấc ngủ của bé thì bé đâu phải chịu đòn . Hừm . . . Đã không ăn được ổi lại còn bị thương tích đây mình . Anh Bin ! Em ghét anh lắm , biết không ?

o0o0o0o0o0o0o0o

Bin đi đi lại lại mấy lần trước cổng nhà Nhật Linh mà không cách gì gặp được con bé . Rõ ra nó cố ý tránh cậu , con gái gì mà giận dai như đĩa . Sau ngày qua rồi Nhật Linh không sang chơi với anh em Bin . Cậu bé sai Trúc Nhã đi gọi , thậm chí năn nỉ , Nhật Linh cũng không đổi ý . Nhiều lúc Bin thấy bực mình , nhưng cậu bé vẫn muốn có Nhật Linh cùng chơi . Đi đâu , chơi cái gì , hai anh em cũng đều rủ Nhật Linh cả , vậy mà nó vẫn hay trở chứng , đủ chuyện giận hờn . Hôm nọ bị mẹ đánh , Nhật Linh đổ trút hết tội lỗi vào Bin . Cậu bé hết xin lỗi rồi lại năn nỉ , thế mà con bé giận thật là dai.

Ồ ! Ai như bé Nhật Linh , nó đang đi từ ngoài lộ vào , trên tay cầm chiếc bong bóng đỏ . Bin mừng rỡ , cậu ù chạy lại trước mặt con bé :

- Ky Ky ! Em đi mua bong bóng đỏ hả ?

Nhật Linh nhận ra Bin , nó quay mặt đi :

- Xi ! Ai mà quen anh.

- Thôi , anh xin lỗi mà , đừng giận nữa . Mấy ngày nay không có bé , chơi gì cũng chẳng thấy vui.

- Thấy kệ anh.

- Ky Ky nè ! Gần trường học có hội chợ mới dọn về . lát nữa , anh dắt em với Trúc Nhã lên đó chơi lô tô nghe.

Mắt Nhật Linh sáng lên , cô bé quên hết giận hờn , chụp tay Bin :

- Thiệt vậy hả ? Anh Bin mua lô tô há ?

Bin gật đầu :

- Ủ , hai ngày nay anh nhịn ăn sáng để dành tiền rủ Ky Ky đi đó.

Nhật Linh nhăn mũi :

- Cái gì , đi chơi phải nhịn ăn à ? Em thì khác , chỉ cần xin mẹ là có tiền . Thôi , anh Bin đừng nhịn ăn , để em xin mẹ tiền mình đi nhé.

- Đừng xin bé ạ . Anh đủ tiền mà.

- Vậy em vô ăn cơm sớm tối đi nha.

- Ồ , Ky Ky qua nhà anh nghe !

- Thôi , anh qua rủ đi . Em thích vậy đó.

- Ồ . Ky Ky muốn sao cũng được , miễn là em hết giận . Minh huề nghe.

- Ủ .

Giận hờn tan biến , hai đứa trẻ nắm tay nhau đi về . Tới cổng nhà Ky Ky , Bin nheo mắt thay cho lời tạm biệt . Con bé cười đi vào trong.

o0o0o0o0o0o0o0o

- Anh Bin à ! Tuần sau , em vào trường mẫu giáo bán trú rồi . Cả ngày phải ở trong đó , bốn giờ chiều mới về lặn.

Nhật Linh thông báo tin buồn cho Bin , sau khi ba đứa từ hội chợ trở về . Bin trợn mắt :

- Cái gì ? Mẹ gửi Ky Ky vào đó à ? Chi vậy ?

- Mẹ nói em học dự bị , chuẩn bị vào lớp một . Bây giờ chưa biết chữ nào , mẹ muốn em phải

học thật giỏi.

- Muốn học giỏi cần gì phải vô bán trú . Ky Ky xin mẹ học ở nhà đi , anh dạy cho . Anh cũng dạy bé Nhã để nó vào lớp một vậy.

Nhật Linh tròn mắt :

- Anh dạy được à ? Anh đâu phải thầy giáo , làm sao mà dạy người ta ?

Bin cười :

- Xời ơi ! Dạy lớp một dễ ợt . Bộ phải là thầy giáo mới dạy được sao ? Anh năm nay học lớp ba rồi chứ bộ . Hồi đó , anh cũng đâu có học bán trú gì , ba anh dạy anh rập vắn ở nhà , anh cũng học giỏi như thường.

- Muốn học giỏi để không , anh Bin ?

- Dễ , chỉ cần em chăm chỉ là được.

Trúc Nhã tự nãy giờ im lặng , nghe Bin nói vậy , nó xen vào :

- Chăm chỉ cực thân . Em không thích đi học chút nào.

Ky Ky ngó Nhã Trúc :

- Không học lớn lên mày sẽ dốt đấy . Mẹ tao bảo ai dốt chữ nghĩa sẽ cực khổ mãi thôi.

Trúc Nhã xì một hơi dài :

- Tao không tin.

Ky Ky nổi nóng :

- Mày ngu quá ! Cóc thêm nói chuyện với mày , nói chuyện với mày uống công.

Thấy hai cô nhỏ sắp sửa bùng nổ chiến tranh , Bin vội làm sứ giả hòa bình :

- Thôi . . . thôi , cho anh xin can ! Hai đứa gây nhau hoài , buổi đi chơi mất vui.

Nhật Linh làm thinh . Không phải nó sợ Trúc Nhã nhưng thấy Bin không thích cãi vã và nó tạm thời nhường nhịn . Về đến nhà , Bin nhắc :

- Ky Ky nhớ xin mẹ Ở nhà anh dạy cho nha !

- Ồ.

Ba đứa chia tay nhau . Nhật Linh bước vào đã thấy mẹ đứng bên thềm tự bao giờ . Bà nhìn Nhật Linh khẽ hỏi :

- Lúc nãy mẹ nghe thằng Bin nói cái gì mà "Ky Ky" . Ky Ky là ai vậy hả ?

- Dạ , là con đó mẹ !

Bà Trình cau mày :

- Cái gì ? Bin nói con là Ky Ky à ? Sao kêu kỳ cục vậy ?

Nhật Linh cười :

- Có gì đâu mà kỳ mẹ . Từ nào tới giờ anh Bin vẫn gọi như thế , con nghe riết quen rồi.

- Con biết Ky Ky là gì không mà cười ?

Nhật Linh tỉnh bơ :

- Dạ biết . Ky Ky là tên con chó nhỏ đó mà.

Bà Trình nổi giận :

- Vậy con chịu để người ta coi mình là chó à ?

- Đâu phải . Tại vì . . . hi hi . . . mẹ biết hôn , con hay cắn anh Bin và Trúc Nhã lắm . Mỗi lần con tức lên thì "ngoạm" một miếng vào bả vai anh em họ , cho nên anh Bình mới đặt con tên là Ky Ky . Nghe cũng được mẹ há ?

Nhật Linh làm điệu bộ cắn xé giống hệt chú chó con khiến bà Trình đang giận cũng phải bật cười . Thì ra , chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó . Cái tên Ky Ky nghe cũng ngộ đấy chứ . Bà Trình thôi không rầy cô nữa , bà nắm tay Nhật Linh dắt ra nhà sau :

- Rửa mặt , thay quần áo rồi đi ngủ nè con.

- Dạ . Bữa nay ba có về không mẹ ?

Bà Trình lắc đầu , gương mặt thoáng buồn :

- Hai ngày nữa ba mới về . Công việc bề bộn quá , ba làm không có rảnh tay . Nhật Linh ! Con ở nhà phải ngoan đó nhé . Không thôi , khi ba về lại bảo là mẹ không biết giáo dục con .

- Dạ , con biết rồi mẹ .

Buổi tối , kình hai mẹ con nằm với nhau trên chiếc giường nệm êm ái , Nhật Linh thủ thủ bên tai mẹ :

- Mẹ Ơi !

- Gì nữa đó , chó con ?

- Í ! Mẹ đừng kêu "chó con" nghe ghê quá hà . Mẹ gọi là Ky Ky như anh Bin gọi đi , con chịu tên đó hơn . Mẹ nè . . . !

- Sao cứ mẹ hoài vậy , con có gì muốn nói phải hôn ?

- Dạ , mẹ đừng cho con học bán trú , con ở nhà anh Bình sẽ dạy chữ cho con , mỗi ngày con qua học với Trúc Nhã . Vào trường ở cả ngày buồn lắm mẹ Ơi !

Bà Trình đưa tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Nhật Linh , tém gọn nó qua một bên .

Giọng bà đầy âu yếm :

- Con chưa lần nào đến trường , làm sao con biết là buồn chứ . Trường học thì lúc nào cũng đông và vui , có bạn bè , thầy cô và còn nhiều trò chơi mới lạ , ăn uống lại đầy đủ , hợp khoa học . Mẹ muốn con được giáo dục tốt cho nên mới gởi con vào đó , biết chưa ?

Nhật Linh băn khoăn :

- Bộ Ở nhà anh Bin dạy không tốt hay sao hả mẹ ?

Bà Trình ôn tồn giải thích :

- Mẹ không nói là anh Bin con dạy không tốt , nhưng Bin nó đâu biết sắp xếp lịch dạy cho thời gian đâu . Rảnh giờ nào nó dạy giờ đó . Ba đưa con , ai nấy đều ham chơi , học thì ít nhưng chơi giỡn lại nhiều , làm sao có kết quả tốt được .

- Vậy là mẹ không chịu ?

- Ừ . Con phải vào trường thôi , nếu con muốn sau này trở thành con ngoan trò giỏi . Ngày chủ nhật , con có thể cùng anh Bin và Trúc Nhã chơi đùa thoải mái .

- Nếu học ở trường về , con nhờ anh Bình dạy thêm , có được không mẹ ?

- Được chứ ! Mẹ chỉ sợ lúc đó con ngán học thôi .

Nhật Linh cười vô tư :

- Học với anh Bin , con chẳng ngán đâu mẹ . Anh ấy dễ ăn hiếp lắm . Bị con cắn hoài chứ gì .

Bà Trình xỉ trán con , mắng yêu :

- Cha mày ! Con gái mà dữ thế , cái chiêu cắn của con không tốt đâu , bỏ đi nha Linh !

- Bỏ à ? Thôi đi , con thích như vậy mẹ ạ !

- Hừm ! Con như vậy . . hèn gì tên Ky Ky là phải !

Nhật Linh nhõn miệng cười , lẩn xả vào ôm cánh tay mẹ . Bà Trình hôn lên trán con . Hai mẹ con ôm nhau ngủ trong cảm giác ấm êm , hạnh phúc .

Thế rồi bé Nhật Linh vào lớp một . Sau giờ học ở trường , con bé vẫn sang chơi nhà anh em Bin .

Bin dạy cả hai đứa đếm que , làm toán . Kết quả học tập cho thấy Nhật Linh thông minh hơn Trúc Nhã . Cô tiếp thu rất tốt , chữ nét lại đẹp . Bên Nhật Linh , Trúc Nhã chỉ là cái bóng mờ .

Cuối năm lớp một , Nhật Linh được lãnh phần thưởng học sinh xuất sắc , Trúc Nhã chỉ đứng ở hạng trung bình . Bà Trình rất hài lòng về con gái . Xem ra con gái bà là một đứa ham học , tuy có hơi ngang tàng một chút nhưng Nhật Linh là niềm hãnh diện của vợ chồng bà .

Để thưởng con về thành tích học tập , cha cô bé cho cô được tự do vui chơi thoải mái suốt cả

tuần . Nhật Linh không thích đi đâu ngoài việc sang nhà Trúc Nhã , con bé vẫn khoái chơi chung với anh Bin không cần phải đi xa.

- Anh Bin ơi ! Anh Bin !

Nhật Linh đứng ngoài rào cất tiếng gọi . Bin từ phía sau đi lên , hai tay đầy bột xà phòng.

- Gì đó Ky Kky ?

- Mình đi đâu chơi đi , anh Bin . Rủ cả Trúc Nhã nữa . Ba mẹ em cho em tự do cả tuần luôn

- Ồ , vậy Ky Ky vào nhà đợi anh một lát . Ba mẹ anh đi đám giỗ rồi , anh phải giặt mấy cái khăn xong mới có thể đi được . Có Trúc Nhã trong nhà , Ky Ky vào chơi với nó đi nha.

Bin đưa tay mở cổng , Nhật Linh theo cậu vào nhà . Trúc Nhã đang ngồi thắt dây thun một mình trên đi văng , thấy Nhật Linh đi vào , nó vội tuột xuống ngay với sợi dây thun đang còn thắt dang dở , Nhật Linh nhoẻn miệng cười :

- Ê , Trúc Nhã ! Mày thắt dây thun chơi nhảy dây đó hả ? Lát nữa , tụi mình chơi chung há !

Trúc Nhã không trả lời , nó xụ mặt bỏ đi chỗ khác . Nhật Linh ngạc nhiên :

- Nhã ! Mày làm gì vậy ? Sao tao hỏi mày không trả lời ? Bị câm rồi hả ?

Mặc cho Nhật Linh cố tình khiêu khích , Trúc Nhã vẫn nhất định không hé môi nói một lời . Thái độ con bé lăm lăm , nó tỏ ý không thích chơi chung với Nhật Linh , Bin khều vai Nhật Linh :

- Mặc kệ nó , con bé này hay giận lẳng nhách hà . Ky Ky theo anh ra sân nước nè , chờ anh một chút mình đi , đừng để ý đến Trúc Nhã làm gì ?

Nhật Linh đi theo Bin nhưng bé vẫn làm bằm :

- Từ dung rồi giả câm giả điếc với người ta . Đồ . . . đồo khó ưa !

Bin lắc đầu cười . Hơn ai hết , thằng bé hiểu rõ tánh Trúc Nhã . Cô bé thấy mình thua kém Nhật Linh nên đâm ra ganh tỵ và hờn dỗi như thế đấy . Bin không nói cho Nhật Linh nghe , vì nó biết Nhật Linh nghe được sẽ trêu chọc Trúc Nhã cho bõ ghét , tánh Nhật Linh là như vậy , thích chọc tức người khác . Bin im lặng là xong.

Giặt xong mấy cái khăn mặt , Bin trở lên nhà rủ Trúc Nhã cùng đi , nhưng con bé lắc đầu :

- Có Ky Ky em không muốn đi !

- Vậy Nhã ở nhà anh bắt đé về cho nha ?

Trúc Nhã không trả lời , Bin nháy mắt với Nhật Linh , hai đứa nắm tay rời khỏi nhà.

Bin đưa mắt nhìn lên bầu trời đầy mây đen :

- trời sắp mưa rồi , đừng đi xa nghe Ky Ky !

- Ồ ! Em thấy bãi đất trống kế vườn bà Tư người ta mới đổ mấy xe cát vàng mịn lắm , anh Bin tới đó xây "Vạn Lý Trường Thành" cho em đi.

- Cái gì ? Xây "Vạn Lý Trường Thành" à ? Ky Ky muốn biến anh thành Tàn Thủy Hoàng sao ?

- Ông đó là vua mà . Anh Bin không thích làm vua sao ?

Bin cười :

- Ky Ky ! Em không biết đâu , vua mà như Tàn THỦY Hoàng thì dân khổ lắm . Ông vua đó rất ác , anh không muốn như vậy.

Ky Ky cười giòn :

- Anh chỉ đắp cát biển làm nhà cho em thôi mà . Trò chơi giả thôi , ai biểu anh làm vua hồi nào . Cái tướng anh như vậy mà vua chúa nổi gì ? Thôi , mình đi đi !

Bin chiều theo ý Ky Ky . Hai đứa cùng nhau đến bãi đất gần nhà bà Tư , nơi đó người ta chuẩn bị xây nhà nên đổ sẵn gạch ống , đá xanh và cát biển . Bin rất khéo tay , cậu bé đắp mô xây thành cho Ky Ky , dãy nhà dài nhiều ngõ , hai bên cổng , Bin hái hoa mười giờ ghim vào trông rất đẹp . Ky Ky thích qua , con bé cứ trở mắt nhìn mãi cái dinh cơ bằng cát của mình . Nó nói lên ước mơ tuổi nhỏ :

- Anh Bin nè ! Lớn lên em sẽ ở nhà cao cửa rộng như thế này . Em sẽ muốn gì được đó như là công chúa trong lâu đài vậy ?

- Muốn như vậy thì Ky Ky phải trở nên giàu có . Mà muốn kiếm được tiền nhiều thì Ky Ky phải học thật giỏi , phải có địa vị xã hội nữa kia.

Ky Ky nhún vai :

- Chưa chắc đâu ! Anh là con trai nên cần phải làm như vậy . Còn em thì khác . Em là con gái em có thể lấy chồng giàu có và em có đủ tất cả.

Bin giật mình . Cậu bé không nghĩ rằng một đứa con gái sáu tuổi lại có cái ý nghĩ như thế.

- Ai nói với em như vậy , hả Ky Ky ?

- Ba em nói ! Ba nói con trai cần phải có sự nghiệp . Còn con gái thì chỉ cần sắc đẹp là đủ rồi.

Bin khựng lại . Cậu bé không vui vì những lời Ky Ky vừa tiết lộ . Bác Trình kỳ quá , Ky Ky còn quá nhỏ để tiếp thu những lời dạy như thế , mà dạy con như thế , hình như là không đúng lắm đâu . Bin ôn tồn nói :

- Ky Ky à ! Em còn bé , đừng để ý đến những gì người lớn nói . Hãy vui chơi với tuổi thơ của mình , đừng suy nghĩ gì cả tốt hơn.

- Anh Bin ! Sao anh buồn vậy ? Bộ em nói như vậy làm anh giận hả ?

Bin lắc đầu . Cậu thấy thương cho tính vô tư của Ky Ky.

- Đâu có . Anh không bao giờ giận em cả Ky Ky ạ.

"Ầm" . Tiếng sấm nổ lớn trên nền trời với một ánh chớp sáng lóe khiến Ky Ky thất kinh hồn vía , con bé ngã nhào vào mình Bin khóc òa.

Nó khóc nức nở như bị anh đánh đòn vậy , mặt mày xanh đi . Bin thấy thương Ky Ky quá chừng . Cậu ôm con bé vào lòng dỗ dành :

- Nín đi Ky Ky ! Chỉ là tiếng sấm thôi mà , có gì đáng sợ đâu . Em đừng tập tính nhút nhát như thế.

Ky Ky khóc tức tưởi trong lòng Bin :

- Anh không biết gì cả , đâu phải em muốn vậy . Mỗi lần trời mưa có sấm chớp là em sợ điếng cả người , nếu là ban đêm thì mẹ phải ôm chặt em như anh bây giờ vậy , thế mà vẫn sợ , vẫn khóc . Em sợ phải nghe tiếng sấm . Em không muốn nhìn thấy ánh sáng lóe lên trên nền trời . Mình về đi anh Bin ?

Bin gật đầu :

- Ồ , trời cũng sắp mưa to đấy , mình về thôi.

Hai đứa trẻ vừa đi được một đoạn thì sấm chớp lại nổ vang mưa bắt đầu rơi nặng hạt . Ky Ky sợ đến khụy cả chân xuống mặt đất , con bé lại khóc . . . Bin đành phải cõng Ky Ky về.

Đến nhà , Bin ngạc nhiên nhìn thấy nhà của mình có một số đông người đứng lố nhố . Một người trông thấy Bin , ông ta chỉ tay vào cậu bé kêu lớn :

- Thằng Bin , nó đã về rồi kìa !

- Thằng bé là anh con nhỏ đấy.

Bin chột dạ , cậu bé linh cảm có điều gì bất ổn đã xảy ra đến với em gái . Bỏ vội Ky Ky xuống bậc thềm , Bin chạy vào nhà . Nó tái mặt khi nhìn thấy Trúc Nhã nằm xuôi tay trên bộ ván gỗ , mặt con bé nám đen . Bin hoảng hốt nhào tới bên em :

- Trúc Nhã ! Trúc Nhã ! Em sao vậy ?

Một bàn tay nứu lấy vai Bin . Nó quay lại , nhận ra ông Hai Quang - người hàng xóm :

- Mà kêu khóc làm gì ? Em mà chết rồi !

"Chết" - Cái gì đó đối với Bin thật là khủng khiếp . Trúc Nhã làm sao có thể chết được chứ . Mới lúc nãy con bé còn ngồi đây thắt dây thun đây mà . Bin đã dặn nó chờ cậu về bắt đẽ cho nó , làm

sao Trúc Nhã có thể chết được chứ ?

Bin run giọng hỏi :

- Bác Hai ! Em gái cháu bị làm sao vậy ?

Ông Hai Quang thở dài :

- Trúc Nhã một mình ở nhà , con bé lấy bàn ủi ra phá thế nào không biết , rùi ro bị điện giật . Lúc chết tay chân đầu tóc nó còn ướt nhem , chắc là mới tắm vào . Bin à ! Không có ba mẹ Ở nhà mà cháu bỏ em đi đâu vậy ?

Bin điếng hồn , nó cảm thấy hối hận nhưng đã quá muộn . Nó đã mắt đưa em gái rồi , vĩnh viễn không còn có Trúc Nhã nữa . Bin vụt ôm chầm lấy xác em , bật khóc nức nở :

- Trúc Nhã ! Trúc Nhã , em đừng chết , anh xin lỗi em , Trúc Nhã ơi !

Cậu bé mười tuổi khóc lóc thảm thiết , bên xác em khiến ai nấy đều thấy mũi lòng , cả Ky Ky cũng vậy . Co bé sáu tuổi không hiểu hết sự mất mát quá lớn trong tình cảm anh em của Bin . Nhưng nó cảm nhận được sự ra đi của Trúc Nhã sẽ không bao giờ hiện diện trong nhà Bin nữa . Ky Ky sẽ không còn cơ hội để xin lỗi con bé về những chuyện giận hờn thường xảy ra giữa hai đứa . Trúc Nhã chết chắc sẽ mang theo lòng oán giận đối với nó , vì nó đã rủ rê anh Bin chơi bỏ con bé ở nhà có một mình để xảy ra chuyện đáng tiếc này . Bất giác , Ky Ky cũng bật khóc theo Bin . Bầu không khí tang tóc lạnh lẽo bao trùm lấy ngôi nhà thường ngày chỉ đầy ắp tiếng cười đùa của bọn trẻ.

Xế trưa , ba mẹ Bin đi đám giỗ về . Hay tin con bị nạn , mẹ Bin ngất xỉu ngay tại nhà . Còn cha cậu lặng người đi , nét đau đớn hiện rõ trên mặt . Ba nhìn Bin với đôi mắt oán trách . Tuy cậu không bị ăn đòn nhưng mất đi Trúc Nhã , Bin cảm thấy đau lòng gấp vạn lần bị đánh . . .

Trúc Nhã được an táng ngay trong ngày hôm đó . Còn bà mẹ phải vào bệnh viện vì sức khỏe suy sụp quá nhanh . Gia đình Bin bây giờ bầu không khí thật nặng nề , u uất . Ky Ky khóc , xin lỗi Bin nhưng cậu bé chẳng nói năng gì . Ky Ky biết Bin sẽ rất khó quên cái chết đầy thương tâm của Trúc Nhã và con bé lo sợ rằng Bin sẽ giận nó mãi mãi . Trời ơi ! Phải chi bây giờ Ky Ky có thể đánh đổi mọi thứ để Trúc Nhã sống lại thì con bé nhất định sẽ làm . Nó nghĩ tới những lúc cãi nhau với Trúc Nhã và thấy hối hận vì đôi khi nó ăn hiếp Trúc Nhã quá đáng . Trúc Nhã ơi ! tha lỗi cho Nhật Linh nghe !

- Nhật Linh ơi ! Anh Bin tìm con nè.

Nghe tiếng gọi của cha , Nhật Linh bỏ dở chén cơm đang ăn chạy ngay ra cửa . Cô bé thoáng giật mình khi nhìn thấy anh bạn hàng xóm . Mới có hai tuần qua mà Bin gầy sục đi thấy rõ , khuôn mặt bánh trai giờ đượm vẻ u buồn . Từ ngày Trúc Nhã chết , mẹ Bin luôn đuổi Nhật Linh về mỗi khi con bé sang nhà tìm Bin . Bin cũng không tha thiết gì đến những trò chơi với Nhật Linh trước nữa , nên con bé không đến . Hôm nay Bin tự ý tìm nó , chắc có chuyện gì đây.

- Anh Bin ! Vào nhà em chơi đi , bữa nay mẹ nấu chè , em múc cho anh ăn nha.

Thái độ đón tiếp nồng nhiệt của Nhật Linh không làm vui được nỗi buồn thể hiện trên gương mặt Bin , nó khoát tay :

- Thôi Ky Ky , anh không ăn đâu . Ky Ky có rảnh , ở ngoài này anh nói chuyện một chút.

Nhật Linh tròn xoe đôi mắt :

- Chuyện gì hở anh Bin ?

- Ky Ky nè ! Sáng mai nhà anh dọn đi rồi , Ky Ky ở lại mạnh giỏi.

Nhật Linh ngơ ngác :

- Dọn đi à ? Đi đâu vậy , anh Bin ? Sao anh không ở lại đây nữa . Giận em sao ?

Bin lắc đầu :

- Ky Ky có lỗi gì đâu mà giận . Trúc Nhã chết má anh buồn rầu đau ốm hoài , ba anh quyết định

bán nhà dọn đi nơi khác ở . Sáng mai gia đình anh phải dọn đi rồi.

- Vậy là anh với em không còn được gặp nhau nữa , không còn chơi chung nữa , phải không ?
Nhà mới của anh ở đâu , em tới đó được không ?

- Anh cũng chưa biết ba má sẽ đưa anh đi đâu nữa , làm sao nói trước với Ky Ky được . Hôm nay anh tới đây là để chia tay với Ky Ky.

Nhật Linh méu máo :

- Không ! Anh Bin , anh đừng đi ! Em không muốn anh đi đâu hết . Ở lại với Ky Ky đi , anh Bin !

- Anh muốn ở lại lắm , nhưng ba má quyết định rồi , anh phải theo ba mẹ thôi Ky Ky ạ . Em đừng buồn , ở lại rảnh học cho giỏi đừng ham chơi . Khi nào rảnh anh xin ba mẹ về đây thăm em.

Nhật Linh ngây thơ :

- Vậy khoảng chừng bao lâu anh mới về thăm ?

Bin lắc đầu :

- Anh cũng không biết , nhưng chắc chắn sẽ có ngày đó . Thôi Ky Ky vào nhà đi kéo bị rầy . Anh về nha !

Bin đi rồi , tự dưng Nhật Linh không còn muốn ăn chè nữa . Tuổi thơ ngây của nó không biết nói lời tiễn biệt buổi chia tay , hai đứa bé cũng chẳng tặng nhau vật kỷ niệm gì , không có cả buổi đi chơi cuối cùng , chỉ có vài lời chia tay như một thông tin với nhau thôi . Tự dưng Nhật Linh thấy buồn buồn , con bé cứ đứng nhìn mãi bóng dáng Bin xa dần . Đến khi cậu bé khuất hẳn , Nhật Linh mới quay vào nhà . Nó cảm thấy như mình vừa mất đi một vật quý báu lắm , có thể đó chính là tình bạn thời thơ ấu mà nó đã có với cậu bé láng giềng tên Bin . . .

Chương 2

- Rồi từ đó đến nay , anh Bin có về thăm mày không ?

Trang Đài lên tiếng hỏi khi người bạn thân vừa kể lại cho cô nghe về thời thơ ấu và những kỷ niệm đáng nhớ nhất trong đời.

Nhật Linh lắc đầu buồn bã :

- Không một lần nào cả , Đài à . Tao đã chờ một năm , hai năm , ba năm . . . Rồi mười năm .

Thời gian trả lời với tao rằng anh Bình không về xóm cũ nữa , đã đi thật xa và quên hết tuổi thơ

ở đây rồi . Năm tao mười bảy tuổi tự dung giá nhà đất lúc đó tăng vọt rất cao . Ai cũng đổ xô

mua đất cất nhà nên miếng đất trồng rau của ba tao bỗng trở thành của quý . Chỉ với bốn trăm

mét vuông đất , ba tao bán được gần ba mươi cây vàng , ba tao cũng bán luôn cả căn nhà mới .

Cuộc sống gia đình tao từ ba năm nay thay đổi rất nhiều . Nhờ có số vốn lớn , ba tao hùn hạp làm

ăn với người ta thu lợi rất nhiều . Thế là tao bỗng trở thành một tiểu thư nhà giàu tha hồ đua đòi ,

tha hồ ăn ngon mặc đẹp . Vì đồng tiền đến quá bất chợt không cần phải vất vả tìm kiếm nên tao

đâm hư Đài ạ . Tao lười học và thi rớt đại học , sau đó cũng chẳng chịu đi làm , chỉ ở nhà ăn bám

cha mẹ thôi . Năm vừa rồi mẹ tao bệnh nặng . Trước khi chết , bà đã nói với tao rất nhiều . Mẹ

dạy rằng tiền bạc không bao giờ mua được nhân cách con người và mẹ tỏ ra rất buồn vì tao học

hành không đến nơi đến chốn . Lúc đó tao mới thấy hối hận . Tao thấy tao đã làm mẹ buồn , đã

phụ lòng tin của mẹ và của anh Bin ngày xưa cho nên tao hứa với bà là tao sẽ học lại , thi lại .

Nhờ vậy , tao mới có được ngày hôm nay đó . Trang Đài ! Tuy trễ mất hai năm nhưng còn hơn là

uổng phí một đời người , mày nghĩ có đúng không ?

Trang Đài gật đầu :

- Đúng đấy Nhật Linh . Ba mày có nhiều cơ sở kinh doanh lớn như vậy , mày phải học cho tốt

giúp ông quản lý tài sản chứ , phải không ?

- Ồ . . . Nhưng ngặt một nỗi là ba hay đưa tao đi dự tiệc tùng trong giới kinh doanh của ông ấy .

Thường mấy chỗ đó hay có khiêu vũ mà tao thì dốt đặc vụ này , quê ơi là quê.

Trang Đài tròn mắt nhìn bạn :

- Cái gì ? Tương mày "mi ngon" như vậy , ăn mặc hợp thời trang như vậy , mà không biết nhảy à

? Mày không giỡn với tao đấy chứ ?

- Giỡn khi mốc ! Nhắc đến mấy chuyện đó là tao thấy "quê" lên . Tuần rồi tao chơi liêu ra piste

nhún đại , ai dè đạp chân anh chàng nợ nhiều lần , ê mặt quá tao bỏ giữa chừng buổi tiệc về tuốt.

- Thiệt vậy hả ? Để tao giới thiệu mày học khiêu vũ ở một nơi lý tưởng , vũ sư tận tình mà giá

bình dân , ít người học nên không mắc cỡ.

Nhật Linh le lưỡi :

- Nơi nào mà nghe ghê vậy ? Nếu ít người học chắc là dạy "dzôm" rồi phải không ?

- Không dám đâu ! Tại người ta dạy tại nhà chứ bộ . Ông đó là cậu của tao , thấy mày thân tao

mới quảng cáo đó . Bảo đảm mày tới học với ông chừng một tuần lễ sẽ rành sáu câu . Nhảy được

rồi thì sẽ mê lắm , Linh ạ !

- À , thì ra mày đóng vai "cò mồi" đang trở tài dụ khị tao đó hả ?

- Xì ! Ai thèm dụ mày . Người ta chỉ chờ cho học khỏi mắc cỡ còn bày đặc nói này nói nọ . Thấy

kê , cho mày "quê" luôn.

Nhật Linh cười xòa :

- Con quý ! Tao giỡn chơi mà , sao quạu quá vậy ? Ồ , học thì học , để đầu tháng này mày dẫn tao

đi nghe.

- Ừa . Nhưng nói trước là mày không được "cua" cậu của tao à nha . Ông đã có vợ hứa hôn , làm

đám hỏi rồi , tao cảm mày lộn xộn ,

Nhật Linh bĩu môi :

- Thèm vào ! Làm như cậu mày ngon lắm vậy . Bồn cô nương đây là đào hoa số một , chỉ cần Nhật Linh này cười nụ một cái là các anh xếp hàng dài dài nộp đơn xin nụ cười của tao ngay , cần quái gì phải đi của cậu mày chớ.

- Nói là phải nhớ nghe nhỏ ! Ồ , mày nói mày "số đào bông" sao giờ này đã "hăm mí" rồi mà tao vẫn chưa thấy "bach mã hoàng tử" của mày đâu hết vậy ?

- Xời ơi ! Mày nói chuyện nghe dễ quē quá ! Giàu , đẹp , thông minh như bồn cô nương đây thì có bồ sớm làm gì . Từ từ mà lựa chọn . Vả lại , tao muốn "đợi một người đi . . ."

Trang Đài che miệng cười :

- "Đợi một người đi không bao giờ trở lại" đó à ? Tội nghiệp mày quá.

Rồi cô rống cổ lên hét :

Mười năm không gặp ..

Hẹn mười năm nữa.

Khi ta gặp nhau . . .

Đầu bạc trắng phau . . .

- Hi hi . . . Lãng mạn vừa vừa thôi , con quý . Anh Bin của mày giờ này chắc đã có vợ , mà không chừng đã "con đàn , cháu đống" rồi cũng nên . Hơi đâu mà chờ cho phí tuổi xuân.

- Sao mày biết tao chờ anh Bin chứ ?

- Vậy hông lẽ chờ cậu tao à ?

- Thôi đẹp mày đi , nói nhảm hoài ! Mà Trang Đài này ! Linh tính cho tao biết anh Bin chưa cưới vợ đâu , nhất định sẽ có ngày ảnh và tao gặp lại mà.

- Tao thấy giấc mộng của mày sao mà xa vời quá . Sống thực tế một chút đi , nhỏ ơi !

Nhật Linh cười :

- Thì nói vậy thôi , chứ tao có ý định chờ anh Bin , tao cũng sợ mình già rồi "quá đát" lắm chứ bộ.

- Nhật Linh này ! Tao có đứa em họ lớn hơn tao bốn tuổi , hiện đang công tác ở Ngân hàng , mày chịu làm em dâu tao thì tao giới thiệu cho.

Nhật Linh xì một hơi dài :

- Còn lâu ! Cái mặt mày mà làm chị tao thà để tao "ở giá" còn hơn.

Đang nói chuyện với Trang Đài , máy nhắn tin trong túi áo Nhật Linh bỗng phát ra những tiếng "tít . . . tít" , cô lấy ra xem rồi mỉm cười với bạn :

- xin lỗi nha Trang Đài , tao phải điện thoại ngay bây giờ cho ba tao.

Trang Đài gật đầu :

- Mày đi đi , tao đợi.

Nhật Linh trở vào phòng gọi điện thoại cho ông Trình . lát sau cô trở lại phòng hành chính gặp Trang Đài.

- Đài à ! Tao phải về sớm để đi lấy hoa sen . Ba tao bận việc không về nhà tối nay . À ! Ngày mai chủ nhật cúng cơm mẹ tao , mày ghé chơi nghe Đài.

- Í trời ! Sao mày không chịu cho tao hay sớm chứ ? Ngày mai tao kẹt rồi.

- Ngày nghỉ mà . Mày định dành thời gian cho bạn trai phải không ?

- Tầm bậy . Cho dù có hẹn bạn trai , tao cũng phải tới chứ . Tình bạn không quý hơn sao ? Ngặt một nỗi là ngày mai tao phải đưa bà đi đi Châu Thới , đi ấy căn dặn nhiều lần rồi , không khát được đâu.

- Vậy à ! Tiếc thế nhỉ ! Thế mày có về sớm không ?

- Xời ơi ! Đi núi mà , tề nào về tới đây cũng bảy tám giờ tối chứ ít gì.

- Thôi , vậy để lúc khác . Tánh tao hay quên trước quên sau . Thật ra , tao định nói với mày từ tuần trước nhưng rồi lại quên mất tiêu.

Trang Đài cười :

- Còn nhỏ tuổi mà đăng trí sớm vậy "bò" ? Hay tại suốt ngày cứ lo mơ tưởng đến hình bóng ai đó.

Nhật Linh cắn thật mạnh vào tay bạn khiến Trang Đài nhảy nhồm lên vì đau . Nhật Linh nhường mày :

- Cho mày chừa cái tật nói bậy ! Mày làm như tao rảnh lắm vậy . Hừ , mơ với mộng !

- Ái da ! Con nhỏ này , ngón "cầu xực" của mày thật lợi hại . Thảo nào mày có biệt danh "Ky Ky" đúng là "danh bất hư truyền".

Điều bộ của Trang Đài làm Nhật Linh không nhịn được cười . Cuối cùng , cô vỗ nhẹ vai bạn :

- Thôi , tao về trước nha . Ở lại ráng làm cho tốt đấy nhé !

- Khỏi cần mày nhắc . Ồ , Nhật Linh ! Ngày mai nhớ ăn giùm phần tao luôn nha.

- Đương nhiên rồi , không lẽ chừa cho mày tới thứ hai hay sao , đồ vô duyên !

Rời khỏi công ty , Nhật Linh chạy xe thật nhanh đến nhà dì Út Xuân . Lúc này , ba cô cho biết đã có dặn dì hai chục sen thật tươi để ngày mai chưng bàn Phật và bàn thờ của mẹ . Người ta bảo hoa sen cúng Phật rất tốt và mẹ cô cũng rất thích sen , cho nên từ ngày bà mất đi , kỳ giỗ nào cũng có hoa sen trên tủ thờ.

Xe chạy đến cuối đường Hồ Văn Huê , Nhật Linh giảm tốc độ rồi rẽ vào một con hẻm lớn . Cuối cùng , cô dừng lại trước ngôi nhà ngói đỏ sang trọng rồi đưa tay nhấn chuông . Người con trai từ bên hông nhà ra mở cổng . Trong thấy Nhật Linh , anh ta lộ vẻ mừng :

- Ô kìa , Nhật Linh ! Lâu quá mới gặp , hôm nay tới để lấy hoa sen ?

Nhật Linh cười :

- Anh biết rồi còn hỏi . Dì Út có ở nhà không vậy , anh Sang ?

- Vào nhà cái đã , mẹ tôi có để lại bó sen đẹp cho cô nè.

Nhật Linh dắt xe vào nhà . Đúng như lời Minh Sang nói , vừa vào trong sân , Nhật Linh đã nhìn thấy bó sen còn nụ búp được ủ cẩn thận trong lá bạc hà để riêng một góc , cô mỉm cười với vẻ hài lòng :

- Sen đẹp quá ! Dì Út đâu , anh Sang ?

Minh Sang bước tới gần Nhật Linh :

- Mẹ tôi không có nhà . Lúc này , mẹ tôi có dặn tôi giao bó sen này cho cô.

Nhật Linh gật đầu :

- Phải rồi ! Hồi sáng ba tôi đặt trước mà . Bao nhiêu tiền vậy anh Sang ?

Minh Sang lắc đầu :

- Sen này tôi tặng cô , không nhận tiền đâu.

Nhật Linh ngạc nhiên :

- Í ! Anh làm vậy coi sao được . Mọi khi nhà tôi tới đặt sen , dì Út vẫn tính tiền sòng phẳng mà . Nếu anh không lấy tiền , tôi chẳng dám nhận hoa đâu.

Minh Sang cười dễ dãi :

- Có gì đâu mà ngại há Linh ? Bất quá tôi thay cô trả tiền lại cho mẹ tôi , như vậy cô không ngại nữa chứ ?

- Ô . . . anh Sang à ..

- Nhật Linh ! Cô làm gì mà lúng túng vậy ? Cứ coi như đó là quà tặng của tôi dành cho cô . Cô nhận cho tôi vui nha !

Nhật Linh nghiêm giọng :

- Anh Sang ! Khi không , sao anh lại nỡ hứng tặng không hoa sen cho tôi vậy ? Nói anh đừng buồn nha , tôi không thể tùy tiện nhận hoa theo kiểu này đâu . Đây là đồ cúng mà , đâu có thể coi như quà mà anh tặng bạn gái đâu . Hơn nữa , rằm tháng nào nhà tôi cũng mua hoa sen , anh làm vậy kỳ lắm . Nếu không chịu nhận tiền thì tôi đành về không , chứ chẳng lấy hoa đâu.

Giọng Minh Sang van nài :

- Nhật Linh , sao em lại cố ý làm khó tôi như vậy ? Bộ . . . bộ em không nhận thấy rằng tôi rất . . . rất thích em hay sao ?

"Hừ ! Biết ngay mà . Cuối cùng hẳn cũng để lòi đuôi , đâu có lý nào tự nhiên lại tử tế với mình như vậy chứ . Thật tức cười" . Nhật Linh nhủ thầm trong lòng khi nghe Minh Sang bày tỏ ý định . Vốn là một cô gái thông minh nhạy cảm , ngay từ đầu , Nhật Linh đã đoán ra được ý của Minh Sang . Cô quen với dì Út Xuân gần hai năm , nên với cô , đứa con trai cưng của bà cũng chẳng phải xa lạ gì . Ngay từ lần đầu gặp gỡ , Minh Sang đã tỏ ra thích Nhật Linh , nhưng cô giả lơ , bởi vì trong lần gặp đầu tiên ấy cử chỉ Minh Sang cho cô thấy nhiều điều buồn cười . Anh ta thật ra chỉ là một cậu công tử nhà giàu bất tài , vì là con duy nhất nên được cưng chiều quá mức . Minh Sang bỏ học từ tuổi thiếu niên , suốt ngày chỉ biết chum diện quần áo , ngồi quán cà phê và thời gian còn lại ở nhà , anh ta "luyện chường" qua những tiểu thuyết kiếm hiệp . Từ chuyện kiếm tìm lo đời sống hàng ngày cho đến việc nhà cửa đều do một tay dì Xuân lo liệu . Đàn ông như vậy có gì hấp dẫn với phụ nữ đâu chứ ? Riêng với Nhật Linh thì cái dạng "lung dài tốn vải , ăn no lại nằm" như Minh Sang hoàn toàn "khác hệ" với cô , mới nhìn đã thấy "không hợp" nên cô đâu để ý làm gì . Nay nghe Minh Sang tỏ tình quá lộ liễu , Nhật Linh thấy tức cười , nhưng cô không để lộ ra vẻ mặt . Nhật Linh vờ ngạc nhiên :

- Anh . . . anh nói cái gì ? Anh thích tôi ? Trời ơi ! Tôi có nghe lộn không vậy hở ?

Minh Sang khoát tay lia lịa :

- Không có , không có đâu ! Những gì em vừa mới nghe qua đều là sự thật đó mà . Nhật Linh ! Tôi thương em . Chỉ cần em gật đầu một cái , tôi lập tức nói với mẹ tôi sang hỏi em làm vợ ngay . Nhật Linh à ! Sống với tôi , em khỏi phải lo lắng gì cả , cũng không cần phải làm , mọi chuyện đã có mẹ tôi lo liệu hết . Làm vợ tôi , em sẽ có cuộc sống thoải mái , sung sướng , muốn gì được đó . Em . . . em bằng lòng làm bạn gái tôi nghe Nhật Linh ?

- Ô ! Nghe anh nói sao tự dưng tôi cảm thấy mình điếm phúc quá chừng . Rất tiếc là tôi không có cái phước đó đâu . Minh Sang à ! Bộ anh tưởng không lấy anh , tôi bị thiệt thòi , tôi không được thoải mái hay sao ? Anh làm ơn nhìn lại đi , hoàn cảnh tôi đâu kém anh , nếu không nói là hơn gấp mấy lần nữa kia . Tôi lại là con gái , vậy mà tôi có thể tự lập được . Tôi đã đi làm và mức lương cá nhân tôi có thể nuôi được thêm một vài nhân khẩu nữa kia . Bộ anh không thấy rằng giữa chúng ta mọi cái đều trái ngược hay sao chứ ? Thôi , làm ơn nhận tiền hoa cho tôi về , anh làm mất thời gian tôi hơi nhiều rồi đó.

- Nhật Linh ! Mặc kệ em nghĩ sao về tôi , tôi vẫn không rút lại lời nói của mình . Tôi không có lấy tiền của em đâu.

- Anh không lấy tôi cũng vẫn trả . Hỏi là hỏi vậy thôi chứ giá cả bao nhiêu tôi biết rõ rồi mà . Tiền đây nè , anh không cần , gió bay đừng hỏi hận à nha.

Dứt lời , Nhật Linh nhanh nhẹn ấn tờ giấy hai mươi ngàn vào tay Minh Sang rồi ôm bó hoa sen đi thẳng ra xe . Cô không muốn mất thời giờ với những người như thế . Đây là lần cuối cùng , cô sẽ không bao giờ đến đặt hoa nhà Minh Sang nữa . Nhất định là như vậy.

- Nhật Linh ! Em đừng đi !

Minh Sang chạy theo ra cổng , đưa tay níu yên xe Nhật Linh . Cô bực bội gắt :

- Buông xe tôi ra coi , anh làm gì vậy hả ?

Minh Sang vẫn giữ chặt xe cô , giọng anh như van nài :

- Nhật Linh ! Em đừng có đối xử với tôi như vậy . Em quay lại đi , chúng ta sẽ nói chuyện.

- Giữa tôi với anh chẳng có gì để nói cả . Tôi đến đây là để mua hoa , việc mua bán đã xong , anh nên để tôi về đừng níu kéo thế này trông dị lắm . Nếu anh không nghe thì đừng mong có lần sau .

..

Câu nói Nhật Linh lập tức có tác dụng ngay . Nghe cô dọa lần sau không đến nữa , Minh Sang vội buông tay :

- - Em sẽ ghé đây nữa chứ , Nhật Linh ?

Nhật Linh không trả lời , cô mở máy xe chạy đi , mặc cho Minh Sang đứng ngẩn ngơ ngay trước cổng nhà mình . Rồi khỏi nhà anh ta một khoảng khá xa rồi mà Nhật Linh vẫn còn chưa hết bức mình . Cô thật không hiểu sao Minh Sang lại có thể ăn nói táo tợn đến như thế , một người con gái năng nổ như cô làm sao có thể chấp nhận kẻ lừa nhác như anh ta được chứ . Dù không phải loại người kiêu hãnh nhưng Nhật Linh cũng tự biết mình đẹp và có sức thu hút đối với người khác phái , bằng chứng là đã có biết bao nhiêu chàng trai đeo đuổi tán tỉnh cô . Nhưng mà . . . tro trên và đáng ghét như Minh Sang thì Nhật Linh mới gặp lần đầu . Đàn ông con trai gì không biết hổ thẹn khi tự nhìn nhận mình sống nhờ vào sức lao động của bà mẹ tội nghiệp , cả đời vất vả vì thương con . Dưới cái nhìn của Nhật Linh , Minh Sang là một thanh niên lừa nhác , cù lần . Hành động vừa rồi của hắn đối với cô thật là khiếm nhã khó chấp nhận . Nhật Linh định bụng sẽ "mắng vốn" đi Út Xuân chuyện này . Tiện dịp đó , cô nói thẳng cho đi biết cô không bao giờ đến đặt hoa sen nữa.

"Rầm" - Đang chạy xe ngon trớn Nhật Linh bỗng bị đảo tay lái suýt té , cũng may cô đã nhanh nhẹn nhảy khỏi xe . Nhưng trời ơi ! Bó sen để trước giỏ xe đã văng ra đường và bị các xe khác qua lại cán lên toi tả . Nhìn hoa , Nhật Linh trào lên cơn giận . Cô chiếu đôi mắt giận dữ về phía kẻ đã tự dung đâm sầm vào xe cô gây ra hậu quả đáng tiếc này.

- Này , này anh kia ! Nhắm mắt nhắm mũi chạy đi đâu mà dữ vậy ?

Anh thanh niên cũng bị té nhào xuống đường đang đứng dậy xuýt xoa vì đau . Nghe giọng hỏi câu kính của Nhật Linh , anh đưa tay sửa lại gọng kính , xuống nước nhỏ :

- Xin lỗi nghe cô , tôi không trông thấy cô từ con hẻm đó quẹo ra , đến khi thấy , bất ngờ quá tôi thắng không kịp.

Nhật Linh cầu nhàu :

- Người bình thường chỉ có một đôi mắt người ta còn thấy được . Anh có tới bốn mắt , bộ chúng ngu gât hay sao vậy ?

- Tôi biết tôi lỗi nên đã chịu xin lỗi với cô rồi , sao cô nóng tính thế ? Cô xem lại mình đi , có hư hao trầy xước chỗ nào tôi chấp nhận bồi thường.

- Xe thì không có sao , nhưng bó sen tôi mua cúng đã bị anh đụng văng xuống đường , thiên hạ cán toi tả rồi anh tính sao đây ?

Gã thanh niên đưa mắt nhìn xuống mặt đường , những cánh sen rơi rụng làm hồng cả một khoảng đường trống . Anh gât đầu :

- Được . Tôi sẽ đền hoa khác cho cô.

Nhật Linh giẫy nẩy :

- Không . Tôi không bằng lòng . Phải đúng là hoa sen mới được.

- Ừ , thì hoa sen . Gì chứ sen nhà tôi trồng nhiều lắm , cả hồ lặn . Tôi hứa sẽ đền lại cho cô bó sen tươi còn đẹp hơn cả những cánh hoa kia !

- Anh nói thật không ? Đền liền bây giờ nhé ?

- Bây giờ ư ? Bây giờ thì không được , bởi vì tôi phải đi sửa đồng hồ cho dì tôi . Cô có thể đợi chiều tối một chút được không ?

Nhật Linh nhăn mặt :

- Ai biết anh ở đâu mà đợi chứ ?

Thanh niên ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Hay là vậy đi nha , cô cho tôi địa chỉ , làm xong việc , tôi sẽ hái sen đem tới nhà cô ngay , có được không ?

- Lấy cái gì để bảo đảm là anh sẽ tới ? Lỡ anh "xù" luôn , sáng mai tôi làm sao kiếm mua cho kịp để cúng chứ ?

- Cô không tin tôi à ? Vậy thì tôi đưa vật làm tin cho cô nhé ?

Thanh niên quay ra sau kéo túi xách lấy ra chiếc ví nhỏ , rút ngay chứng minh thư đưa cho Nhật Linh :

- Cô tạm giữ giấy chứng minh nhân dân của tôi đi , khi nào tôi đem hoa lại sẽ nhận về . Vậy được chưa hả ?

- Được . Như vậy , tôi thấy chán ăn hơn . Tôi đợi tối nay không thấy anh , tôi sẽ . . . sẽ đốt giấy chứng minh của anh đấy . Địa chỉ của tôi là . . . Anh chắc chắn đến à nha !

Thanh niên trợn mắt :

- Xời ! Có mấy chục sen mà cô làm gì ghê thế . Cứ yên tâm chờ đi , tôi nhất định sẽ tới mà . Thôi , xin lỗi cô , tôi đi nghe.

Thanh niên dựng chiếc xe Cub 82 lại ngay ngắn rồi nổ máy phóng đi , trông anh ta giống như người đang bận rất nhiều công việc . Nhật Linh cầm chứng minh thư của anh , cô bật cười.

"Phạm Quang Bình" . Hình anh ta chụp trong giấy chứng minh trông ngổ ngổ thế nào ấy , chẳng giống như anh ở ngoài , lịch lãm , phong độ , trông thật có duyên . Nhật Linh lại cười một mình . Cô nhìn những cánh hoa lã lóc dưới đường , lẩm bẫm : "Vậy là hết rồi nhé Minh Sang cả những bông hoa anh trao cũng không ở bên cạnh tôi được hưởng gì là anh . Chắc là ý trời thôi ."

Bất chợt Nhật Linh thấy một vài người đi đường nhìn cô bằng ánh mắt hơi lạ , cô vội vàng nổ máy xe . Chắc họ thấy cô cười một mình nên tưởng cô bị "mát" đấy thôi.

Cất xong hai chục sen , Quang Bình hớn hờ bó lại cẩn thận dựng một góc sân rồi vào nhà thay âu phục . Sau đó , anh cột bó sen vào chiếc Cub rồi dắt ra cổng . Chưa kịp nổ máy Quang Bình đã nghe tiếng Vân Thu từ xa :

- Anh Bình ! Anh đi đâu mà ăn mặc đẹp thế ?

Quang Bình cười :

- Anh định đến nhà người bạn một chút . Vân Thu vào nhà chơi chờ anh được không ?

Mày liễu nhẹ cau :

- Chờ à ? Em mới sang bên ba mẹ anh , mẹ anh bảo anh ghé nhà nội . Bây giờ gặp anh lại bảo em chờ . Anh đi đâu vậy , có lâu lắm hay không ?

- Ồ . . . Anh ghé lại người bạn đồng nghiệp chắc không lâu đâu . Chừng cỡ nửa tiếng anh sẽ về ngay.

Vân Thu đưa mắt nhìn chằm chằm vào bó sen hồng cột ở xe , giọng cô mang âm điệu hoài nghi.

- Đi thăm bạn mà hái sen theo làm gì lắm thế , chắc là bạn gái phải không ?

Quang Bình chần chừ , anh không biết có nên nói thật với Vân Thu hay không , bởi vì cô là chúa hay ghen , lại đa nghi như Tào Tháo vậy , nói ra sợ cô sẽ hỏi lung tung làm mất thì giờ của anh .

Nghĩ vậy , nên Quang Bình nói dối :

- Không phải đâu Vân Thu . Là bạn trai thôi . Vì nhà nó ngày mai có giỗ , anh có hứa cho nó hai chục sen nên chờ tới vậy thôi.

- Vậy em đi chung với anh nha ?

Trời đất ! Quang Bình vội khoát tay :

- Thôi khỏi ! Vân Thu vào nói chuyện với nội đi , anh sẽ về ngay mà . Anh đi nha !

- Quang Bình ! Anh Quang Bình . . .

Vân Thu kêu lớn khi thấy Quang Bình ngồi lên xe nhưng anh đã đề máy xe vọt đi . Vân Thu tức muốn khóc . Cô đi vào sân bà Năm Nhân bằng những bước chân thật nặng nề.

- Ủa ! Vân Thu ! Con tới tìm thằng Bình đó hả ? Nó đang cắt sen dưới hồ kia , con ra đó đi con. Bà Năm Nhân từ trong căn phòng lớn bước ra , vừa trông thấy Vân Thu , bà đã cất giọng niềm nở.

Vân Thu sa sầm nét mặt :

- Anh ấy ôm sen đi rồi , bộ nội không hay à ?

Bà Năm Nhân chưng hửng :

- Ủa ! Nó đi rồi sao ? Mới thấy đó mà . . . Cái thằng thiệt là lạ ! Con gặp nó ở đâu vậy Vân Thu ?

- Mới tức thì ngoài cổng nè nội ! Anh nói đem bông sen cho bạn cúng giỗ mà ăn diện thấy ngán luôn . Con nghĩ là bạn gái đó nội ơi.

Đã biết rõ tính nết của Vân Thu , bà Năm hếch miệng cười :

- Chắc không phải đâu con , đừng quá đa nghi như vậy . Nội thấy từ nào tới giờ Quang Bình nó chỉ thương yêu một mình con mà thôi . Trước khi nó gặp con , nội thấy cũng có nhiều cô thích nó lắm , nhưng nó cứ tỉnh như không . Gặp con rồi , Quang Bình mới nghĩ đến chuyện lấy vợ , cũng là do duyên nợ thôi Vân Thu ạ . Con đừng hoài nghi như vậy , thằng Bình nghe được nó buồn.

Biết bà nội Quang bình trách khéo mình , Vân Thu cười giả lả :

- Dạ , con biết chứ nội . Không phải là con để dạ nghi ngờ anh Bình , chỉ tại con muốn hỏi cho biết vậy thôi mà.

Rồi cô lảng sang chuyện khác :

- Nội ăn cơm chưa ? Để con nhổ tóc ngứa cho nội nghe.

- Thôi , chiều tối rồi , thấy đường đâu mà nhổ hả con ? Con ăn cơm chưa , vào dùng cơm chiều với nội cho vui , đợi lát nữa Quang Bình về đến liền hà . Vào đây đai , Vân Thu.

Vân Thu vui vẻ "dạ" nhỏ rồi theo chân bà Năm vào nhà . Mọi nghi ngờ trong lòng tan biến , Vân Thu vui mừng thấy hầu như cả gia đình Quang Bình ai nấy đều hoan nghinh cô . Và lại , hai người đã làm lễ đính hôn , hạnh phúc đã ở trong tầm tay , cô còn gì để phải lo lắng . Vân Thu cười một mình , cô nhìn nhận bà Năm nói đúng , cô quả là người con gái đa nghi.

Lau xong khung kiếng lộng bức ảnh của mẹ , Nhật Linh nhẹ nhàng đặt về vị trí cũ rồi đứng yên ngắm nghía với vẻ hài lòng . Kỳ giỗ nào cũng vậy , Nhật Linh đều chính tay mình lau dọn bàn thờ của mẹ . Mặc dù trong nhà cô vẫn có người giúp việc sẵn sàng làm mọi thứ , nhưng đối với việc lau khung ảnh , chưng dọn bàn thờ bà Trinh , Nhật Linh đều tự tay làm . Trong lòng cô , mẹ là quan trọng nhất . Tuy mẹ đã qua đời nhưng sự giáo dục nghiêm khắc và tình thương yêu của người trong suốt quãng đời thơ ấu đến lúc trưởng thành , Nhật Linh vẫn không thể nào quên . Bà cô thì khác , ông quá chú trọng đến sự nghiệp , hoặc có thể là quá bận rộn công việc làm ăn nên ít khi quan tâm đến con . Ông Trinh có thể lo cho cô đầy đủ tiền bạc , vật chất , thỏa mãn những ước muốn của cô , nhưng do hai cha con không có thời gian gần gũi nên ông không hiểu được Nhật Linh bao nhiêu . Cô thường tự do tung hoành theo ý muốn của mình , không có ai rầy la cô mỗi khi cô làm việc sai quấy , cho nên Nhật Linh mỗi lúc một bướng bỉnh hơn , khó thể kèm chế được . Nhật Linh cũng tự biết mình hơi ngang tàng , vì vậy mỗi lúc nghĩ đến mẹ , nhớ những lời khuyên răn dạy dỗ của mẹ , thậm chí có lúc phải dùng đến roi vọt , Nhật Linh chỉ thấy thương

mẹ chớ không hề oán trách.

- Cô Hai ơi ! Có khách của cô nè.

Nghe tiếng gọi của dì Sáu giúp việc , Nhật Linh vội nhìn lên đồng hồ . Sáu giờ đúng . Có lẽ là anh chàng mang hoa sen tới chứ chẳng ai . Ngoài Trang Đài ra , Linh không có bạn bè khác , mà Trang Đài thì đâu có đến giờ này.

Nhật Linh rời phòng khách bước ra . Đúng như cô dự đoán , Quang Bình đang ôm bó sen tươi còn đọng nước đứng lớ ngớ trước hiên nhà . Cô đón với một nụ cười đầy thiện cảm :

- Anh Bình ! Anh tới rồi hả ? Coi vậy cũng uy tín ghê ha . Tôi cứ tưởng . . .

Bình không để Linh nói hết lời , anh nhướn mày :

- Cô tưởng tôi trốn luôn hay sao ? Hai chục sen này không đáng là bao , nhưng nếu phải đi có mất chứng minh nhân dân thì phiền lắm đó.

"Chà , anh chàng cũng mồm mép dữ chớ . Vậy là lúc gặp ngoài đường cứ tưởng hiền , lầm chết !".

Nhật Linh nghĩ vậy cười một mình :

- Cô cười cái gì đấy . Bộ trông tôi giống chú rể ôm hoa đi hỏi vợ lắm à ?

"Đùa quá trớn" . Nhật Linh nghiêm mặt lại ngay :

- Anh đừng có nói bậy bạ , tôi kỳ nhất là mấy người phát ngôn bừa bãi đó nha . Anh biết hoa sen này để gì không ? Cúng đám giỗ của mẹ tôi đấy.

Quang Bình tỏ vẻ biết lỗi :

- Vậy hả ? Xin lỗi cô nha , tôi không biết . Ủa ! Mà đám giỗ hồi nào vậy cô ?

- Ngày mai . Thôi , anh đưa hoa đây cho tôi chung lên bàn thờ . Ngồi đó đợi một lát , tôi sẽ trả giấy chứng minh lại cho.

"Hừ ! Cái con bé này , dám lên giọng kẻ cả với mình nữa chứ . Coi chừng tôi đấy , bé con à".

Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Quang Bình làm ra vẻ hiền lành . Anh ngồi im lặng quan sát ngôi nhà của Nhật Linh , trong lúc cô cắt hoa cắm vào bình . Cách kiến trúc của ngôi nhà cho Quang Bình biết phần nào thân phận của Nhật Linh , rõ ràng cô là con gái nhà giàu và có lẽ được cưng chiều nên xem có vẻ ngạo mạn quá . Quang Bình ngó quanh , anh chợt nhìn thấy bức ảnh chụp chân dung của Nhật Linh phóng thật to treo ở giữa vách tường bên phải , hai bên là ảnh của hai người khác trông đã luống tuổi , có lẽ đó là ba mẹ cô . Ngoài ra , Bình không nhìn thấy thêm hình của người nào khác . Không nén được tò mò , Bình lên tiếng hỏi :

- Căn nhà rộng như vậy , mà cô chỉ ở có một mình thôi sao ?

Nhật Linh vừa chưng hoa sen lên tủ thờ , vừa đáp :

- Đâu có . Tôi ở chung với ba , nhưng ba tôi lúc nào cũng bận việc nên ít khi ở nhà lắm.

- Bộ cô không có anh chị gì à ?

Nhật Linh lắc đầu :

- Không , tôi là con một mà . Sinh ra trong "bọc điều" đảng hoàng nha . "Con cầu , con khăn" đó , không phải giỡn đâu !

Quang Bình phì cười :

- Tôi biết rồi , nhìn cách xử sự của cô tôi cũng đoán được là như vậy.

- Anh nói vậy là sao ? Bộ trông tôi độc tài lắm à ?

- Không phải , hơi ngang tàng chút thôi.

Nhật Linh cười :

- Tánh tôi là vậy đó.

- Con gái mà như thế thì . . . không nên chút nào . Con gái cần phải dịu dàng . Giá như cô ngoan ngoãn hơn thế này thì hay hơn.

Nhật Linh đã chung xong hai bó sen vào bốn chiếc bình , một lớn , ba nhỏ . Nghe giọng nói đầy tính cách sửa lưng của Quang Bình , cô nổi cáu :

- Thôi đủ rồi nghe ! Tự nãy giờ anh đã đi quá trớn , anh có biết không hả ? Mới lần đầu tới nhà người ta đã hỏi lung tung , bây giờ còn bày đặt dạy đời tôi hả ? Anh tưởng anh là cái gì mà có thể sửa được cá tính của tôi chứ ? Đây nè , giấy chứng minh của anh đây , cầm lấy đi và lập tức biến mất . Tôi không muốn tiếp những người khách qua đường như anh.

Nhật Linh vừa nói vừa giở tấm giấy bông lót tủ thờ rút tấm chứng minh nhân dân đưa trả Quang Bình . Anh đón lấy , nhưng không có vẻ gì là muốn về cả.

Thấy Bình vẫn ngồi nguyên chỗ cũ , không có ý đứng lên , Nhật Linh cau mày :

- Anh có nghe tôi nói gì không hả ?

Quang Bình gật đầu :

- Nghe chứ . Nhưng rất tiếc , tôi không thuộc loại người dễ bắt nạt như cô tưởng vậy đâu . Đàn ông mà để cho phụ nữ ra lệnh thì đâu có còn là đàn ông nữa , phải không người đẹp . Cô nổi quạu với tôi chỉ vì tôi nói đúng vào điểm yếu của cô thôi . Cô bé à , lúc cô nổi giận lên trông thật dễ thương đấy . Tôi muốn nán lại đây để ngắm người đẹp nổi giận một chút , cô hết giận rồi tôi sẽ về ngay thôi.

- Anh đúng là . . . là ..

- Cô lại muốn mắng tôi là đồ lì lợm , là "quỷ ám" có phải không nào ? Thế , nếu có một người đàn ông mà cô nói gì họ cũng răm rắp tuân theo , cô làm gì họ cũng cho là đúng thì cô có thích không hả ? Hay đối với loại người đó , cô lại mắng họ là ngu đần , ngờ nghệch hở ?

Nhật Linh bực mình , cô định tìm một câu gì đó rất nặng nề để mắng Quang Bình cho hả giận nhưng không thể tìm ra . Cô tức giận khi thấy mình đã thua , bởi vì lý lẽ của Quang Bình hoàn toàn đúng . Mới gặp cô lần đầu , anh đã đoán được tánh ý cô thì anh ta quả không phải loại đàn ông tầm thường . Lần đầu tiên mới cảm thấy mình "cãi thua" trước một thanh niên mồm mép như Quang Bình , và bỗng dưng cô thấy . . . thích anh . Ừ , ít ra thì cũng phải như vậy mới là đàn ông chứ , có đâu như Minh Sang hôm nào , giống "gà mái" quá chừng đi.

Nhật Linh ngược nhìn Quang Bình , giọng cô dịu hẳn đi :

- Bây giờ anh không chịu về , bộ tính nằm vạ Ở đây chờ ăn giỗ mẹ tôi hay sao hở ?

Quang Bình chột búng tay đánh "tróc" một cái , giọng anh đầy vẻ thích thú :

- ý kiến đó hay ! Nếu cô có lòng mời , tôi sẽ không từ chối đâu . Tôi đã có ý tốt hái sen tươi đến đây cho cô cúng bác gái , chắc cô cũng không hẹp hòi gì với tôi một bữa ăn vào ngày mai . Ý của cô sao hả ?

Nhật Linh thở hắt ra . Hừ ! Đụng phải "kỳ phùng địch thủ" rồi . Khi không rồi mình mở đường hẳn đi , có tức không chứ ? Ồ , mà mời hẳn cũng được , có sao đâu . Trông hẳn cũng hay hay chứ . Đẹp trai , ăn mặc lịch sự , có uy tín , lại "đầu võ mồm" như vậy , chẳng phải là đối phương của cô hay sao ? Khẽ liếc Quang Bình , Nhật Linh nhướn đôi mày vòng cung :

- Mời thì tôi không dám mời đâu , nhưng nếu thích tôi cãi lộn cho vui thì cứ đến.

- Là cô nói đấy nhé ? Máy giờ nào ?

- Trời đất ! Bộ anh tính tới thiệt đó hả ?

- Chớ sao ? Bộ hỏi hện rồi à ?

- Xi ! Còn lâu . Ừ , anh đến thì đến , nhưng tới mười một giờ trưa à nha . Chứ đừng mới sáng sớm xuất hiện trước nhà tôi không có hên đâu.

Quang Bình gật đầu :

- Được , mười một giờ thì mười một giờ . Bây giờ thì tôi có thể yên tâm về rồi . Tạm biệt nhé , hẹn gặp lại ngày mai

Quang Bình đứng lên . Nhưng đi được vài bước , hấn bắt chợt dừng chân quay đầu lại . Nhật Linh giật mình :

- Gì nữa đây ? Còn thiếu sót gì à ?

- Phải . Còn thiếu một chuyện rất ư là quan trọng , bởi vì tôi chưa biết tên cô . Ngày mai , lỡ có ai bắt chợt hỏi tôi là khách của ai thì kệt lắm.

Nhật Linh so vai :

- Sợ anh quá rồi ! Tên tôi là Nhật Linh . Còn thiếu gì nữa không hả ?

Quang Bình khoát tay :

- Thôi , như vậy tạm đủ rồi . Bye nhé , cô Nhật Linh xinh đẹp.

Nhật Linh không trả lời . Quang Bình cười cười trở ra xe mình . Anh vẫy tay chào Nhật Linh lần nữa rồi mới đề máy xe phóng đi . Trên đường về nhà , lòng Quang Bình vui như mở hội . Đối với anh , cuộc gặp gỡ này rất lý thú . Cô bé anh mới quen vừa xinh đẹp , vừa thông minh , lại có sức quyến rũ bởi cái vẻ ngang tàng rất dễ thương của cô . Quang Bình nhìn nhận là Nhật Linh rất đẹp , đẹp đến nỗi có thể làm tim anh xao động ngay trong lần đầu diện kiến với cô , và nét đẹp đó càng nhìn càng quyến rũ . Quang Bình nghĩ tới ngày mai , Nhật Linh đã cho anh cơ hội làm thân với cô rồi , anh nhất định sẽ không bỏ lỡ dịp may này . Quang Bình về đến nhà trời đã sụp tối . Vào đến sân , thấy đôi giày của Vân Thu để trước cửa , Quang Bình mới giật mình nhớ lại rằng Vân Thu đã chờ anh hơn hai tiếng đồng hồ . Chắc cô nàng đang nóng lòng lắm đây ! Quang Bình không hiểu sao mình lại có thể quên ngay cái hẹn với người vợ sắp cưới khi vừa gặp mặt Nhật Linh.

Bây giờ trở về nhà , Quang Bình mới sực nhớ anh đã hứa với Vân Thu chỉ đi vắng chừng nửa giờ , thật là tai hại . . . Quang Bình còn đang suy nghĩ để tìm lý do bào chữa cho sự lỗi hẹn của mình thì Vân Thu đã xuất hiện ở ngưỡng cửa với gương mặt sa sầm , giọng cô như sắp khóc :

- Anh đi đâu tới giờ này mới về ? Nếu anh không về sớm được sao lại bắt em chờ như vậy hả ? Anh quen với cô nào và hẹn hò với họ , quay mặt với em có phải không ?

Nói rồi , Vân Thu bật khóc thút thít . Quang Bình lúng túng , anh dựng đại xe ngoài hiên rồi bước tới bên Vân Thu , cầm lấy tay cô , giọng dỗ dành :

- Vân Thu ! Anh xin lỗi đã để em phải chờ lâu . Nhưng . . . tại vì . . . gia đình bạn anh mời cơm , anh không từ chối được , nên . . .

Nghe lời giải thích của Quang Bình , Vân Thu càng khóc lớn hơn :

- Thì ra là vậy . Anh để em ngồi đợi , còn anh thì thản nhiên đi ăn cơm nhà người khác . Anh thật ích kỷ , chỉ biết lo cho bản thân mình mà thôi , không cần biết đến ai nữa . Anh có thương yêu gì em đâu.

- Coi kìa , Vân Thu ! Sao em lại nói như vậy ? Không yêu mà anh lại tính đến hôn nhân với em sao ? Sự việc . . . xảy ra ngoài ý muốn thôi mà , đừng giận anh nữa . Lát đi chơi , anh sẽ đền bù cho em.

Vân Thu nín khóc , đôi mắt cô mở to nhìn vị hôn phu :

- trời đã tối thế này , anh còn tính chuyện đi chơi với em sao ?

Biết mình có lỗi , nếu khéo dỗ ngọt Vân Thu cô sẽ chịu bỏ qua nên Quang Bình gật đại :

- Đi chứ , tại anh về trễ nên mình đi chơi muộn hơn một chút , anh đâu thể bỏ lỡ cơ hội được vui chơi cùng em . Thế nào , Vân Thu hết giận anh chưa hả ?

- Chưa.

- Vậy em muốn anh phải làm sao ?

Vân Thu quay mặt đi che giấu nụ cười :

- Nếu anh chịu năn nỉ , có thể là . . em sẽ nghĩ lại.

Quang Bình âu yếm vuốt tóc người yêu , giọng anh ngọt như đường :

- Thôi mà , anh năn nỉ mà , đừng giận anh nữa nghe người đẹp !

Nghe Bình xuống nước nhỏ , Vân Thu cảm thấy tự ái được vuốt ve , cơn giận nguôi đi nhanh chóng . cô quay lại nhìn anh , nụ cười đã thoáng hiện trên gương mặt hãy còn vương ngần lệ :

- Tha cho anh đó , nhưng lần này thôi à nha . Nếu như còn lần sau thì em sẽ "xù" luôn , không thèm nhìn tới mặt anh đâu.

- Trời ơi ! Em chịu bỏ qua cho anh là may mắn lắm rồi , anh làm gì dám tái phạm lần sau nữa chứ.

Vân Thu gật gù với vẻ hài lòng :

- Ừ . Biết vậy thì tốt . Thôi , anh quay xe ra đi , mình đi ngay bây giờ vì trời tối lắm rồi.

- Cái gì ? Đi liền à ? Em không để anh ăn cơm nước gì sao ?

Vân Thu ngạc nhiên :

- Ủa ! Sao lúc này anh bảo nhà bạn anh mời cơm nên anh về trễ ? Như vậy là anh nói dối phải không ? Thực ra là anh đi đâu hả ?

Quang Bình giật mình . Khi thật ! Mình lại làm bẽ chuyện nữa rồi . Anh lộ vẻ bối rối nhưng sau đó đã tìm cơ bào chữa được cho mình ngay :

- Ồ . . . Ồ . . . thì anh có ăn , nhưng mà mình tới nhà người ta làm khách , ăn uống phải dè chừng chứ đâu có được tự nhiên thoải mái như ở nhà được em . Vì thế nên không dám ăn no.

Vân Thu như hiểu ra vấn đề , cô nhướn mày :

- Bây giờ mà đợi anh trở về ăn cơm no nữa chắc tới nửa đêm . Thôi , cứ đi đi , lát nữa mình cùng nhau ăn bữa tối.

Mặc dù bao tử đang trống rỗng , cảm giác đói cồn cào nhưng Quang Bình đâu dám nói lời từ chối với Vân Thu . Cũng tại anh hết , khi không lại nói dối là ăn cơm nhà bạn , đúng là "thần khẩu hại xác phàm" đành phải chịu thôi chứ còn biết nói làm sao.

Chương 3

Ngay trong ngày cúng giỗ bà Trinh, ông Trinh đưa về nhà một người bạn nhỏ hơn ông chừng vài tuổi nhưng đáng vẻ coi rất sang trọng. Ông Trinh gọi Nhật Linh đến và giới thiệu cho cô biết:

- Linh à! Đây là chú Lâm, một nhà doanh nghiệp nổi tiếng, giàu kinh nghiệm. Chú Lâm là bạn làm chung với ba. Con chào chú đi con.

Nhật Linh ngoan ngoãn làm theo lời cha, cô vòng tay cung kính:

- Dạ, con chào chú Lâm ạ.

Ông Lâm nhìn Nhật Linh đăm đăm:

- Con gái duy nhất của anh đây à, anh Trinh? Tôi thật không ngờ anh lại có đứa con xinh đẹp và ngoan ngoãn đến thế.

Ông Trinh mỉm cười:

- Nhật Linh con gái tôi đẹp thì có đẹp đấy, nhưng ngoan ngoãn thì chưa chắc đâu, chú à. Con bé này coi vậy mà bướng bỉnh lắm, giống hệt như mẹ nó khi xưa.

Lời phê bình của cha làm Nhật Linh hơi thẹn, cô bối rối cúi đầu. Ông Lâm tỏ ra rất hiểu biết và thông cảm với tuổi trẻ:

- Ô! Thanh niên mới lớn mà, đứa nào chẳng vậy hả anh? Nghe nói cháu Linh đây học giỏi và giúp đỡ cho anh rất nhiều trong công việc, tôi thành thật chúc mừng anh đó anh Trinh.

Rồi ông hỏi Nhật Linh một câu thật bất ngờ:

- Nhật Linh à! Cháu có bạn trai chưa?

Nhật Linh lắc đầu:

- Dạ chưa. Cháu còn nhỏ, nên chưa muốn vướng bận tình cảm.

- Vậy sao? Chú nghĩ... Ở lứa tuổi này cháu đã có thể lập gia đình được rồi. Hai mươi mấy tuổi đối với một cô gái đâu có phải là nhỏ nhắn gì nữa hả cháu? Nhật Linh nè...

- Dạ.

- Chú có đứa con trai cũng giỏi lắm, hiện đang giữ chức vụ phó giám đốc một công ty thương mại, nó giống như cháu vậy, quá đam mê công việc nên xấp xỉ bốn mươi chưa có người yêu. Nếu cháu bằng lòng, chú sẽ giới thiệu cho hai đứa quen biết nhé!

- Dạ thôi, chú à! Nói thật, cháu... cháu "dị ứng" với mấy vụ giới thiệu này lắm. Tình cảm theo ý cháu, nên để cho nó tự nhiên đến sẽ tốt hơn. Giới thiệu hay mai mối sẽ làm cho người ta cảm giác mình bị "é", kỳ lắm chú à.

Ông Trinh trừng mắt nhìn con:

- nhật Linh! Sao con lại ăn nói với chú Lâm như vậy?

Nhật Linh im bật nhưng trong lòng khó chịu vô cùng. Trong khi đó ông Lâm cười dễ dãi:

- Có gì đâu, anh đừng rầy cháu. Thật ra, nó chỉ nói đúng với suy nghĩ của mình thôi mà. Nhật Linh cháu nói có lý đấy. Người con gái đẹp và tài hoa như cháu thì chắc chắn là không thiếu người đeo đuổi, phải không?

- Dạ, cháu không để ý đến mấy chuyện đó.

Câu trả lời này, Nhật Linh nói dối, bởi vì cô thừa biết mình được nhiều đàn ông đeo đuổi và cô từng hãnh diện về mình, chỉ tại vì với người khách lạ, cô không nên nán lại đây lâu có thể sẽ xảy ra lắm điều phiền phức nên Nhật Linh xin phép rút lui.

- Dạ thưa... thưa chú, cho phép con phụ đi Sáu một chút.

Rồi chưa kịp đợi ý kiến của cha, Nhật Linh vội vã đi như chạy khỏi bàn ông Trinh. Ông nhìn theo con gái, lắc đầu:

- Nó bao giờ cũng thế , cứ thích làm trái ý người . Nó không ngoan như chú tướng đầu , chú Lâm à.

- anh nói thế chứ tôi lại rất thích cá tính của Nhật Linh . Làm kinh doanh thì phải lanh lợi hoạt bát và có cá tính riêng biệt thì mới tốt chứ anh Trinh . Xem ra , cô bé này có vẻ hợp với cháu trai tôi . Nếu như hai đứa nó kết thành một đôi thì hay biết mấy.

- Anh muốn nói đến Đình Phương đó hả anh Lâm ? Cậu ta thích hợp với ý tôi đây . Tôi sẵn sàng hoan nghênh nếu Đình Phương chịu làm rể họ Trinh . Tại tôi thấy Nhật Linh tính nết còn trẻ con nên chưa tính tới vấn đề hôn sự của nó mà thôi.

- Anh nói vậy chứ cũng phải tùy theo sự lựa chọn của bọn trẻ nữa chứ , anh Trinh . Biết đâu con gái anh lại phản đối thì sao ? Lúc này tôi gợi ý như vậy nhưng nó lại không có vẻ gì quan tâm , thôi thì anh nên để cho nó tự mình tìm bạn vẫn tốt hơn . Ồ , anh Trinh ! Anh xem kia ! Cái cậu đó có phải là bạn trai của Nhật Linh không hở ?

Theo tay chỉ của Lâm , ông Trinh nhìn về phía cửa , và thấy một thanh niên cao lớn ăn mặc lịch sự bước vào , trên tay anh ta là cả một bọc trái cây đủ loại . Anh mỉm cười với Nhật Linh và tiến lại phía cô . Hai người bắt tay nhau rất là thân mật . Ông Trinh vô cùng ngạc nhiên , bởi người con trai này ông chưa từng gặp qua . Không biết Nhật Linh quen anh ta từ bao giờ mà cô lại không nói gì với ông cả . Lòng ông Trinh không được vui . Đành rằng Nhật Linh là con gái duy nhất được ông hết mực cưng chiều , cô có thể tự do làm theo ý thích của mình nhưng chỉ là vấn đề vui chơi giải trí . Còn chuyện quan hệ nam nữ , ông không thể dễ dãi với cô được . Bởi vì ông nhận thấy thanh niên thời nay khó tìm được kẻ thật thà , phần đông bọn họ đều sống thực dụng , toan tính . Điều ông sợ nhất là gặp phải hạng thanh niên "đào mỏ" , thấy Nhật Linh là con gái nhà giàu rồi dùng thủ đoạn yêu thương giả trá để lợi dụng cô thì nguy.

Ông Trinh chú ý quan sát người thanh niên mới đến . Trông cách mặc của anh ta có vẻ là con nhà khá giả . Theo ông biết , người con trai nào mà Nhật Linh quen biết và chịu tiếp xúc thân mật thì chắc chắn đó là một người có ăn học . Nhưng cuộc đời này , đâu có ai học được chữ ngờ . Đôi khi người ta học cao , hiểu rộng thì thủ đoạn lại càng tinh khôn.

Đang giữa buổi tiệc , người nhà ông Lâm gọi điện thoại đến nhắn ông về gấp có khách hàng giao dịch . Tiễn bạn ra cổng xong , ông Trinh quay vào ngay và đi đến chỗ Nhật Linh đang ngồi ăn uống cười nói huyền thuyên với anh chàng lúc nãy.

Thấy cha đến , Nhật Linh vội đứng lên :

- Ủa ! Chú Lâm đâu mà ba tới đây vậy ?

Ông Trinh nghiêm mặt nhìn con :

- Chú Lâm vừa mới về , còn mãi mê nói chuyện nên đâu có để ý . Cậu này là ai vậy ?

- Dạ , để con giới thiệu . Đây là anh Quang Bình , người bạn con mới quen nhân dịp đi mua hoa sen về cúng mẹ đó ba.

Ông Trinh ngạc nhiên :

- Hoa sen ba đã đặt sẵn ở nhà dì Út Xuân rồi mà , bộ con không có tới đó lấy sao ?

Nhật Linh lộ vẻ lúng túng :

- Dạ , con có đến lấy . Nhưng mà . . . trên đường về , bị anh Bình đây tông xe vào nên hoa gãy tả tơi hết . Còn sen này là ở nhà anh ấy có trồng , anh hái đem lại cho con đây.

- Chỉ như vậy mà con vội kết bạn với người ta ư ?

Nhật Linh yên lặng . Thật ra cô không biết phải trả lời cha như thế nào đành đưa mắt nhìn Quang Bình . Thấy vậy , Quang Bình vội lên tiếng :

- Dạ thưa bác , chuyện này là do cháu đề nghị Nhật Linh , chứ cô ấy không có ý làm quen với cháu , xin bác vui lòng thứ lỗi.

Ông Trình chiếu tia mắt dò xét về phía Quang Bình :

- Cậu tên gì ? Nhà ở đâu vậy ?

- Dạ , tên cháu là Quang Bình , nhà cháu ở Đa Kao.

- Cậu làm việc ở đâu ?

- Thưa bác , cháu không phải là công nhân . Hằng ngày , cháu phụ giúp ba trông coi cửa hàng xe gắn máy ở quận I.

- Gia đình cậu kinh doanh xe à ?

- Dạ.

- Cậu có tất cả bao nhiêu anh em vậy ?

Quang Bình chưa kịp trả lời , Nhật Linh đã lên tiếng phản đối.

- Ba à ! Anh Bình chỉ là bạn mới quen của con . Lần đầu tiên ảnh dự tiệc ở đây , tại sao ba lại hỏi nhiều như vậy chứ ? Ba điều tra lý lịch anh ấy làm gì , ảnh không phải bạn trai của con đâu ba.

- Ba hỏi cho biết vậy thôi , không phải bạn trai mà con thấy nóng ruột vậy sao ? Nhật Linh à !

Con liêu chùng đó , ba không chấp nhận những mối quan hệ bừa bãi của con đâu.

Quang Bình nghe ông Trình rầy oan Nhật Linh , anh định lên tiếng phân minh nhưng ông Trình có lẽ đoán biết trước đã khoát tay ngăn lại :

- Tôi chưa nói gì đến cậu , cậu không cần phải thanh minh với tôi . Nhật Linh ! Ba vào nghỉ trước , phần tiếp đãi và dọn dẹp giao lại cho con với chị Sáu đó nghe.

- Dạ.

Đợi ông Trình khuất dạng hẳn sau khung cửa kính , Quang Bình khẽ nói :

- Ba của Nhật Linh trông có vẻ khó tính quá nhỉ . Lúc đầu anh cứ tưởng Linh là con duy nhất thì không bao giờ bị rầy la trách mắng , ai ngờ ba Linh nghiêm khắc quá chừng.

Nhật Linh mỉm cười :

- Coi vậy chứ không phải đâu . Ngoại trừ chuyện quan hệ trai gái là ba tôi giám sát chặt chẽ , còn những chuyện khác , tôi hoàn toàn tự do.

- Nói như thế , chắc sau này Nhật Linh có bạn trai phải theo ý ba Linh , chứ không được tự do chọn bạn theo ý mình đâu nhỉ ?

- Không có đâu ! Ba tôi kỹ vì sợ tôi yêu lầm . Chớ nếu tôi chọn được bạn trai tốt , ông ấy đâu có lý do gì mà không chấp nhận ?

- Nhật Linh tin như vậy à ? Theo anh thấy vấn đề không đơn giản đâu . Một người cha mà ngay từ đầu đã quản lý chặt chẽ mối quan hệ của con mình như thế thì ông ta sẽ không để con được tự do trong vấn đề tình cảm của mình đâu.

Nhận xét của Quang Bình làm Nhật Linh không vui , cô để lộ vẻ bất bình trên gương mặt đẹp :

- Anh mới gặp ba tôi lần đầu , anh hiểu ông ấy được bao nhiêu mà lại dám đánh giá ông như thế ? Nói cho anh hay , tôi luôn luôn tôn trọng ý kiến của cha vì tôi tin ông ấy có cái nhìn tinh tế hơn tôi.

- Nếu Linh nói vậy có là một ngày nào đó ba Linh gả chồng cho Linh , một người đàn ông không có tình yêu thì cũng chấp nhận hay sao ?

Nhật Linh trở mắt nhìn Quang Bình :

- Sao anh lại có ý nghĩ lạ lùng như vậy ? Chuyện này tôi chưa hề nghĩ tới bao giờ . Cảm ơn anh đã lo xa giùm tôi.

Quang Bình lắc đầu . Anh thật sự không hiểu nổi cô gái đang ngồi bên cạnh anh đây là người như thế nào nữa . Quang Bình hiểu ý liền đứng lên ngay :

- Nhật Linh ! Trưa rồi , tôi phải về vì tôi còn công việc của mình . Cảm ơn Linh về bữa cơm thân mật trưa nay.

- Không có gì . Để tôi tiễn anh ra công . Di Sáu ơi , dọn dẹp bàn bên này giùm tôi một chút nha ! Việc Nhật Linh tiễn chân Quang Bình làm cho một số người có mặt trong buổi tiệc chú ý , nhất là di Út Xuân . Sáng nay , vừa gặp di , Nhật Linh đã nói thẳng về hành động sỗ sàng của Minh Sang và cho di biết . Từ nay , gia đình cô không đặt mua hoa sen ở chỗ di nữa . Kế đó , thấy Quang Bình đi và trò chuyện thân mật với Nhật Linh , di Xuân đoán có lẽ Quang Bình là bạn trai của Nhật Linh nên di thăm thât vọng . Tội nghiệp Minh Sang , anh chàng thương Nhật Linh thật tình nhưng lại quá vụng về trong cách bày tỏ nên đã thất bại . Ai chứ Nhật Linh thì di không dám trách , bởi vì cô là một tiểu thư khuê các vừa xinh đẹp lại vừa thông minh , thuộc dạng người trí thức , di chỉ thấy tiếc cho Minh Sang mà thôi.

Người ta nói câu "traoi tài gái sắc" không hẳn là vô căn cứ . Đàn ông không có sự nghiệp thì dù cho sinh ra trong giàu sang vẫn không được người đàn bà thông minh chấp nhận . Anh chàng kia không biết làm nghề gì nhưng trông có vẻ lanh lợi , xứng đôi vừa lứa với Nhật Linh , nên cô ta chê con trai di cũng hợp lý thôi.

Ra đến cổng , Quang Bình bỗng cảm thấy lưu luyến không muốn rời Nhật Linh . Không hiểu sao mỗi lần gặp cô thì Quang Bình lại cảm thấy được sức quyến rũ kỳ lạ nơi cô . Từ ánh mắt , nụ cười đến giọng nói , dáng đi đều làm anh xao xuyến . Quang Bình không muốn nói lời chia tay . Anh nhìn Nhật Linh bằng ánh mắt ngưỡng mộ không hề giấu giếm :

- Nhật Linh . . .

Nhật Linh cũng nghe lòng rung động trước ánh mắt nồng ấm của Quang Bình . Cô cúi xuống cố tránh tia nhìn của anh :

- Anh muốn nói gì hả , anh Bình ?

- Sau buổi chia tay này , liệu mình còn gặp nhau nữa không Linh ?

- O . . . chuyện đó em không biết.

- Quyền quyết định là ở em mà , Nhật Linh . Em không cho anh cơ hội hay sao ?

- Bây giờ anh về đi , Bình ạ . Còn chuyện có gặp lại hay không , em nghĩ . . . nên theo sự an bài của số phận đi anh.

- Nhật Linh . . .

- Thôi , anh về đi . Em còn nhiều việc lắm.

Nói rồi , Nhật Linh bỏ chạy trở vào để mặc cho Quang Bình đứng ngẩn ngơ với niềm luyến tiếc . Anh không giải thích được lòng mình . Thờ thẩn hồi lâu , anh lên xe trở về nhà mà tâm sự cứ vương bận mãi bóng hình ai đó . . .

Giữ đúng lời hứa , Trang Đài đưa Nhật Linh đến nhà người cậu để học khiêu vũ . Đứng trước giàn hoa giấy màu cam được cắt tỉa cẩn thận thành bức tường rào tuyệt đẹp , Nhật Linh có thể tưởng tượng được người chủ nó là một người sôi nổi và yêu nghệ thuật . Tiếng nhạc xập xình phát ra từ hai chiếc thùng loa lớn làm át đi cả tiếng gọi của Trang Đài . Bất lực , cô đành bóp kèn xe inh ỏi , gây náo động căn nhà . Nhật Linh ái ngại nhìn bạn :

- Hay là mình về đi , biết có ai trong nhà không mà mà bóp kèn ?

- Đồ ngốc ! Nhà không có ai thì ma nó mở nhạc cho mày nghe đó hay sao ? Hỏi vậy mà cũng hỏi . Nghe tiếng nhạc là tao biết có cậu ấy ở nhà , chắc đang bận gì ở nhà sau nên không nghe đó thôi.

Lời tiên đoán của Trang Đài quả nhiên là đúng . Sau hồi còi inh ỏi của cô , hai cánh cửa kiếng bật mở và một thanh niên mặc đồ short trắng xuất hiện . Trang Đài mỉm cười :

- Thấy chưa , nói có sai đâu . Cậu tao đó , nhỏ à . Tên cậu ấy là . . .

Trang Đài chưa kịp nói dứt câu đã dừng lại , vì trông thấy đôi mắt tròn xoe đầy kinh ngạc của Nhật Linh :

- Là anh à , Quang Bình ?

Quang Bình cũng ngạc nhiên không kém Nhật Linh . Anh ngỡ ra , rồi không ngăn được nỗi vui mừng :

- Nhật Linh ! Sao em biết anh ở đây vậy ? Ồ . . em là bạn Trang Đài đó sao ?

Bây giờ đến lượt Trang Đài , cô hétt nhìn cậu Bình rồi lại ngó Nhật Linh với vẻ ngỡ ngàng :

- Như vậy là hai người đã quen trước với nhau rồi hả ? Quen hồi nào mà hay vậy , Nhật Linh ?

Tại sao mà không kể cho tao nghe chuyện mà quen biết với cậu tao hả ?

Nhật Linh cau mày :

- Mà hỏi gì dữ vậy làm sao tao trả lời cho kịp . Tao chỉ mới quen anh Bình cách đây hai tuần và hoàn toàn không biết anh là cậu của mày . Nếu biết thì . .

- Nếu biết thì sao hả ?

- Thì tao sẽ . . . làm lơ chứ sao.

Quang Bình nhìn hai cô gái với vẻ ngạc nhiên :

- Hai người nói gì mà tôi không hiểu vậy ? Trang Đài , nói cho cậu nghe đi ! Bộ Nhật Linh quen với cậu là một điều ghê gớm lắm sao mà cháu cũng sờ vậy chứ ?

- Không phải , tại vì hơi bất ngờ vậy thôi . Cháu định rủ Linh đến đây học khiêu vũ , ai dè nó lại quen với cậu trước khi cháu giới thiệu , cho nên cháu đây mới ngạc nhiên . Cậu Bình à ! Làm sao cậu quen với Nhật Linh được vậy ? Con nhỏ này kiêu ngạo lắm mà.

Quang Bình mỉm cười . Anh kể cho Trang Đài nghe nguyên nhân mình quen biết Nhật Linh :

- À ! Thì ra là như vậy . Cậu Bình ! Vậy là cậu không từ chối nếu cháu nhờ cậu dạy Nhật Linh khiêu vũ phải không ?

Quang Bình gật đầu , giọng anh có phần sôi nổi.

- Rất sẵn sàng ! Chẳng những cậu dạy Nhật Linh mà lại còn "ưu tiên" miễn phí cho cô ấy nữa , cháu thấy sao hả ?

Trang Đài lém lỉnh :

- Cháu phản đối chuyện này . Nhật Linh là con nhà giàu , ba nó là tổng giám đốc công ty dịch vụ thương mại Thiên Long , cậu cứ "chặt đẹp" tiền học phí chứ đừng ưu tiên miễn giảm cho nó . Cứ coi như nó không phải là bạn cháu là xong chứ gì.

- Đâu được . Làm thế , cháu không sợ Nhật Linh cười cậu ham tiền mà không biết tình nghĩa hay sao ?

Quay sang Nhật Linh , Quang Bình hứa hẹn :

- Mỗi ngày , anh có thể dạy cho Linh hai tiếng đồng hồ từ sáu giờ đến tám giờ tối . Linh sắp xếp thời gian được chứ ?

Nhật Linh chưa kịp trả lời , Trang Đài đã la lên :

- Cháu phản đối !

Quang Bình cau mày :

- Tại sao vậy ?

- Thứ nhất là cậu không được xưng "anh" với Nhật Linh , vì nó là bạn cháu thì cậu cũng phải coi nó như vậy . Thứ hai , cậu chỉ nên tranh thủ dạy nó mỗi tuần hai buổi thứ năm và chủ nhật như các học viên khác , chứ sao cậu lại "quá nhiệt tình" như vậy ? Nếu cậu dành hết thời gian cho Nhật Linh thì thời gian đâu mà đi chơi với vợ sắp cưới của mình ? Cháu e rằng "mợ dâu" tương lai sẽ không chấp nhận chuyện này.

Sự cản trở của Trang Đài làm Quang Bình phật ý . Anh nghiêm mặt nhìn cô cháu gái :

- Cháu nói hết chưa ? Bây giờ thì đến lượt cậu . Trang Đài nè ! Từ nãy giờ cháu đi quá xa vào chuyện riêng tư của cậu Bình rồi đó . Cậu sắp xếp thế nào mặc kệ , miễn là không ảnh hưởng gì

đến ai thì thôi , cháu đừng để tâm lo những chuyện bao đồng như vậy . Còn về chuyện xưng hô , đòi hỏi của cháu thật là vô lý . Nhật Linh tuy bạn của cháu nhưng cô ta chỉ nhỏ hơn cậu vài tuổi , lại không có liên hệ gì trong thân tộc , cậu không thể buộc người ta gọi bằng "cậu" như là cháu vậy . Xưng hô "anh , em" thì có hại gì đâu .

Trang Đài đưa mắt nhìn Nhật Linh như chờ đợi ý kiến của bạn , Nhật Linh lại biểu đồng tình theo ý Quang Bình .

- Anh Bình nói phải đó . Nếu ảnh sắp xếp được thời gian , dạy càng nhiều ngày trong tuần thì khóa học càng kết thúc sớm chứ có sao . Chẳng lẽ mà không muốn tao mau chóng biết khiêu vũ à ? Chuyện này là do mà khuyên khích tao mà . Nếu như mà cảm thấy hối hận thì thôi , tao không học nữa . . .

- Ai biểu mà coi thường tao làm chi . Tao thừa biết ý mà mà . Mà sợ tao "để ý" cậu mà có phải không hả ? Bộ mà tưởng trên đời này hết đàn ông rồi hay sao ? Hay là tao quá tệ đến nỗi phải "ăn cướp" tình yêu của người khác ?

Thấy sắc mặt Nhật Linh có vẻ giận , Quang Bình vội năn nỉ giúp Trang Đài ;

- Thôi mà Nhật Linh . Trang Đài nó vô tình chứ không có ý như vậy đâu . Hai người đã từng là bạn thân , đừng vì chuyện không đáng mà để xảy ra giận hờn làm mất đi hòa khí không hay .

Trang Đài cũng hạ giọng nài nỉ bạn :

- Ồ , con nhỏ này sao mà hay làm lớn chuyện quá , bạn bè mà không hiểu nhau tí nào . Ghét mà ghê !

Nhật Linh nhìn thẳng vào ánh mắt Trang Đài :

- Sao , bây giờ chịu để tao học với cậu mà rồi chứ ? Không hoài nghi bậy bạ nữa chứ ?

Trang Đài đưa cánh tay phải lên cao :

- Xin thề . Tao tin mà Linh ạ .

Nhật Linh nhìn sang Quang Bình :

- Anh Bình ! Xin lỗi chừng nào chúng ta có thể bắt đầu ?

- Tùy Linh thôi , có thể ngay từ tuần này cũng được .

- Vậy ngày mai tôi mới học nha .

- OK . Năm giờ ngày mai , anh sẽ đợi Linh ở đây .

- Chúng ta về được rồi , Trang Đài .

Câu nói của Nhật Linh làm Quang Bình phật ý , đôi mày anh khẽ nhíu lại :

- Nhật Linh ! Em đến đây chỉ vì mục đích muốn học khiêu vũ thôi ư ? Ngoài ra . . . bộ em không có gì để nói với anh sao ?

Nhật Linh tròn mắt :

- Nói cái gì ? Giữa chúng ta thì có gì để nói chứ . Quang Bình à ! Tôi đến đây chỉ là để học khiêu vũ thôi , anh đừng tưởng tượng quá phong phú đến những chuyện khác . Tạm biệt anh nhé . Hẹn gặp lại ngày mai .

- Nhật Linh !

Quang Bình bước tới nhưng Trang Đài đã ngăn anh lại :

- Cậu Bình à ! Cậu làm gì vậy ? Nhật Linh chỉ đơn thuần tới học nhảy thôi mà . Đàn ông đeo đuổi nó hàng tá , cậu chen chân không nổi đâu . Và lại , cậu đã có Vân Thu với ngày cưới gần kề , cậu làm ơn đừng có lãng mạn quá .

- Trang Đài ! Chuyện của cậu , cháu biết gì mà nói . . .

- Thôi đi , nhìn ánh mắt cậu là cháu có thể đoán ra chuyện gì rồi . Đã lỡ hứa với Nhật Linh , cháu không thể rút lời , nhưng cậu đừng để cô Vân Thu trách cháu . Xin phép cậu , cháu đưa bạn cháu về đây .

Dứt lời , Trang Đài nắm tay Nhật Linh rời khỏi sân nhà Quang Bình.

Còn lại một mình , anh tựa lưng vào tường với một nỗi bồn khoăn thoáng gọn trong lòng . Kỳ lạ thật ! Không hiểu sao cứ mỗi lần gặp Nhật Linh , Quang Bình lại nghe con tim mình rộn lên những nhịp đập xao xuyến , mặc dù trước đó anh đã từng yêu Vân Thu . Gặp Nhật Linh , Quang Bình không còn nhớ là mình sắp cưới vợ , mình đã từng làm lễ hỏi với Vân Thu . Tại sao vậy ? Người con gái ngang tàng , kiêu ngạo đó lại có sức quyến rũ chết người như vậy hay sao ? Không , không phải đâu ! Chắc tại mình quá lãng mạn đấy thôi . Quang Bình lắc đầu , cố sống với hiện thực . Anh tự nhủ lòng : "Minh đã yêu Vân Thu và chỉ yêu một mình cô ấy . Đám cưới sắp đến rồi , đừng nên để tâm hồn đi hoang.

Chương 4

- Nào , Nhật Linh ! Chúng ta bắt đầu nhé . Em biết phân biệt các vũ điệu khác nhau như Tango , Sloqu , Valse , Rumba hay Chachacha chứ ?

Nghe câu hỏi của Quang Bình , Nhật Linh hình mũi lên đáp :

- Xời ! Tưởng gì . . . người ta chỉ không biết nhảy thôi , chứ làm sao mà không biết nhạc điệu . Nếu cần , em ca cho "thầy" nghe một bài Tango nhé.

Rồi không đợi Quang Bình trả lời , Nhật Linh hát luôn :

Hôm nay về thăm nhà

Dùng chân lối quen xưa ,

Đây vẫn cây cầu đá ,

Kìa mấy bụi tre già . . .

Còn Slow như vậy :

Ngày nào gặp nhau , quen nhau , yêu nhau rồi sống bên nhau.

Những tưởng dài lâu , như trăng như sao cho đến bạc đầu.

Nào ngờ trời mưa . .

Em hát vậy đúng hông hả "thầy" ?

Quang Bình ngó ra nhìn Nhật Linh . Anh không ngờ cô lại có giọng ca ngọt ngào đến thế , tiếng hát trong trẻo , vút cao làm rung động lòng người . Quang Bình khen thật lòng :

- Nhật Linh ! Em hát hay quá . Anh chưa từng được nghe ai ca hay như thế bao giờ.

Nhật Linh cười giòn :

- Thôi đi , "thầy" đừng cho em đi tàu bay giấy . Trang Đài nó vẫn thường trêu em có "giọng ca the thé" đó mà.

- Không , anh khen thật đấy . Trang Đài chỉ giỡn chơi thôi , em tin làm gì . Mà Linh nè ! Em đừng gọi anh bằng "thầy" , anh không thích xưng hô như thế.

- Sao lạ vậy . "Thầy" dạy em khiêu vũ thì em phải gọi như thế chứ ? Hay "thầy" muốn em kêu bằng "cậu" ?

- Đừng đùa nữa , Nhật Linh !

Nhật Linh nghiêm trang nét mặt :

- Ừ . Không đùa thì không đùa . Thôi , "thầy" vào bài đi . Học điệu gì trước đây ?

- Bây giờ chúng ta học vũ điệu Sloqu trước nhé , Nhật Linh chú ý nè . Vào đầu bản nhạc , mình cứ lùi một bước , hai bước sang ngang về bên phải . . . thế này nhé . . .

Quang Bình mở nhạc hoà tấu từ máy cassette và bước thử cho Nhật Linh xem , sau đó anh nắm tay dìu cô từng bước một theo vũ điệu . . là người con gái thông minh nên Nhật Linh tiếp thu rất tốt . Chỉ hơn nửa giờ sau , cô có thể tự mình nhảy một vũ điệu sloqu mà không cần sự hướng dẫn của Quang Bình.

Quang Bình khen :

- Nhật Linh ! Em khá lắm ! Hôm nay chúng ta chỉ học một điệu sloqu này thôi và phải tập dợt cho thật là nhuần nhuyễn . Bây giờ em thử nhảy với anh trọn một bài nhạc , xem có sai nhịp nào không nha !

Quang Bình đổi băng nhạc có lời vào máy rồi cũng khiêu vũ với Nhật Linh . Bên ngoài , trời đã sụp tối . Bên trong nhà , dưới ánh sáng dịu dịu màu hồng nhạt , khung cảnh bỗng trở nên thơ mộng . . . Lời hát êm êm của người ca sĩ đưa tâm hồn đôi thanh niên vào thế giới mộng mơ . . .

Yêu nhau trong cuộc đời

Mơ duyên tình dài

gắn bó đôi lời.

Ta . . . quen nhau một ngày

yêu nhau trọn đời

Giữ cho lâu dài . . .

Nhật Linh tự nhiên nép đầu vào vai Quang Bình để anh ôm dịu cô trong tiếng nhạc Cô bỗng ao ước thời gian ngưng đọng lại để cô cứ mãi trong cảm giác êm dịu thế này , mãi mãi và mãi mãi với con tim xao xuyên , với tiếng lòng ngân vang những cung điệu khác thường . . .

Bài nhạc đã chấm dứt từ lâu mà Nhật Linh vẫn chưa muốn rời Quang Bình . Cả anh cũng vậy , cứ giữ chặt tay Nhật Linh trong tay mình với tia nhìn ấm áp , yêu thương . Bên ngoài trời đang mưa . . . Một ngọn gió lạc hướng lùa qua song cửa và vào phòng làm Nhật Linh giật mình chợt tỉnh cơn mê . . .

- Nhạc hết rồi , anh Bình . Anh buông tay em ra đi !

Quang Bình cười , gương mặt anh thoáng chút bối rối.

- Ừ . Bản nhạc hay quá . . .

- Sao , em nhảy như vậy có được không hả ?

Quang Bình búng tay kêu "tróc" một cái , tươi cười :

- Tốt lắm . Em tiếp thu rất khá . Cứ theo tiến bộ này thì chừng khoảng vài ba tuần là em đã có thể biết hết các vũ điệu.

Nhật Linh liếc anh :

- cũng là nhờ "ông thầy" em dạy giỏi thôi.

Nói đoạn cô đưa ta nhìn đồng hồ :

- Í chết ! Quá giờ rồi , em phải về.

- Khoan đã ! Trời đang mưa , em không thấy sao ?

- Anh cho em mượn áo đi mưa nhé ?

- Gì mà gấp vậy Nhật Linh ? Em về sớm cũng đâu có việc gì để làm.

- Mỗi tối , đúng chín giờ là em phải ngủ đó . Nếu trễ , ngày mai thức sớm không nổi thì làm sao đi làm chứ . Em còn chưa ăn cơm chiều.

- Vậy thì ở lại đây dùng bữa với anh đi . Anh cũng chưa ăn mà . Sẵn trời đang mưa , em nán lại lát nữa anh đưa về cho.

- Cũng được . Anh định đãi em ăn gì đây ?

Quang Bình phì cười :

- Bây giờ thì . . . bây giờ chỉ có mì gói thôi , người đẹp . Anh ăn uống bình dân lắm , em là tiểu thư không biết có ăn được như vậy không ?

- Dur sức . Tuổi thơ em cũng đã từng nếm trải sự thiếu hụt chứ bộ . Mì gói là còn tốt chán , em ăn được cả cơm cháy phơi lâu ngày nữa kìa.

- Vậy à ? Được lắm . Người đẹp ngồi chơi đã , để anh đi nấu mì.

- Anh Bình nè , nhà anh có cà phê không ?

Quang Bình nhìn Nhật Linh bằng đôi mắt không giấu vẻ ngạc nhiên :

- Em biết uống cà phê ?

- Biết chứ . Ghiền nữa là khác . Trời mưa như vậy uống cà phê ấm bụng lắm đó . Hay là anh đi pha cà phê đi , em nấu mì cho.

Quang Bình lộ vẻ vui mừng :

- Như thế thì còn gì bằng . Vào đây phụ với anh một tay nào !

Nhật Linh theo Quang Bình vào nhà . Cô ngạc nhiên vì sự trống trải vắng lặng của ngôi nhà , dường như là nó vắng chủ vậy . Nhật Linh hỏi Quang Bình :

- Bộ nhà này không có ai ở sao anh Bình ? Nhìn khung cảnh trống trước trống sau thế này em thấy sợ quá.

- Sợ à ? Sao lúc này không nghe em nói sợ ?

- Đó là vì chỉ ở trước sân , lại có tiếng nhạc ồn ào . Còn phía sau này . . . hơi ớn ớn.

Quang Bình cười :

- Coi vậy mà nhát dữ . Căn nhà này là của dì Hai anh . Tháng rồi , dựng anh với con trai lớn của Dì Hai về rước dì ấy sang Nhật chơi một , hai tháng gì đó , dì Hai gởi nhà cho mẹ anh trông hộ . Anh thấy trống nên chọn chỗ này để dạy khiêu vũ cho em đó chứ . Nè , mi đây nè , bình thủy cũng có sẵn nước sôi , em nấu thành hai tô đi Linh . Anh pha cà phê.

Nhật Linh vừa cắt bọc giấy kiếng cho mì vào tô , vừa tiếp tục trò chuyện với Quang Bình :

- Thế . . . mấy học viên khác của anh , anh dạy học ở đâu hả ?

- Ở nhà anh . Căn nhà mà hôm nọ Trang Đài dẫn em tới đấy.

- Vậy sao anh không dạy em ở đó ?

- Anh có lý do của anh . Câu này hỏi . . . xin miễn trả lời.

- hằng ngày , anh đến đây dạy em , còn các học viên khác thì sao ?

- Hai tháng nay anh nghỉ , không có nhận học viên nào cả.

- Tại sao vậy ?

- Vì không thích dạy nữa , thế thôi.

- Ô ! Như vậy sao anh lại nhận dạy em ?

- Em thì khác , em là bạn của Trang Đài , anh phải ưu tiên hơn chứ ?

- Thì ra , anh đồng ý dạy em khiêu vũ chỉ vì em là bạn Trang Đài thôi à ? Tức là Trang Đài giới thiệu người bạn nào , anh đều không từ chối ?

Quang Bình cười :

- Chưa chắc . Còn phải coi người đó có dễ thương hay không . Nếu ai cũng được như em . . . thì anh dạy nốt.

Nhật Linh trợn mắt :

- Gần cưới vợ rồi mà còn tham lam háu sắc à ? Không sợ vợ anh ghen hay sao ?

- Vợ nào ? Anh chưa đám cưới với ai thì coi như chưa ai có quyền gì với những quan hệ của anh.

- Vậy sao Trang Đài nói là anh đính hôn rồi ? Cô gái đó tên là Vân Thu.

- Đính hôn thì sao chứ ? Đó cũng chỉ là hình thức mà thôi , nếu anh cảm thấy không thể tiến tới thì anh có thể hủy bỏ tất cả . Cái mà anh cần là tình yêu thật sự đó Linh à.

- Đương nhiên rồi , vì nếu không yêu Vân Thu thì anh đâu có đồng ý làm lễ hỏi với người ta , có phải không ?

- Không hẳn là như vậy rồi . Tại vì em còn trẻ nên chưa hiểu đó thôi . Có người đã thành vợ thành chồng , sống với nhau năm bảy mặt con mà chưa hề có tình yêu với người bạn đời mình.

- Vậy hả ? Vậy anh với Vân Thu thì sao ?

- Thôi đi Nhật Linh , tự này giờ coi bộ em hỏi anh hơi nhiều đấy . Đừng thắc mắc chuyện của anh nữa , ă nmi đi , kéo nguội mắt ngon.

Nói đoạn , Quang Bình lấy đĩa , muống đưa cho Nhật Linh . Cô có cảm giác như Quang Bình không thích cô nhắc đến Vân Thu , dường như anh đang trốn tránh né một sự thật không thay đổi . . . Nhật Linh không thích thế , bởi vì cô cảm nhận được là Quang Bình thích cô , và lòng cô cũng nghĩ đến anh rất nhiều . Vậy thì tại sao anh lại phải tránh né ? Nhật Linh không muốn sống mơ hồ bằng ảo ảnh . Đối với cô , mọi vấn đề đều phải rõ ràng . Dùng đĩa trộn mì trong tô , Nhật Linh chưa ăn vội . Cô nhìn sâu vào tận đáy mắt Quang Bình :

- Anh có yêu Vân Thu không , hả anh Bình ?

Quang Bình tỏ ra khó chịu khi nghe Nhật Linh đề cập đến chuyện riêng của mình , đôi mày anh cau lại :

- Em đừng nhắc Vân Thu vào lúc này có được không hả Nhật Linh ? Sao em cứ muốn làm cho buổi gặp mặt của chúng mình mất vui vậy chứ ?

Nhật Linh buông đũa đứng lên :

- Nhắc đến vợ sắp cưới của anh mà anh lại không vui sao ? Nếu chỉ nghe đến cái tên người ta thôi , anh đã khó chịu như vậy thì còn cưới họ làm gì ? Chẳng lẽ anh cưới một người mà trái tim anh lại đeo mang thêm bóng hình người khác nữa ? Anh không thấy là mình quá tham lam sao ?

- Nhật Linh ! Em nói gì vậy ?

- Nói gì à ? Em đang nói ra cái điều mà anh chỉ có nghĩ chứ không dám nói . Bây giờ em không học khiêu vũ nữa , để cho anh trọn đạo với người vợ tương lai . Nếu em tới lui như vậy , anh sẽ phiền phức lắm . Em về đây.

- Nhật Linh à ! Nhật Linh ! Trời còn mưa mà , em định bỏ về thật sao ?

Nhật Linh không trả lời . Cô đi như chạy ra lấy xe rồi nổ máy băng mình trong mưa . Quang Bình đứng chết sững tại bàn ăn , anh tức tối đấm tay xuống bàn làm chén bát rơi loảng xoảng . Tại sao lại như vậy chứ ? Tại sao anh lại để cho Nhật Linh nhìn rõ lòng mình . Quang Bình thấy giận mình quá sức . Rõ ràng là anh đã không che giấu được lòng mình . Lại một điều là anh chỉ mới quen biết với Nhật Linh , Quang Bình lại cảm thấy như giữa hai người có sợi dây liên kết tự bao giờ , không lúc nào anh không nghĩ đến cô . Những kỷ niệm có với Vân Thu bỗng trở nên mờ nhạt trong lòng anh . Quang Bình cảm thấy Nhật Linh mới chính là người anh mong muốn , bây giờ đã gặp rồi , tuy là muộn nhưng anh không để cơ hội vụt khỏi tay mình đâu . Nhất định là như vậy.

Nhật Linh ngồi trong phòng riêng , lưng tựa vào thành giường , hai tay ôm chiếc gối dày với dáng điệu suy tư . Đã một tuần trôi qua , cô không đến chỗ Quang Bình . Anh mấy lần tới nhà , cô đều tránh mặt . Nhật Linh buồn vô cùng . Cô không hiểu tại sao mình lại có thể yêu thương Quang Bình nhanh chóng đến thế , biết người ta đã có vợ hứa hôn mà lòng vẫn xao xuyến để rồi tự biến mình thành con người ích kỷ . Rõ ràng cô đã dồn Quang Bình vào thế kẹt , bắt anh phải lựa chọn giữa cô với người vợ tương lai đã có với anh biết bao là kỷ niệm . Nhật Linh thấy lo âu không biết mình ra "tối hậu thư" quá sớm thế này là đúng hay sai ? Thật tình mà nói , Nhật Linh rất ghét những mối tình tay ba . Cô không chịu nổi cái tình huống một người đàn ông "bâng khuâng đứng giữa hai dòng nước" như thế . Nhưng trong trường hợp này , rõ ràng cô là kẻ đến sau , đã đến sau mà lại còn muốn thắng người đi trước , không biết là có thắng nổi hay không ? Nhật Linh xưa nay làm chuyện gì đều chưa hề thất bại , bây giờ lần đầu vướng vào chuyện tình cảm , Nhật Linh cũng không muốn mình thua . Một tuần nay , trái tim thôi thúc cô đến gặp Quang Bình , nhưng lý trí thì lại bảo cô rời xa anh ta . Nhật Linh thờ dài . . . Mặc kệ đi , chừng nào tránh không được rồi hẵng tính.

- Cô Hai à ! Cô có điện thoại.

Di Sáu giúp việc xuất hiện trước cửa phòng , nói bằng giọng thân mật , Nhật Linh nhìn ra :

- Cửa ai vậy di Sáu ?

- Dạ , cửa ông chủ gọi về , bảo là cần gặp cô.

Nhật Linh buông gối đứng lên . Cô theo chân di Sáu xuống dưới nhà . Chiếc điện thoại đã được để ngửa chờ sẵn . Nhật Linh vội nhắc lên :

- Alô . Ba gọi con hả ?

Giọng ông Trình đầy vẻ bức bối :

- Nhật Linh ! Chiều nay sao con không đến công ty ? Con ở nhà tiếp ai vậy hả ?

- Đâu có , ba ! Con thấy hơi nhức đầu nên nghỉ buổi chiều , con đã có nói trước với cô thư ký rồi mà.

- Vậy bây giờ con hết nhức đầu chưa ?

- Dạ . . . hết rồi . Có gì không ba ?

- Con còn hỏi nữa . Ba đã dặn con từ tuần trước , năm giờ chiều nay mình đi dự tiệc sinh nhật chú Lâm.

- Xin lỗi ba , con quên.

- Cả tuần nay ba thấy con lạ lắm đó nha Linh , cái gì cũng có thể quên được , đầu óc con để ở đâu rồi hả ? Thôi , chuẩn bị đi , ba sẽ cho xe về đón con . Hiện giờ ba đang đợi gói quà cho chú Lâm . Nhớ trang điểm kỹ một chút Linh nhé . Hôm nay con sẽ gặp mặt Đình Phương đấy ?

- Ba à . . .

Nhật Linh la lên nhưng đầu giãy bên kia ông Trình đã gác máy . Nhật Linh chán nản thở ra một hơi dài . Thì ra , mục đích của cha cô là muốn cô gặp mặt cháu trai chú Lâm.

Đến dự sinh nhật người già , Nhật Linh đã không thích , nay phải gặp người con trai do ba cô xếp đặt , cô lại càng chán hơn . Đình Phương , Đình Phương cái gì chứ ? Cũng là một dạng đàn ông thôi mà . Trong khi đàn ông chung quanh cô thì có thiếu gì ? Thà để cô tự mình lựa chọn còn hơn . Như Quang Bình đó , anh ta mới đúng là người đàn ông lý tưởng , đẹp trai , phong độ , biết cách nói chuyện lại là một vũ sư điệu nghệ . . . Con người văn nghệ như thế thích hợp với cô hơn.

Nghĩ thì nghĩ vậy , nhưng Nhật Linh không dám trái lời cha . Cô trở vào phòng , trang điểm sơ sài rồi tới tủ quần áo lựa chọn y phục . Đi mà lòng không vui , Nhật Linh quyết định mặc bộ áo dài màu tím nhạt , như vậy có lẽ dễ biểu lộ nỗi lòng mình . . .

Tin . . . tin . . .

Tiếng kèn xe hơi ngân vang ngoài cổng báo cho Nhật Linh biết cha cô đã về đến . Nhật Linh vội vàng đi xuống . Dì Sáu đã có mặt và mở cổng sẵn cho cô . Ngồi trong xe , ông Trình có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy bộ áo dài của Nhật Linh :

- Con mặc thế này đi sinh nhật hả Linh ? Thay quần áo khác đi , bộ này trông già dặn lắm . Ba thấy con mặc áo đầm đẹp hơn.

Nhật Linh phụng phịu :

- Thôi đi ba , con lười biếng thay đồ lại lắm . Và lai , mấy chiếc áo đầm con gọi đi giặt hết , đến nay chưa có nhận về . Mặc áo dài cũng trang trọng lắm rồi , con . . . con không muốn thất kính với người có tuổi.

Ông Trình đưa tay nhìn đồng hồ rồi khẽ gật đầu :

- Ủ , lên xe đi , trễ mười phút rồi . Nhà chú Lâm tổ chức tiệc tùng rất đúng giờ , đừng để người ta phải đợi mình , phiền phức lắm.

Người tài xế mở cửa xe sẵn , đợi Nhật Linh bước vào , anh ta mới đóng cửa lại và đi vòng qua phía trước ngồi vào tay lái . Xe chạy với tốc độ khá nhanh chỉ hơn hai mươi phút là đến nhà ông Lâm . Đó là một căn nhà lầu hai tầng kiến trúc theo kiểu mới trông rất thẩm mỹ . Trước nhà là một khoảng sân rộng , bên cạnh đó có một dãy lợp tole dùng làm nhà để xe . Nhật Linh liếc mắt vào bên trong , thấy phần đông khách mời đến là những nhà doanh nghiệp đang gặp thời phát đạt . Họ cùng đi với phu nhân và con gái , tiếng cười nói ồn ào , những tà áo đủ màu của phụ nữ làm căn nhà sôi động hẳn lên . Nhật Linh cảm thấy bộ áo dài mình đang mặc chìm hẳn giữa những sắc màu rực rỡ , nhưng cô lại thấy hài lòng , có như vậy mới mong tìm thấy sự bình yên . . .

- Ô kìa , anh Trình ! Sao đến trễ vậy ? Có cả cháu Nhật Linh nữa à ? Thật là tốt , mời hai cha con vào bàn này đi.

Ông Lâm xuất hiện ngay bậc thềm với bộ đồ vest xám sang trọng , ra dáng một ông chủ lớn , thái độ Ông đối với cha con Nhật Linh cũng đầy hồ hởi , nồng nhiệt.

Ông đưa ông Trinh và Nhật Linh đến một chiếc bàn đặt gần cửa sổ đã sẵn hai vị khách . Ông Trinh cũng nhận ra người quen , vui vẻ bắt tay chào :

- Anh Hoàng ! Anh Thân ! Hai anh cũng mới đến hay đến lâu rồi vậy ?

Người đàn ông tên Hoàng cười thật tươi :

- Chúng tôi vừa mới ngồi vào bàn thì anh đến đây . Anh Trinh à ! Cô đây là . . .

- A . . . anh muốn hỏi con bé này hả ? Nó tên Nhật Linh , là con gái của tôi đó.

- Chà ! Anh có đứa con gái đẹp dữ chớ . Có nơi nào chưa , hay làm sui với tôi đi.

Nghe ông Hoàng khen , ông Trinh cười vui vẻ hãnh diện :

- Nhật Linh nó còn trẻ , rất ham làm việc nên chưa có bạn trai . Tôi còn để tùy theo sự lựa chọn của cháu , anh à.

Nhật Linh nghe cha nói vậy thì mừng thầm trong bụng . Cô vẫn mong như thế để được chọn bạn trai theo ý mình , và lòng cô đã chọn rồi bóng hình lý tưởng . . .

Đang suy nghĩ , Nhật Linh chợt nghe có tiếng ồn ào sau lưng . Thì ra ông Lâm đang đưa đến bàn cô thêm bốn vị khách nữa , hầu như toàn là người cỡ trạc tuổi ông hoặc tuổi ba cô , và đều là những người mà cô quen mặt trong các buổi họp tham vấn trao đổi kinh nghiệm giữa các công ty liên doanh.

Bàn vừa đủ tám người thì ông Lâm đã gọi người phục vụ mang thức ăn lên . Khi những món ăn được bày biện kín cả mặt bàn , ông Lâm cầm micro bước lên thềm nhà tuyên bố lý do buổi tiệc . Năm cây nến lớn được thổi tắt , tiếng vỗ tay giòn giã hơn tiếng pháo , máy ảnh đèn lóa sáng liên tục . Sau khi ông Lâm khai mạc buổi tiệc xong , mọi người nâng ly cùng vào nhau tạo nên bầu không khí sôi động.

Nhật Linh nghe rõ tiếng cười nói trong trẻo của những cô gái đẹp được theo ba mẹ đến dự tiệc , trong đó có những câu tán tỉnh của những nhà doanh nghiệp trẻ đối với các cô nàng . . . Tiếng nhạc êm dịu âm thanh thật ấm áp . Một vài cặp nam nữ trẻ tuổi diu nhau ra sân khiêu vũ , kể đó đến những cặp vợ chồng đã lớn tuổi nhưng còn đủ nét thanh xuân yêu đời . . . Nhật Linh nhìn quanh . Giữa khung cảnh thế này , cô bỗng nhớ đến Quang Bình , giá như mà có anh cùng đi , cô cũng sẽ khiêu vũ với anh một vài bản nhạc . Không biết bây giờ anh đang làm gì và có nhớ đến cô hay không ?

- Nhật Linh ! Cháu không ăn uống gì hết sao mà ngồi một mình buồn bã vậy ? Bộ có tâm sự à ?

Ông Lâm đã trở lại bàn vui vẻ gấp một con tôm lăn bột bỏ vào chén Nhật Linh . Cô ngẩng lên định nói lời cảm ơn , bất chợt chạm phải một tia nhìn kỳ lạ đang chiếu thẳng vào mình . Nhật Linh thấy ngờ ngợ . . . Đôi mắt này đối với cô rất là quen thuộc , dường như cô đã từng gặp qua . . . nhưng không nhớ ở đâu . . . Ông Lâm thấy Nhật Linh nhìn sững vào người con trai đứng cạnh mình thì ông vui vẻ giới thiệu :

- Nhật Linh ! Đây là Đình Phương cháu của chú đó . Còn đây là Nhật Linh , con gái duy nhất của bác Trinh . Hai đứa làm quen với nhau đi !

"Làm quen à ? Còn lâu !" . Hai tiếng "Đình Phương" mà ông Lâm vừa nhắc đến làm Nhật Linh bất chợt có ác cảm với anh ta . "Thì ra đây là cháu trai của chú Lâm , người mà ba bắt mình phải trang điểm để ra mắt . Cũng bình thường thôi , có gì đâu mà ba lại xem trọng anh ta đến thế . Nhật Linh này thì không giống như vậy đâu" . Nghĩ thế nên Nhật Linh giữ thái độ thản nhiên , nếu không muốn nói là lạnh lùng khi Đình Phương gật đầu chào cô . "Hừ ! Đứng trước mặt một người đẹp mà không có lấy một nụ cười xã giao , vẻ mặt lại kênh kiệu đáng ghét , anh tưởng anh là cái gì đây . Đừng có hòng chờ tôi làm quen".

Ánh mắt Nhật Linh sắc lạnh khi liếc nhìn Đình Phương , cô muốn tỏ cho anh ta biết cô không cần có người bạn như vậy.

Thấy thái độ thờ ơ của con , ông Trình vừa ngạc nhiên vừa bức bối . Ông gắt nhỏ bên tai Nhật Linh :

- Người ta chào con , sao con không đáp lễ ? Đừng làm ba mất mặt , ba sẽ không bỏ qua cho con đâu.

Bị cha rầy , Nhật Linh miễn cưỡng gượng cười chào lại Đình Phương . Cùng lúc đó , ông Lâm không hiểu vô tình hay cố ý kéo anh ta ngồi xuống ngay bên cạnh Nhật Linh :

- Đình Phương à ! Chú có việc phải bàn riêng với bác Trình một lát . Con có thể thay chú tiếp cô Linh , được chứ ?

Đình Phương gật đầu . Như chưa yên tâm , ông Lâm lại nói thêm :

- Nhớ tiếp đãi Nhật Linh cho đàng hoàng nghe chưa . Cô ta là ái nữ của bác Trình , hơi khó tính một chút , nhưng chú nghĩ là con sẽ không làm cô ta phật ý đâu . Thôi chú đi nha.

Ông Lâm choàng vai cha Nhật Linh kéo đi . Cùng lúc đó , những vị khách còn lại cũng lục tục rời khỏi vị trí của mình . Rốt cuộc , bên bàn chỉ còn lại có Nhật Linh và Đình Phương . Đoán đây là sự xếp đặt sẵn từ trước , Nhật Linh cười nhạt :

- Ông chú anh khéo sắp xếp thiệt đó ? Tự dung cái bàn này chỉ còn lại tôi và anh . Vậy anh có muốn nói gì với tôi không ?

Đình Phương nhìn chằm chằm vào Nhật Linh.

- Cô nghĩ rằng tôi sẽ nói chuyện gì với cô ?

- Thôi anh đừng giả vờ nữa ? Lẽ ra , anh phải biết anh sẽ nói những lời gì để gây cảm tình với tôi chứ , phải không ? Chú anh , và cả ba tôi đều muốn thế đó mà.

Đình Phương so vai , nụ cười trên môi anh đầy cao ngạo :

- Chú Lâm nói với tôi , cô là người khó tính nhưng tôi thấy không phải . Thật ra cô là người tự phụ thì đúng hơn . Bộ cô tưởng đẹp và giàu như cô thì có thể làm cho đàn ông quý dưới chân mình hay sao ? Nói xin lỗi nghe cô Linh . Nếu tôi muốn , tôi chắc chắn sẽ có được cô vào bất cứ lúc nào . Nhưng . . . chưa chắc gì tôi để mắt tới cô đâu , đừng có quá kiêu căng tự phụ.

Nhật Linh nóng bừng mặt trước những lời phê phán quá nặng nề của Đình Phương . Cô nghe rõ giọng mình run lên vì tức giận :

- Anh vừa nói gì vậy ? Ai cho phép anh đánh giá tôi như vậy hả ?

- Thái độ của cô cho tôi biết cô là người như vậy , chớ cần gì cô phải cho phép tôi mới được đánh giá về cô sao . Nóng giận vì tôi nói đúng quá phải không ? Bộ từ nào chưa ai cho cô biết điều này hay sao ? Là sự thật đó , tiểu thư à . Ngoài vẻ đẹp thiên phú ra , cô chẳng có gì ngoài cái thói tự phụ đáng ghét của những người vừa mới học làm sang , có gì đáng để tôi quan tâm mà cô bảo tôi phải biểu lộ tình cảm chứ . Ai mà thích được cô thì đó chính là một chàng ngốc . Vậy cô thử tính xem có bao nhiêu chàng ngốc vây quanh một bông hoa đầy gai nhọn như cô ?

- Anh vừa phải thôi nha ! Nếu như không nề mặt chú Lâm là bạn với cha tôi , có lẽ tự này giờ tôi đã tát tai anh bởi những lời xúc phạm nặng nề như vậy . Anh tưởng anh là ai mà có thể chỉ trích cá tính của tôi chứ ?

- Vậy thì theo cô , ai mới là người "dám" nói động đến cô chứ ?

- Ai mặc kệ , nhưng người đó chắc chắn không phải là anh . Đừng có nhiều chuyện !

Thế là buổi đầu làm quen giữa Nhật Linh với Đình Phương bỗng chốc biến thành một trận cãi vã làm mất đi cả thiện cảm của đôi bên . Cự với Đình Phương xong , Nhật Linh giữ vẻ mặt làm li lạng thinh , cho đến lúc cha cô trở lại . Ông thân mật vỗ vai Đình Phương :

- Thế nào hả ? Nãy giờ cháu có bị Nhật Linh chọc tức hay chưa ? Tánh nó ưa chọc giận người

khác lắm.

Đình Phương cười rất tươi.

- Đâu có , bác . Nhật Linh đối với cháu rất tốt . Cháu rất vui vì buổi hội ngộ tình cờ này . Nhật Linh là người con gái thùy mị dễ mến.

Ông Trình cười lớn :

- Cháu có khen quá lời không đấy ? Nhật Linh là con gái bác , bác biết rõ tánh ý nó mà . Nếu hôm nay nó tỏ ra hiền ngoan thì cháu quá là may mắn đó.

Nhật Linh nhăn mặt :

- Ba à ! Hôm nay ba làm sao vậy ? Ở trước một thanh niên xa lạ , ba nói xấu con gái của mình , rõ ràng ba coi trọng người ngoài hơn con.

Ông Trình cười hiền.

- Ba chỉ nói sự thật thôi mà , có gì đâu con lại nhăn mặt nhăn mày khó coi vậy chứ . Thôi , buổi đầu , hai đứa làm quen nhau như thế đủ rồi . Bây giờ con về với ba . Sau này có dịp , con với Đình Phương sẽ gặp lại đó.

Đình Phương cúi đầu ra ý tiễn chân ông Trình :

- Dạ , cảm ơn bác đã dành cơ hội cho cháu . Để cháu tiễn chân bác và cô Nhật Linh đây ra cổng nhé.

Đình Phương vừa dứt lời , Nhật Linh đã lên tiếng chối từ ngay :

- Thôi khỏi , không dám làm phiền anh.

Ông Trình vỗ vai Đình Phương :

- Được rồi , cháu lo phụ với chú Lâm tiếp khách đi , cứ coi bác và Nhật Linh như người nhà , không cần khách sáo đưa tiễn làm gì . Nhật Linh , chào anh Phương đi rồi về con !

- Dạ.

Nhật Linh liếc xéo Đình Phương :

- Tạm biệt anh.

- Không dám . Chào "tiểu thư".

Nhật Linh theo chân cha bước ra ngoài mà trong lòng không tránh khỏi tức giận . "Hừ ! Đình Phương , anh đừng có phách lối . Tôi nhất định không bỏ qua cho anh đâu . Nếu như còn cơ hội gặp lại , tôi sẽ cho anh biết thế nào là Nhật Linh" . Vừa ra tới ngoài , Nhật Linh bỗng nghe như có ai gọi tên mình , tiếng gọi quá quen thuộc . . . Nhật Linh nhìn quanh . Đôi mắt cô mở to bàng hoàng khi trông thấy Quang Bình đang ngồi trên chiếc Cub của mình , cách xe cha cô một khoảng không xa lắm . Quang Bình rời khỏi xe , đi thật nhanh đến chỗ cô đứng , anh nói khẽ :

- Nhật Linh ! Nãy giờ anh ở đây đợi em hơn một tiếng đồng hồ rồi đấy . Anh có rất nhiều chuyện muốn nói cùng em , nhất định khi nghe xong em vui vẻ lắm.

Nhật Linh ngẩng lên , cô bắt gặp cái nhìn nghiêm khắc của cha . Cô nói nhỏ với Quang Bình :

- Anh khoan nói , hãy đến chào hỏi ba em trước đi , kẻo em bị mắng bây giờ.

Lúc bấy giờ , Quang Bình mới sực nhớ đến ông Trình . Anh quay sang cúi đầu chào ông :

- Thưa bác , cháu có chuyện muốn gặp riêng với Nhật Linh , mong bác cho phép . Chừng một giờ sau , cháu sẽ đưa cô ấy về có được không ạ ?

Ông Trình nhún vai :

- Tôi đưa Nhật Linh đến đây để dự sinh nhật chớ không phải để hẹn hò với cậu . Cậu tránh ra , đừng làm phiền chúng tôi.

Nhật Linh đến bên cha , giọng cô thật nhỏ :

- Ba à ! Ba cho phép con gặp anh Bình một lát nghe ba . Con hứa với ba , trong vòng nửa giờ nữa , con sẽ có mặt ở nhà . Ba chấp nhận lời thỉnh cầu này của con nhé !

Ông Trình lắc đầu :

- Không được . Muốn hẹn hò gì thì để lúc khác , không phải là bữa nay . . Nhật Linh , con lên mau đi , đừng để cho ba phải nổi giận đó !

- Thừa ba . . .

- Lên xe mau !

Không thể cãi lời cha được , Nhật Linh đành phải ngồi vào trong xe Quang Bình bước theo cô nhưng lại bị bàn tay rắn chắc của ông Trình giữ lại :

- Cậu trở về xe mình đi , đừng có làm phiền cha con tôi , nghe chưa ?

Nói đoạn , ông vào ngồi ở chỗ của mình và nói với tài xế :

- Anh Vinh , cho xe chạy đi !

Chiếc xe nổ máy lướt êm , để lại sau lưng một chàng trai đứng lặng với nỗi hụt hẫng trong lòng .

Ngồi trên xe , Nhật Linh cảm thấy bứt rứt , cô đánh bạo hỏi cha :

- Ba à ! Quang Bình . . . anh là bạn con , tại sao ba lại không cho con gặp vậy ?

Ông Trình nhìn con . Mặt ông lúc này đã đỏ ửng vì men rượu nhưng giọng nói còn rất tỉnh táo :

- Con trách ba khó tính phải không ? Hừm ! Quang Bình nếu như muốn gặp con thì thiếu gì cơ hội , nó có thể đến nhà mình mà . Ba không thích cái cách đón đường đón ngõ như thế , nhất là khi chúng ta đang dự tiệc nhà chú Lâm.

- Ba sợ Đình Phương trông thấy à ? Anh ta đâu là gì của con , cần gì phải tránh né chứ ? Con đã đủ tuổi trưởng thành , con xin ba cho con được tự do trong việc lựa chọn bạn trai.

- Con nghĩ sao mà nói thế hả Linh ? Có bao giờ ba ép uổng con điều gì đâu ? Đối với Đình Phương , ba nhìn nhận rằng ba thích cậu ấy và coi trọng tài năng của cậu ta , nhưng ba chưa hề mở miệng gán ghép con với Đình Phương kia mà.

- Vậy . . . ba thấy anh Quang Bình ra sao hở ?

Ông Trình không ngần ngại nói thẳng với con ý nghĩ của mình :

- Quang Bình là người thanh niên lúc này đó hả ? Ba không thích nó.

Nhật Linh ngẩn người :

- Không thích ư ? Ba có thể cho con biết tại sao không ?

- Nhật Linh à ! Con còn trẻ tuổi , xét về cách nhìn nhận và đánh giá một con người con không kinh nghiệm bằng ba đâu . Quang Bình coi vậy chứ không phải là hạng đàn ông lý tưởng để cho con lựa chọn . Nó chỉ có cái lớp sơn phết bên ngoài mà thôi , con làm bạn cho vui thì được chứ nếu tính đến chuyên trăm năm thì không nên.

Nhật Linh làm thinh với gương mặt buồn xo . Cô không ngờ cha mình lại đánh giá Quang Bình quá tệ như vậy . Nhật Linh không đồng ý với nhận xét của cha , nhưng cô cũng không lên tiếng phản đối . Đầu óc cô đang bận suy tính làm cách nào để có thể gặp được Quang Bình ngay trong tối nay . Tội nghiệp anh ấy ! Công tình ngồi đợi chờ cả tiếng để rồi khi gặp được cô , anh lại bị cha cô ngăn cản . Nhật Linh đoán là Quang Bình ầm ức lắm , chưa chắc gì anh đã chịu về nhà. Biết đâu lát nữa đây , anh sẽ quanh quẩn trước cổng nhà cô thì sao.

Khi anh Vinh tài xế lái xe về đến cổng nhà , Nhật Linh vừa bước xuống xe đã thấy người giúp việc lại nói nhỏ :

- Di Sáu à ! Di ở trước cổng trông chừng giùm tôi . Nếu có anh chàng nào , nói muốn gặp tôi và xưng tên là Bình đi bảo anh ấy đợi và vào cho tôi hay nhé.

- Tôi biết rồi , cô Hai.

Nhật Linh đi thẳng lên phòng , thay lại quần áo rồi vào phòng tắm để tẩy trang . Khi trở ra , cô cảm thấy dễ chịu với bộ đồ thun bó mặc ở nhà trông gọn gàng chứ không vướng vít như khi cô mặc áo dài . Nhật Linh cột tóc cao hơn thắt lên đó sợi dây ruy- băng màu hồng nhạt rồi xịt chất

nước hoa vào phía sau ót và dưới hai vành lỗ tai , mùi thơm dịu dàng của nước hoa Bonsoir làm cô thấy dễ chịu.

- Cô Hai ! Anh chàng đó đã tới và đang chờ cô ngoài cổng.

Lời thông báo của dì Sáu giúp việc làm lòng Nhật Linh rộn vui . Cô cười với dì :

- Vậy à . Cám ơn dì Sáu nghe . À ! Ba tôi có ở ngoài không vậy ?

Dì Sáu lắc đầu :

- Không . Vừa ào nhà , ông đã thay áo phục và vào phòng ngủ ngay . Ông có vẻ khá say rượu đấy , cô Hai ạ . Lúc này tôi đã buông màn cẩn thận và đóng cửa phòng luôn cho ông rồi.

- Cám ơn dì nhà . Để tôi ra gặp người bạn một chút.

Nhật Linh rời khỏi phòng . Tuy biết cha đã ngủ nhưng cô vẫn rón rén bước nhẹ , sợ tiếng động có thể làm cho ông tỉnh giấc.

Ra đến cổng , Nhật Linh cố tạo một bộ mặt lạnh lùng . Quang Bình đứng chờ sẵn ngoài cổng .

Vừa thấy Nhật Linh ra , anh bước tới cầm lấy tay cô ngay :

- Nhật Linh !

Nhật Linh giật tay lại , cô trợn mắt liếc anh :

- Anh làm gì vậy ? Tới tìm tôi làm gì , mọi chuyện tôi đã nói rõ với anh rồi mà.

- Nhật Linh ! Em đừng giận nữa . Anh đã quyết định rồi , mình hòa nhau nhe em.

- Anh quyết định thế nào mà lại bảo tôi làm hòa với anh ?

- Nhật Linh à ! Từ tối mai em cứ đến chỗ anh đi , chúng ta sẽ học tiếp phần còn lại . Anh bảo đảm không có ai làm phiền em đâu.

- Anh nói vậy nghĩa là sao hả ?

- Có nghĩa là anh sẽ không đám cưới với Vân Thu . Anh vẫn là người tự do , Linh ạ.

Nhật Linh mừng thầm trong bụng nhưng giả vờ làm nghiêm :

- Anh bảo sao ? Anh không cưới vợ à ? Thôi đi , anh đừng vì tôi mà trì hoãn đám cưới , mất công tôi mang tiếng kỳ đà cản mũi . Anh thương ai thì cứ cưới họ đi , bắt quả tôi đi học chỗ khác là xong chứ gì . Bộ chỉ có mình anh là vũ sư hay sao ?

- Nhật Linh , nghe anh nói nè ! Vấn đề không phải chỗ đó , anh không phải vì sợ em bỏ học mà hoãn đám cưới với Vân Thu đâu , điều quan trọng là anh không yêu cô . Nhật Linh , hãy hiểu cho lòng anh.

Nhật Linh cảm động nhìn Quang Bình :

- Anh nói thật đó hả ?

- Thật . Em không tin thì anh thề

Nhật Linh khoát tay :

- Thôi khỏi , em không thích thề thốt gì cả . Nhưng nếu em biết anh lừa gạt em thì anh coi chừng đó nghe chưa.

- Anh không dám đâu mà.

- Vậy được rồi , anh về đi . Ngày mai em sẽ đến.

- Trời đất ! Em đành lòng đuổi anh về sao Linh ? Không đi chơi với anh sao ?

- Thôi đi , tối lắm rồi . Đi giờ này ba em sẽ rầy chết . Anh về đi , mai mình còn gặp lại mà.

- Nhật Linh !

- Cái gì nữa ?

- Lại đây anh nói này nghe nè.

Nhật Linh bước tới gần Quang Bình , anh bất ngờ đặt nụ hôn trên mái tóc cô :

- Nhớ em quá , Linh ơi !

Nhật Linh đỏ mặt xô Quang Bình ra suýt té :

- Cái anh này , lộn xộn quá ! Làm ơn về giùm đi , kéo ba em trông thấy bây giờ.

- Ồ . . . về thì về . Mai , em nhớ đến sớm , anh đợi đó nghe.

- Biết rồi , nói nhiều quá . Đi đi !

Quang Bình định hôn Nhật Linh lần nữa , cô đã tránh kịp . Nhật Linh néo vào vai Quang Bình một cái thật đau :

- Ấu vừa thôi nghe chưa ! Anh liệu hồn đấy !

Quang Bình bật cười , anh vẫy tay chào Nhật Linh rồi nổ máy xe lao đi trong đêm tối.

Nhật Linh đứng tựa cổng , đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc , nơi Quang Bình vừa đặt nụ hôn đầu , lòng cô thoáng băng khuâng niềm xao động . Tình yêu đến với cô quá nhanh , quá bất chợt . . .

Nhật Linh không ngờ mình lại yêu Quang Bình nhanh chóng thế này . Ôi ! Chuyện con tim thật không lường trước được . Nhưng lỡ yêu rồi , Nhật Linh không bao giờ chịu thua trước bất cứ áp lực nào . . . Cô tin rằng cô sẽ vượt qua tất cả để cùng với Quang Bình đi tới tương lai.

Chương 5

- Nhật Linh ! Em nhớ kỹ chưa , nói lại cho anh nghe xem nào ?

Quang Bình lên tiếng chất vấn sau khi đã diễn thử một lần các điệu vũ cho Nhật Linh xem . Nhật Linh vừa nhún nhảy đôi chân , vừa nhắc lại các vũ điệu đã học.

- Chachacha : năm bước đi , năm bước lùi . Rumba : ba bước tới , nghỉ một nhịp . Tango : hai bước sang ngang , ba bước tới . Sloqu : Một bước lùi , hai bước sang ngang.

Quang Bình gật đầu với vẻ hài lòng :

- Tốt lắm ! Em nghe kỹ bài nhạc này và tự mình nhảy cho anh xem . Nào , chuẩn bị nhé . Một , hai , ba . . .

Ta gặp nhau trong muôn màng

Ta gặp nhau trong lỗ làng

Con mưa đến sao vội vàng

Như đôi ta . . . yêu nhau . . .

Đang bước chân theo điệu nhạc , Nhật Linh bỗng dừng lại kêu lên :

- Anh hát sai rồi ! "Như đôi ta . . . xa nhau" chớ đâu phải là "như đôi ta . . . yêu nhau" đâu.

Quang Bình cười :

- Anh không phải hát sai . Chỉ là . . anh cố ý sửa lời nhạc đó thôi . Như vậy mới hợp với tình của tui mình , chớ ai lại "xa nhau" nghe "xui" quá . Thôi , đừng thắc mắc nữa , tiếp tục đi nha , anh sẽ cùng nhảy với em . Bắt đầu lại nhé.

Ta gặp nhau . . . trong tình cờ

Không lời nói , nhưng trao thật nhiều

Qua ánh mắt , qua nụ cười ..

Sưởi ấm . . . trái tim anh đã lạnh khô !

- Quang Bình !

Tiếng kêu đầy vẻ hằn học của một người con gái đã cắt đứt giây phút êm ái tuyệt diệu giữa hai người . Quang Bình ngẩng lên , ánh mắt anh lộ rõ vẻ bối rối khi trông thấy Vân Thu . Nhật Linh thì trái lại , cô rời khỏi vòng tay Quang Bình nhưng thái độ hết sức là bình tĩnh , thản nhiên.

- Chuyện phải đến đã đến rồi , anh nên tự mình giải quyết đi nha !

Dứt lời , Nhật Linh đeo túi xách lên vai bước ra ngoài . Vân Thu chặn cô lại :

- Cô định đi đâu ? Tại sao không ở lại để giải quyết cho rõ ràng đen trắng ?

Nhật Linh cười nhạt :

- Giữa tôi với cô thì có quan hệ gì đâu mà cần giải quyết ? Cô thắc mắc chuyện gì thì cứ hỏi thẳng Quang Bình , anh sẽ nói cho cô được rõ . Tôi tránh mặt vì muốn cho hai người được tự nhiên trong giờ phút chia tay . Giữ tôi ở lại , cô càng thêm khó chịu chứ không lợi lộc gì đâu , đừng có nên khờ dại !

Bước ra đến bậc thềm , Nhật Linh còn quay nhìn lại nhắc nhở với người yêu :

- Quang Bình à ! Anh còn nhớ những gì anh đã nói chứ ? Đây là cơ hội cuối cùng , anh tự lo liệu đi nha.

Dứt lời , Nhật Linh điềm nhiên ngồi lên xe của mình . Chiếc xe lướt đi để lại phía sau lưng những làn khói mỏng . . . Vân Thu giận tràn hông , cô bước tới níu vai áo Quang Bình :

- Thế này là thế nào ? Cô gái đó là ai , có quan hệ gì với anh ? Tại sao cô ta lại nói những lời như vậy chứ hả ? Anh mau giải thích rõ ràng , không thì em chẳng để yên chuyện này đâu.

Quang Bình từ từ gỡ tay Vân Thu ra khỏi vai áo mình , giọng anh có phần nhả nhặn :

- Vân Thu ! Sao em biết anh đang ở chỗ này mà đến tìm vậy hả ?

Giọng Vân Thu đầy bực bội :

- Hừ ! Anh trốn kỹ quá , em đâu có cách nào tìm ra . Cũng may nhờ mẹ anh sức nhớ đến căn nhà này nên kêu em đến thử . Không ngờ anh lại dấu người đẹp nơi này hò hẹn yêu đương . Có phải anh định giở trò bắt cá hai tay không hả ?

- Vân Thu ! Em bình tĩnh nghe anh nói đây nè . Cô gái lúc nãy tên là Nhật Linh , bạn của Trang Đài cháu anh . Nhật Linh đến nhà anh dạy khiêu vũ , sau đó . . .

Vân Thu chận lời Quang Bình :

- Sau đó anh dạy người ta yêu chứ gì ? Anh Bình ! Anh còn nhớ anh đã hứa gì với em không hả ?

- Anh nhớ chứ . Trước đây , anh có hứa với em từ bây giờ cho đến ngày cưới sẽ không nhận học viên khiêu vũ nữa . Sau khi mình thành hôn rồi thì mở lớp dạy tập thể đàn hoàng chứ không có kèm cặp cá nhân riêng tư.

- Ồ , anh hứa như vậy mà sao không giữ lời ? Người con gái này , anh lại đem dạy lén lút ở nhà dì Hai . Thật ra là anh có âm mưu gì đây ? Tính qua mặt em hả ?

Quang Bình cúi mặt . Anh thật sự cảm thấy khó mở lời trước mặt Vân Thu . Đành rằng anh thích Nhật Linh hơn , say đắm sắc đẹp của cô nhiều hơn và anh đã hứa với cô sẽ có sự lựa chọn rõ ràng , nhưng mà . . . đối với Vân Thu , Quang Bình đã có một năm trời yêu thương với biết bao kỷ niệm . Vân Thu chưa hề có lỗi gì với anh , nay tự dưng phải nói tiếng đoạn tình , lòng Quang Bình làm sao tránh khỏi áy náy.

Thái độ phân vân của Quang Bình không qua khỏi ánh mắt dò xét của Vân Thu . Cô bước tới trước mặt Bình , nhìn thẳng vào đôi mắt của anh :

- Thế nào ? Em đã đoán đúng nên anh không trả lời được có phải không ?

Sau phút giây do dự , Quang Bình đánh bạo mở lời :

- Vân Thu ! Anh . . . anh thật không biết nói thế nào với em đây . Trong chuyện này , anh là người có lỗi . . .

- Cuối cùng thì anh chịu nhận rồi đó hả ?

- Vân Thu ! Em để anh nói hết đã , đừng có ngắt lời anh.

- Vậy thì anh "thú tội" đi , em sẵn sàng nghe , tùy theo mức độ nặng nhẹ mà có thái độ thích hợp.

- Vân Thu à ! Anh . . . đã hứa với Nhật Linh là anh . . . không cưới vợ , cho nên . . . đám cưới giữa chúng ta . . . chắc là không thể tiến hành rồi . Hay là . . . để từ từ . . . mình tìm hiểu nhau thêm một thời gian nữa rồi hãy tính nghe Thu.

Vân Thu sững người . Cô không ngờ Quang Bình lại có thể nói như vậy với cô . Đôi mắt Vân Thu mở to đầy kinh ngạc.

- Anh bảo sao ? Vì cô gái đó anh sẵn sàng dời đám cưới lại à ? Bấy lâu nay anh luôn tỏ ra yêu thương em , chuyện hôn nhân là cũng do anh cam tâm tình nguyện , bây giờ chỉ vì nhân vật thứ ba xuất hiện , anh lại đành bỏ hết hay sao ?

- Vân Thu ! Thật ra . . . anh cũng đâu có muốn làm cho em buồn . Nhưng nếu cưới em anh sẽ mất Nhật Linh , điều đó anh không thể chấp nhận được.

- Có nghĩa là anh cũng thương cô ấy ? Quang Bình ! Anh chỉ có một trái tim mà cùng lúc lại chứa đựng hai hình bóng khác nhau hay sao ? Em hoàn toàn không chấp nhận chuyện đó . Một là anh cưới em như đã định , hai là mình chia tay . Em không chịu đựng nổi chồng tương lai của mình có thêm một hình bóng khác ngoài mình ra , anh có hiểu hay không ?

- Anh hiểu.

- Vậy thì anh cho em biết đi , bây giờ yêu em hay là Nhật Linh ?

- Đừng buộc anh phải chọn lựa như vậy mà em.

- Anh không biết chọn ai chứ gì ? Vậy thì em giúp anh nha . Từ nay , giữa chúng ta sẽ chấm dứt ,

để anh được tự do mà vui với bông hoa mới của mình . Anh nghĩ sao hả ?

Lòng Quang Bình đang muốn chia tay với Vân Thu để dễ dàng quan hệ tình cảm cùng Nhật Linh , nhưng anh không biết phải nói thế nào . Nay Vân Thu đã đưa ra điều kiện như vậy chẳng khác nào cô giúp anh thoát khỏi cuộc hôn nhân một cách dễ dàng hơn . Quang Bình đồng ý ngay không một chút phân vân :

- Là tự em nói đó nha . Em đồng ý cắt đứt tình cảm với anh thì sau này không được đổ thừa là anh ép em đấy . Em liệu nói thế nào để gia đình không làm lớn chuyện này là tốt lắm rồi.

Vân Thu lịm người , cô mở to mắt nhìn Quang Bình , đầu đón thấy anh rất đĩnh đạc khi nói lời đoạn tuyệt cùng cô . Vân Thu thật không ngờ Quang Bình đổi thay nhanh đến thế . Tình cảm bao lâu thấm đượm với biết bao kỷ niệm êm đềm , có ngờ đâu chỉ vì một bóng hồng mà anh lại đành quay lưng cùng cô.

Vân Thu run lên :

- Em chỉ giận mà nói vậy , anh lại đành chấm dứt thật sao ?

Quang Bình tỉnh bơ :

- Biết làm sao được ! Chắc tại mình không có duyên nợ , Thu ạ.

- Trời ơi ! Quang Bình ! Em thật không ngờ con người anh lại là như vậy . Nếu không gặp Nhật Linh thì anh đâu có nói lời chia tay cùng em . Tất cả cũng tại vì con nhỏ đó . Hừ ! Em nhất định không tha cho nó đâu.

- Vân Thu ! Tất cả là do anh , em không được nghĩ xấu cho Nhật Linh rồi hành động nông nổi . Tốt hơn hết , em nên quên anh đi là hơn.

- Anh nói sao nghe dễ dàng quá . Đang hạnh phúc với đám cưới gần kề , nay bỗng dưng em phải chịu mất đi người đàn ông mà em sắp gọi là chồng , anh bảo em quên thì em sẽ quên được hay sao ?

- Không quên được thì em chỉ có đầu khổ thôi , Vân Thu ạ ! Anh suy nghĩ rồi , anh sẽ chọn Nhật Linh là người gắn bó trăm năm . Xin lỗi nha Vân Thu , đành mang tiếng phụ tình em thôi.

- Quang Bình ! Anh không thể phụ bạc em một cách dễ dàng như vậy đâu . Em nhất định không để yên cho kẻ cướp đoạt người yêu của mình được.

- Em định làm gì hả , Vân Thu ?

- Làm gì rồi anh sẽ biết mà.

- Vân Thu ! Em đi đâu vậy , Vân Thu ?

Quang Bình lên tiếng gọi khi thấy Vân Thu hậm hực rời khỏi nhà . Cô không trả lời , bỏ đi thẳng mặc cho Quang Bình gọi nhiều lần . Quang Bình thở dài . Thôi , mặc kệ , đến đâu hay đến đó , chứ bây giờ anh cũng chẳng biết phải làm sao đây.

- Cậu Bình nói với chị như vậy thật à ?

Trang Đài hỏi bằng giọng kinh ngạc , sau khi nghe Vân Thu thuật đầu đuôi câu chuyện . Vân Thu gật đầu , đôi dòng lệ lăn dài trên má :

- Phải . Em không tin thì đi hỏi cậu của mình sẽ rõ . Chị không ngờ Quang Bình lại trở thành như vậy.

Trang Đài cắn môi :

- Nếu chuyện này xảy ra , chắc chắn là do lỗi của bạn em . Chị Vân Thu à ! Em xin lỗi chị nha , em không ngờ xảy ra nông nổi như vậy . Nếu biết trước , em đâu có giới thiệu Nhật Linh cho cậu Bình . Cũng là tại em hết , em đâu có dè Nhật Linh lại tệ đến thế . Ngay từ đầu , em đã nói với nó cậu Bình có vợ đính hôn rồi , sắp sửa đám cưới , em còn dặn nó đừng lộn xộn nữa kia . Lúc đó , Nhật Linh nói nghe hay lắm , nó bảo bên cạnh nó thiếu gì đàn ông , ai thèm tranh giành với kẻ khác . Ai ngờ , con nhỏ này nói một đằng làm một nẻo . Hừ ! Em nhất định sẽ không để nó lộng

hành vậy đâu.

- Trang Đài à ! Gia cảnh của Nhật Linh thế nào em ?

- Cũng khá lắm đó chị . Ba nó hiện giờ là tổng giám đốc công ty thương mại , rất có uy tín trên thương trường . Ông ấy góa vợ , lại chỉ có một mình Nhật Linh là con nên ông cũng chiều nó lắm.

Vân Thu bĩu môi :

- "Con cũng là con hư" chứ hay ho gì đâu hả Đài ? Cô ta chắc muốn gì được đó quen rồi , cho nên cả người yêu kẻ khác cô cũng muốn giành giật cho bằng được . Trang Đài ! Nếu như tự nhận thấy mình cũng có phần lỗi trong chuyện này thì em cũng phải giúp chị . Chị không thể để mất Quang Bình.

- Mà cậu Bình cũng tệ thiệt đó . Đàn ông gì mà không có lập trường , đã yêu chị và chấp nhận hôn nhân rồi , khi không lại đổi ý , thật là đáng trách . Thôi được rồi , để em gặp Nhật Linh nói chuyện xem sao.

- Nếu cô ta vẫn không hồi tâm thì sao hả Trang Đài ?

- Tới chừng đó hẵng tính . Nếu như tự dàn xếp với nhau không được , chỉ có thể tới gặp ba Nhật Linh , để nhờ ông ấy can thiệp chuyện này.

- Em bảo là ông ấy rất cưng chiều con gái , liệu ông ta có dạy được con mình không ?

- Chị đừng lo , ông Trình tuy cưng con nhưng cũng rất nghiêm khắc trong việc giáo dục . Với danh tiếng của ông , ông nhất định sẽ không cho Nhật Linh làm chuyện xấu đâu.

- Được , chị tin em . Bây giờ em giúp chị khuyên giùm cô ta đi nhé . Bảo cô ấy làm ơn buông tha cho anh Bình . Không có cô , anh ấy chắc chắn sẽ trở về bên cạnh chị.

Trang Đài hứa :

- Chị Thu ! Chị yên tâm đi . Em nhất định sẽ làm xong chuyện này . Chỉ cần chị kiên trì một chút , đừng có quá nóng nảy mà hư chuyện đó nha.

Vân Thu gật đầu , cô đặt hết niềm tin vào Trang Đài , hy vọng tất cả sẽ ổn thoả?.

- Nhật Linh ! Mày ra đây đi , tao có chuyện này muốn nói với mày.

Vừa đến giờ nghỉ trưa , Trang Đài đã xuất hiện ở cửa phòng Nhật Linh , đưa tay vẫy cô . Nhật Linh đã đoán biết chuyện gì nên thản nhiên ngồi luôn tại chỗ và lên tiếng gọi Trang Đài :

- Mày vô đây đi , không có ai đâu mà ngại . Tao lười biếng ra ngoài lắm.

Trang Đài bước vào phòng . Cô vừa đặt cái túi xách tay lên mặt bàn thì Nhật Linh đã mở lời trước :

- Mày gặp tao để hỏi chuyện Quang Bình , phải không ? Chắc Vân Thu đã nói cho mày biết ?

- Phải , Nhật Linh ! Mày còn nhớ mày đã từng nói với tao không ? Tại sao mày làm như vậy chứ ? Mày thừa biết cậu Bình tao sắp cưới vợ rồi mà , còn theo phá cậu ấy làm gì hả ?

- Tao không phải phá rồi cuộc hôn nhân của Quang Bình đâu . Tao . . . tao yêu anh ấy thật sự chứ bộ.

Trang Đài bật cười :

- Yêu à ? Mày nói nghiêm túc đấy chứ ?

- Phải , tao không đùa với mày đâu Đài ạ ! Tương lai tao dự định sẽ lấy Quang Bình.

- Nhật Linh ! Mày tưởng mày là công chúa hay sao mà muốn lấy ai thì sẽ có được ngay người đó vậy ? Mày lấy cậu Bình tao thì Vân Thu làm sao đây ? Đừng đùa giỡn nữa Linh à . Trên đời này làm gì có thứ tình yêu nhanh còn hơn tia chớp vậy chứ . Mày mới quen cậu Bình tao đây thôi , mày hiểu cậu ấy được bao nhiêu mà lại nghĩ đến chuyện chung sống ? Tánh của mày , tao biết rõ mà Linh . Tao khuyên mày hãy suy nghĩ lại . Thật ra , cậu Bình tao không có hợp với mày đâu . Chị Vân Thu là người con gái dịu dàng , giỏi chịu đựng , chị ấy có thể chịu nổi sự thay đổi thất

thường của cậu Bình . Còn mày thì khác Linh ạ . Mày nóng tính mà ngang như cua vậy , mày với cậu ấy không thích hợp để tính chuyện lâu dài với nhau đâu . Nghe lời tao đi Linh , trả cậu Bình về với chị Thu đi , để tình bạn tụi mình không bị sút mẻ.

- Trang Đài ! Tao với Quang Bình có thích hợp nhau không tự tao biết rõ , không cần mày phải nói nhiều . Nói tóm lại là tao không thay đổi ý định , mày đừng tốn công khuyên tao nữa , chỉ vô ích mà thôi.

Trang Đài nhìn sững vào mặt Nhật Linh :

- Vậy là mày nhất định phá hoại cuộc hôn nhân giữa cậu Bình với Vân Thu ? Mà chấp nhận mất luôn cả tình bạn của chúng mình à ?

Nhật Linh so vai :

- Đành chịu vậy thôi , Đài ạ , Biết làm sao được chứ.

- Mày không đợi người bạn trai thời thơ ấu như mày đã từng nói với tao sao ?

- Biết người ta có trở lại không mà chờ đợi . Bây giờ tao đã gặp người vừa ý , tao không muốn để tuổi xuân của mình bị uổng phí đâu Đài.

- Nhật Linh ! Mày "hết thuốc chữa" rồi . Mày chắc chắn sẽ phải hối hận.

Trang Đài chỉ nói bấy nhiêu thôi rồi xách bóp đi ra khỏi phòng Nhật Linh với vẻ mặt đầy sự tức giận . Nhật Linh vẫn ngồi nguyên tại chỗ , một cảm giác mệt mỏi xâm chiếm tâm hồn cô . Lần đầu tiên bước vào yêu sao mà lảm phiền phức đến thế . Dường như ai ai cũng muốn ngăn cản tình cảm của cô với Quang Bình hết , ngay cả cha cô cũng vậy . Thật là kỳ ! Cô đâu phải giành giật với Vân Thu đâu , cô đã để Quang Bình tự ý lựa chọn kia mà . Anh ta đã chọn cô , chẳng lẽ cô cũng không được quyền đón nhận hay sao ? Tánh tình của Nhật Linh xưa nay vốn gần bướng . Người ta không thích cô làm chuyện gì thì cô lại càng cố ý làm cho được , đôi khi chỉ để thỏa mãn lòng tự ái của mình . Ngay cả với tình cảm đầu đời , Nhật Linh cũng tỏ ra cố chấp . Chuyện trước mắt của cô bây giờ là bằng mọi cách phải có được Quang Bình bên cạnh cô.

Sáng chủ nhật ông Trình tiếp người khách lạ tại nhà . Người khách này , ông không có hẹn trước , cũng chưa từng gặp qua . Đó là một cô gái trẻ khá duyên dáng xưng tên là Vân Thu . Sau một vài câu chào hỏi xã giao , ông Trình đi vào vấn đề chính mà mình đang muốn biết :

- Vân Thu ! Cô gặp tôi là có chuyện gì đây ?

Vân Thu chậm rãi nói :

- Dạ thưa chú , cháu đến đây với ý muốn nhờ chú giúp cháu khuyên giùm Nhật Linh.

Ông Trình ngạc nhiên :

- Con gái tôi ư ? Nó đã làm gì vậy ?

- Dạ . . . chuyện là như vậy chú ạ . Nhật Linh có đến học khiêu vũ tại nhà bạn trai của cháu . Sau khi gặp anh Quang Bình , cô ấy có cảm tình cho nên đã tìm cách chinh phục anh ta . Quang Bình đã làm đám hỏi với cháu và lẽ ra sẽ cưới nhau vào đầu tháng tới . Nhưng bây giờ cô Nhật Linh lại ép anh hãy bỏ đám cưới với cháu và anh ấy đã chấp nhận . Chú thử nghĩ coi , một người đàn ông đã sắp sửa trở thành chồng của mình , tự dưng đến giờ chót lại vì sự xuất hiện của người thứ ba mà thay đổi , vậy cháu phải làm sao đây ?

Ông Trình bàng hoàng khi nghe những lời tường thuật của cô gái trẻ đang ngồi trước mặt . Ai chứ Quang Bình thì ông đã biết , anh ta vẫn thường lui tới đây với tư cách là bạn của Nhật Linh . Ông cũng đã có ý để con gái được tự do tìm hiểu , nhưng chuyện này thì ông hoàn toàn không ngờ tới và cảm thấy khó chịu vô cùng , bởi Nhật Linh đã hành động quá nông nổi để người khác phải đến đây làm phiền ông với sự thật đau lòng.

Ông nghiêm nghị nhìn Vân Thu :

- Cháu chắc chắn rằng con gái tôi là nguyên nhân để Quang Bình từ hôn , phải không ?

Vân Thu gật đầu ngay không chút do dự :

- Vâng . Chính cháu đã nhờ Trang Đài , bạn của Nhật Linh và cũng là cháu gọi anh Quang Bình bằng cậu đến gặp và nói phải quấy với Nhật Linh nhưng cô nhất định không nghe , còn nói là bất chấp mọi hoàn cảnh để đạt được ý muốn của mình . Chú Trình à ! Cháu đã hết cách nên mới đến đây nhờ chú giúp đỡ . Cháu rất yêu Quang Bình và chưa hề làm nên chuyện lỗi lầm , chỉ vì ảnh say đắm sắc đẹp của con gái bác nên mới nảy sinh lòng phụ bạc . Cháu không thể chịu đựng nổi nếu chuyện này kéo dài . Cháu thật sự không muốn mất Quang Bình , mong chú khuyên Nhật Linh giùm cháu.

Ông Trình gật đầu :

- Vân Thu ! Cô nói như thế tôi đã hiểu rồi . Tôi thay mặt Nhật Linh xin lỗi cô về chuyện vừa qua . Thôi được , con gái tôi , tôi sẽ có biện pháp xử lý buộc nó phải trả bạn trai lại cho cô . Nhưng mà đối với cô , tôi cảm thấy có một điều cần nói.

Vân Thu lễ phép :

- Dạ , chú muốn nói với cháu điều gì ?

- Theo tôi thấy , với một người đàn ông dễ dàng như thế , cô cũng phải cẩn thận một chút . Hạnh phúc chung thân là vấn đề quan trọng nhất đời người . Cô sáng suốt chọn lựa người bạn đời biết coi trọng tình yêu và giữ lòng chung thủy thì sẽ tốt hơn.

- Ý của chú là ...

Ông Trình mỉm cười :

- Tôi chỉ nói vậy thôi , tùy cô suy nghĩ và quyết định . Còn về chuyện của Nhật Linh , cô yên tâm về đi , tôi sẽ can thiệp giùm cho . Tôi nhất định phải dạy dỗ lại đứa con gái này mới được.

Được lời như cởi tấm lòng , sau khi nghe ông Trình hứa hẹn , Vân Thu cảm thấy nhẹ lòng . Cô đứng lên từ ghế ông :

- Cảm ơn chú đã hiểu tâm sự của cháu . Xin phép chú , cháu về.

- Được rồi , cô về đi . Chúc cô hạnh phúc.

Vân Thu vui vẻ bước ra ngoài.

Sau khi cô về rồi , ông Trình ngồi lặng một chỗ với tâm trạng vô cùng bức bối . Một lát sau , ông lên tiếng gọi người giúp việc :

- Chị Sáu à ! Chị Sáu ...

Di Sáu lập tức xuất hiện ngay trước mặt ông :

- Dạ , ông chủ gọi tôi.

- Nhật Linh dậy chưa ?

Di Sáu ngược nhìn đồng hồ rồi đáp :

- Dạ thưa chưa . Thường thì ngày chủ nhật gần chín giờ cô ấy mới dậy.

- Hừ ! Con gái gì mà ngủ trưa thế , mai mốt lấy chồng thì làm sao làm dâu được với người ta . Di mau vào phòng gọi nó ra đây tôi dạy việc.

- Gọi ngay bây giờ ư , ông chủ ?

- Phải . Di bảo nó xuống gặp tôi ngay , không được chậm trễ đấy nhé.

- Vâng ạ.

Nhìn sắc mặt giận dữ của ông Trình , di Sáu thấy lo âu . Không biết lúc này cô gái trẻ đó đã nói gì với ông mà ông lại gọi Nhật Linh gấp rút như vậy.

Di Sáu gõ cửa phòng Nhật Linh :

- Cô Hai à ! Cô dậy chưa , cô Hai ?

Không có tiếng trả lời . Di Sáu tiếp tục gọi :

- Cô Hai à ! Thức dậy đi , cô Hai !

Một lúc sau , Nhật Linh nói vọng ra với giọng điệu ngái ngủ :

- Chuyện gì đó ? Sau đi lại phá giấc ngủ của tôi vào giờ này ?

- Cô Hai à ! Cô thức dậy mau đi . Ông chủ nói cô xuống gặp ông ấy ngay . Ông đang chờ cô ở phòng ngoài đó.

Nhật Linh thoát giật mình . Cha cô cho gọi cô vào buổi sáng sớm thế này thì có vấn đề gì quan trọng đây . Lạy trời , mong cho đừng phải là câu chuyện của Đình Phương . Cô không ưa người con trai đó chút nào.

- Được rồi , đi xuống trước đi . Tôi sẽ rửa mặt tôi sẽ xuống ngay mà.

Nhật Linh lấy bàn chải đánh răng đi vào phòng tắm . Sau khi đã rửa mặt , chải tóc đàng hoàng rồi , cô thay quần áo tử tế đến gặp cha . Ông Trình đợi Nhật Linh với vẻ mặt nghiêm nghị khác hẳn thường ngày . Cô vừa ra tới , ông đã chỉ tay vào ghế :

- Con ngồi xuống đó đi , ba có chuyện muốn hỏi.

Nhật Linh bần khoăn :

- Dạ , ba hỏi gì à ?

- Về chuyện của Quang Bình . Ba muốn biết , có phải con đã để ý thương cậu ấy hay không ?

"Thì ra ba đã đoán ra tâm sự của mình . Có gì đâu , sự thật là vậy mà , cứ nhận đại cho xong chứ giấu làm gì ?" . Nghĩ vậy , Nhật Linh gật đầu :

- Dạ phải . Anh ấy là người đàng hoàng đó ba , anh cũng thương con lắm . Con hy vọng ba chấp nhận chuyện này.

Ông Trình "hừ" một tiếng đầy vẻ bực tức :

- Vậy là con biết là Quang Bình đã làm lễ hỏi với một cô gái khác và sắp cưới người ta làm vợ hay không ?

- Dạ , con biết . Nhưng đó chỉ là sự ngộ nhận mà thôi . Thật ra , anh Bình đâu có yêu cô ta . Anh ấy đã từ chối đám cưới rồi ba à.

- Nhật Linh ! Con nói vậy có nghĩa là con đã biết rõ Quang Bình sắp cưới vợ , tại sao con lại đem lòng yêu thương hẳn chứ ? Con đã phá rối tình cảm của người khác , gây cho họ sự đau khổ , vậy mà con còn có thể dửng dưng nói những lời đó với ba thì con quả thật là vô lương tâm .

Nếu Quang Bình là người đàng hoàng thì tại sao hẳn lại có thể cùng lúc quan hệ với hai người con gái , để rồi sau khi toan tính kỹ càng , hẳn sẵn sàng bỏ rơi người yêu cũ , cũng chính là người vợ sắp cưới của mình để chạy theo con chứ ? Đàn ông như vậy là đàng hoàng sao Linh ?

- Ba ! Sao ba rành sự việc đến như thế chứ ? Có ai đó đã nói với ba phải không ?

- Con cần biết để làm gì ? Điều quan trọng mà con cần phải thấy rõ con đã làm chuyện sai quấy , làm gia đình này mang tai tiếng . Từ nay , ba cấm con không được liên lạc gì với Quang Bình . Phải chấm dứt tất cả để hẳn trở về với người yêu đầu của hẳn . Còn con . . . con phải lập gia đình theo sự lựa chọn của ba.

Nhật Linh giật mình . Cô làm sao có thể chấp nhận được yêu cầu này chứ . Nhật Linh mở to mắt nhìn ông Trình.

- Ba ! Ba nói vậy nghĩa là sao ? Lúc trước ba hứa với con , chuyên tình cảm ba để con tự do lựa chọn kia mà.

- Phải ! Ba nhìn nhận là ba có nói như thế , bởi vì ba tin tưởng con biết cách lựa chọn , không ngờ con lại hư đến vậy . Công bằng mà nói , con gái ba vừa đẹp , vừa thông minh , ba thật không hiểu tại sao con lại hạ mình đi tranh giành tình yêu với kẻ khác . Bộ con không cảm thấy làm như vậy là mình tự bán rẻ nhân cách của mình sao ?

- Ba ! Con đâu có làm gì mà ba lại nặng lời với con như thế ?

- Không làm gì ư ? Con còn dám hỏi ba câu nói đó à ? Nếu con không làm gì thì Vân Thu đâu có

đến đây khóc lóc với ba chứ hả ?

- A , thì ra là như vậy ! Hèn gì mới sáng sớm ba đã trách mắng con , con biết chắc là có người phá con mà . Vân Thu , cô ta thật tức cười , tự mình không giữ được người yêu con đến đây làm phiền ba , thật là xấu hổ.

Lần này , ông Trình thật sự nổi giận trước tính khí ngang ngược của Nhật Linh . Ông bực tức đập mạnh tay xuống mặt bàn :

- Nhật Linh ! Con thật là quá đáng ! Trong chuyện này người đáng xấu hổ là con chứ không phải Vân Thu . Con đừng quên con là người có học , lại là con nhà có giáo dục đảng hoàng . Con thử nghĩ coi , với địa vị của ba hiện tại mà lại có đứa con gái mang tai tiếng như con thì có đáng xấu hổ không ? Đàn ông trên đời thiếu gì người xứng đáng , tại sao con lại chọn Quang Bình ? Hắn sắp làm đám cưới với Vân Thu , tự dung con nhảy vào khiến hai người họ xảy ra rắc rối dẫn đến chia tay . Như vậy có nghĩa là con phá hoại , hay nói thẳng ra là con gần như đã cướp đoạt chồng người khác . Con làm ba cũng cảm thấy nhục lây đó , biết không ?

- Ba . . .

Nhật Linh lên tiếng phân trần , nhưng ông Trình đã khoát tay tỏ ý không nghe :

- Thôi đi , con không cần phải nói nhiều , ba không muốn mất thì giờ vì chuyện này nữa . Nói tóm lại , từ hôm nay con phải chấm dứt quan hệ với Quang Bình . Nếu con cãi lời thì đừng trách ba.

Nhật Linh cắn môi :

- Con sẽ nghe lời ba , nhưng . . . con không lấy chồng đâu . Thà suốt đời này con chịu cô đơn , chứ con không muốn kết hôn với người con không có tình cảm.

- Được , nếu con chịu rời xa Quang Bình , ba sẽ không ép con lấy chồng . Chỉ sợ là con không thể sống cô đơn như con nghĩ được đâu.

- Ba còn muốn dạy bảo con điều gì nữa không ? Nếu không , con xin phép ra ngoài điếm tâm.

- Thôi , đủ rồi . Con muốn đi đâu thì đi , nhưng tuyệt đối không được gặp Quang Bình nữa nhé .

Con gạt ba , ba sẽ không thứ cho con đâu.

- Dạ , con biết rồi , con không dám đâu ba . Thưa ba , con đi.

- Ừ.

Nhật Linh dắt xe ra ngoài . Cô đi trên đường phố với nỗi lòng trĩu nặng . Làm sao mà cô có thể tránh mặt Quang Bình , khi mà lòng cô luôn luôn nghĩ về anh ? Không ! Không thể tự dung mà cô cắt đứt với nhau như vậy được . Dù muốn dù không , cô cũng phải gặp mặt Quang Bình cho anh biết chuyện này , hy vọng anh sẽ chờ đợi một thời gian để cô có thể thuyết phục cha của mình đổi ý.

Nghĩ là làm , Nhật Linh bỏ bữa ăn sáng , chạy xe thẳng đến nhà Quang Bình . Sân nhà anh hôm nay quang cảnh nhộn nhịp khác thường . Hai chiếc xe Dream , một chiếc Astrea đậu ở trước sân , bên cạnh chiếc Cub quen thuộc của anh . Linh tính báo cho Nhật Linh biết bên trong đang có vấn đề gì quan trọng . Cô dựng xe sát bờ tường , khóa cẩn thận rồi đi thật rón rén vào trong sân .

Bước lên mái hiên , Nhật Linh khi nhận ra Vân Thu mặc chiếc áo dài đỏ ngồi bên cạnh Quang Bình ở bộ ghế xa- lông . Đối diện họ là một đôi vợ chồng trung niên , có lẽ là ba mẹ Vân Thu , bên cạnh đó là mẹ và bà nội của Quang Bình . Tất cả sáu người dường như đang bàn tính đến chuyện gì nghiêm trọng lắm thì phải . Nhật Linh nghe rõ giọng nói trong trẻo của Vân Thu :

- Anh Bình à ! Ba mẹ em đã đến đây rồi , lại có cả bà nội và mẹ anh nữa , vậy ý anh thế nào , có mặt đôi bên gia đình , anh cứ nói thật đi , sao anh cứ nín thinh hoài vậy ? Hôm nọ anh bảo sẽ chia tay với em , hủy bỏ đám cưới vì anh đã quen với người con gái khác xinh đẹp hơn em và chỗ dựa của anh sẽ vững chắc hơn . Nếu đến bây giờ anh vẫn giữ ý định đó thì anh hãy lặp lại lần

nữa đi , để những người lớn ở đây giải quyết.

Quang Bình vẫn yên lặng cúi đầu . Người đàn ông có lẽ là ba Vân Thu lên tiếng :

- Quang Bình , cháu muốn từ chối hôn lễ với Vân Thu thì cứ mạnh dạn nói ra đi , tại sao lại nín thinh vậy chứ ?

Bà nội Quang Bình cũng nói thêm vào :

- Quang Bình , nội nghĩ chắc con điên rồi nên mới ăn nói bậy bạ như vậy . Con nghĩ kỹ lại xem có đứa nào xứng đáng với con bằng Vân Thu chứ ? Con đã tự ý lựa chọn Vân Thu , yêu thương cô và xin với gia đình đi hỏi cô cho con . May mắn cho con là ba mẹ Vân Thu cũng đã dễ dãi nên đã chấp nhận tình cảm của hai đứa . Bây giờ vì một đứa con gái quen biết ngoài đường không rõ tính tình mà con đành trở mặt với Vân Thu hay sao ?

Mẹ Quang Bình nhắc nhở :

- Suy nghĩ cho kỹ đi rồi hãy nói nghe con . Lỡ một lời có hối hận cũng không kịp nữa . Quyết định của con lần này rất là quan trọng , con đã nói ra rồi thì không được thay đổi nữa . Mọi người ở đây đang chờ ý kiến của con đó , Quang Bình.

Quang Bình đan hai tay vào nhau , vàng trán anh nhú lại , chứng tỏ anh đang suy nghĩ rất dữ .

Cuối cùng , Quang Bình nói :

- Thừa nội và mẹ , thừa hai bác , thật ra con đâu phải muốn phụ bạc lòng yêu của Vân Thu . Con chỉ có ý tìm hiểu nhau thêm một thời gian nữa , tại cô ấy không chịu mà thôi.

Mẹ Vân Thu nghiêm giọng :

- Hai đứa đã làm lễ hỏi , ngày cưới cũng đã định xong rồi , trước đây con cũng đã vui vẻ chấp nhận thì bây giờ không có lý gì cũng phải dờn lại cả , chỉ là con muốn kiếm chuyện để dễ bề thay đổi thôi . Con đừng tưởng rằng bác đây không biết . Mấy lần con đi chung với cô gái kia ngoài phố , bác đều trông thấy , nhưng bác không muốn làm lớn chuyện mà thôi . Giờ đây , con tự ý phá hủy mối quan hệ tốt đẹp giữa đôi bên thì mọi hậu quả sau này , con nhất định phải gánh chịu đó.

Vân Thu nhìn Quang Bình , cô hạ thấp giọng :

- Bây giờ anh quyết định dứt khoát đi , đừng có lừng khờng như vậy nữa . Anh chọn em hay là Nhật Linh ? Trong chuyện tình yêu đâu có thể tồn tại ba người , nếu có em thì không có Nhật Linh và ngược lại . Quang Bình , anh nói đi ! Trong lòng anh thật sự yêu ai ?

Quang Bình do dự . Anh biết chắc mình không dễ gì bỏ được cuộc hôn nhân này , mà lòng anh cũng không muốn như vậy . Vân Thu luôn luôn đáng yêu , cô chưa hề làm sai với anh , bây giờ anh tự ý bỏ rơi cô thì có hơi quá đáng . Và lại , bà nội và mẹ anh không có ai chấp nhận chuyện này . Thôi thì "bén cũ đón đồ xưa" cho xong . Đưa mắt nhìn Vân Thu , Quang Bình ôn tồn nói :

- Thật ra , anh chỉ muốn thử em thôi , Thu à . Em ngoan hiền như vậy , anh đâu đành lòng phụ bạc chứ . Nếu như em không đồng ý kéo dài thời gian thì đám cưới chúng ta sẽ cứ tiến hành đúng theo ngày tháng đã định.

Vân Thu mừng rỡ :

- Anh nói thật hả ? Vậy Nhật Linh thì sao ?

- Em đừng bận tâm tới điều đó . Cứ coi như anh chưa từng quen biết cô là xong.

- Vậy thì anh phải hứa không được dạy cô ấy khiêu vũ nữa à nha . Nếu anh đã hồi tâm quay lại cùng em , thì em không muốn anh gặp gỡ với Nhật Linh để tư tưởng anh có điều kiện đi hoang lần nữa . Anh có hứa với em không ?

Quang Bình gật đầu :

- Anh hứa.

Bà nội Quang Bình nở nụ cười hài lòng :

- Vậy thì tốt rồi ! Từ nay , hai đứa đã làm lành với nhau . Quang Bình , con phải sửa đổi cho đàng hoàng , không được làm ra chuyện có lỗi với Vân Thu nữa , nghe chưa ?

- Dạ , con biết rồi nội.

Ở bên ngoài , Nhật Linh đã nghe rõ mọi chuyện , lòng cô trào lên cơn giận . Cô không ngờ Quang Bình lại là con người tráo trở đến thế . Mới hôm nào hứa hẹn với cô rằng chỉ có cô mới là người đem cho anh sự rung động thật sự . Vậy mà bây giờ anh lại tuyên bố cưới Vân Thu và đoạn tuyệt cùng cô . Không dẫn được cơn giận , Nhật Linh bước vào nhà Quang Bình . Sự xuất hiện của cô làm mọi người đang có mặt đều lấy làm kinh ngạc , nhất là Quang Bình . Bất gặp đôi mắt giận dữ của Nhật Linh , anh bỗng trở nên lúng túng :

- Ô kìa , Nhật Linh ! Sao em lại đến đây ?

Nhật Linh mím môi :

- Hôm nay anh tuyên bố cưới Vân Thu , sao tôi không đến chứ ? Đến để nhìn rõ bộ mặt thật của anh , để biết được anh là thứ đàn ông nhu nhược không dám làm theo ý nghĩ của mình . Quang Bình , anh tồi lắm !

Vân Thu bước tới trước mặt Nhật Linh :

- Này cô Linh ! Sao tự dưng cô lại mắng anh Bình vậy ? Cho cô biết , từ bây giờ anh đã là hôn phu của tôi . Sự quen biết với cô chỉ là thứ tình cảm qua đường mà anh có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào anh muốn , cô có tư cách gì mà xúc phạm người ta ? Tôi thấy cô cũng xinh đẹp lắm mà , bộ không kiếm được bạn trai nào khác ha sao mà cứ đeo bám theo Quang Bình hoài vậy ? Ngày mười tám tháng sáu chúng tôi đã chính thức cưới nhau , tôi yêu cầu cô đừng làm phiền anh Bình nữa.

Nhật Linh không trả lời Vân Thu , cô nhìn chăm chăm vào gương mặt nhợt nhạt của Quang Bình :

- Sao hả ? Anh quyết định cưới cô ta rồi phải không ?

Quang Bình ấp úng :

- Nhật Linh . . . tha lỗi cho anh.

- Hừ ! Quang Bình ! Anh đúng là đồ đê . Tôi rất tiếc là trao lầm tình cảm cho thứ người đê tiện như anh . Vĩnh biệt.

- Nhật Linh ! Nhật Linh . . .

Quang Bình kêu lên khi thấy Nhật Linh tức giận bỏ đi . Anh vừa đứng dậy đã bị bà nội anh chặn lại :

- Con đi đâu đó ? Tính chạy theo nó à ? Con vừa mới hứa gì với Vân Thu , con quên sao ?

Vân Thu giận dữ nói :

- Kệ anh đi nội ! Anh muốn chạy theo Nhật Linh thì nội cứ để anh đi đi , con sẵn sàng hủy bỏ đám cưới mà , có sao đâu ?

Nghe Vân Thu nói vậy , Quang Bình ngồi phệt xuống ghế đưa hai tay ôm đầu . Trái tim tham lam của anh không muốn mất ai trong hai người con gái anh quen biết , và cho đến lúc này Quang Bình vẫn chưa xác định được là mình yêu ai.

Trên đường quay về nhà , Nhật Linh tình cờ gặp Đình Phương ngay góc đường Đồng Khởi lúc cô phải dừng xe chờ đèn đỏ . Đình Phương nở nụ cười xã giao , Nhật Linh bắt chuyện ngay :

- Anh đi đâu về vậy , anh Phương ?

- À ! Sáng nay thấy rảnh rỗi nên tôi đi đánh tennis với bạn . Còn cô , đi đâu mà có vẻ khẩn trương quá vậy ?

- Tôi hả ? Ừ , tôi đi chơi . Đình Phương ! Bây giờ anh có rảnh không ?

- Chi vậy ?

- Không có chi , tôi chỉ muốn mời anh đi dùng điểm tâm buổi sáng . Anh không từ chối chứ ?

Đình Phương cười :

- May mắn lắm mới được "đương kim tiểu thư" mời , tôi không đại gì từ chối đâu . Cô định mời tôi đến tiệm nào đây ?

Nhật Linh lúng túng :

- Cũng chưa biết nữa . Để qua ngã tư này rồi xem có quán nào thích hợp , mình ghé vào có được không ?

Đình Phương gật đầu :

- Cũng được . Cô mời tôi thì cô giữ vai trò chủ động đó nha . Tôi chỉ là khách thôi , đâu có dám chọn lựa gì chứ.

Đèn xanh bật lên , Nhật Linh và Đình Phương chạy xe song song vào quán hủ tiếu . Nhật Linh nói với Đình Phương :

- Hay mình ghé vào đây đi nha !

Hai người cùng giảm tốc độ và ghé lại trước một quán ăn người Hoa . Khóa xe xong , Nhật Linh đi vào quán chọn chỗ ngồi . Đình Phương vẫy chủ quán lại hỏi :

- Cho tôi hai tô mì hoành thánh , có một tô không lấy hẹ nha !

- Dạ , có ngay.

Nhật Linh giật mình nhìn sững vào Đình Phương . Khi chủ quán mang mì tới , anh thân nhiên đá tô mì không có hẹ lại trước mặt Nhật Linh :

- Ăn đi , làm gì cô nhìn tôi dữ vậy ?

- Tại sao anh lại biết tôi thích ăn hoành thánh vậy ?

- Đâu có , tôi chỉ kêu theo ý mình thôi mà . Hóa ra , cô có cùng sở thích với tôi.

- Vô lý ! thế tại sao anh biết rõ là tôi không ăn hẹ được chứ ?

- Có vậy mà cô cũng thắc mắc . Tại ở nhà em gái tôi cũng thế , nó nói con gái không ai thích ăn hẹ vì vừa dai vừa nong , cho nên tôi nghĩ là cô cũng giống vậy thôi . Tôi đâu có biết cô thích gì chứ.

"Thì ra mình làm . Cứ tưởng ba mình đã nói hết với anh ta" . Nhật Linh bồng sa sầm nét mặt .

Đình Phương ngạc nhiên nhìn cô :

- Ăn đi Linh , sao tự dưng cô trở nên ủ dột như thế ? Lúc nãy giận ai nên kêu tôi đi ăn sáng , bây giờ chẳng lẽ cô muốn giận luôn tôi nữa hay sao ?

- Ai nói anh là lúc nãy tôi giận chứ ?

- Cần gì hỏi , nhìn sắc mặt đỏ kè của cô khi đi ngoài phố là tôi có thể đoán được rồi.

Nhật Linh đáp cộc lốc :

- Chuyện riêng của tôi , anh hỏi làm gì ?

Đình Phương lại cười :

- Không muốn nói thì thôi , đừng có sừng cổ lên trong quán như vậy , coi kỳ lắm.

Rồi anh lấy giọng ôn tồn như một người anh trai đang dạy dỗ em mình :

- Nhật Linh à , tuy là cô đã qua tuổi thiếu niên nhưng mà cá tính của cô vẫn còn rất trẻ con , giống như là lúc cô còn năm , sáu tuổi vậy . Tôi nghĩ cô nên sửa đổi một chút thì tốt hơn.

Nhật Linh trợn mắt :

- Anh biết gì về tuổi thơ của tôi mà nói chứ ? Tánh tôi như thế nào mặc kệ tôi . Tôi thích làm con nít hơn , rồi sao ?

- Nhưng con nít đâu có biết yêu , còn cô thì đã quá rành chuyện đó . Cô nói không đúng với thực tế chút nào.

- Ai nói với anh là tôi đã yêu rồi ?

- Không cần ai nói , nhìn ánh mắt cô tôi đoán được hết . Tôi còn biết là cô đã đặt tình yêu không đúng chỗ nữa kia !

- Hay quá há ! Anh bói toán giỏi như vậy sao không mua kiếng đen ra Lăng Ông mà ngời.

- Tôi cũng muốn lắm chứ , rất tiếc là tôi chỉ có thể đoán trúng tâm sự của một mình cô mà thôi . Còn người khác thì . . . tôi không biết.

- Tự nãy giờ anh nói trật lất chứ trúng nỗi gì . Thôi , bỏ qua mấy cái chuyện linh tinh này đi , kéo bữa ăn lại mất ngon.

Thấy Nhật Linh không hứng thú gì trong câu chuyện , Đình Phương làm thỉnh ăn cho xong phần mình . Bất chợt , Nhật Linh lên tiếng gọi chuyện :

- Đình Phương này !

- Chuyện gì ?

- Anh có muốn cưới tôi làm vợ hay không ?

Đình Phương mở to mắt nhìn cô như nhìn một vật thể lạ từ hành tinh nào rơi xuống vậy.

- Bộ cô hết chuyện giỡn rồi đó hả ? Hay là thần kinh cô đang có vấn đề ?

Nhật Linh nghiêm nét mặt :

- Không ! Tôi nói chuyện nghiêm túc đây , không phải giỡn với anh đâu . Lần trước , tôi có nghe chú anh nói muốn cho anh làm rể nhà họ Trình của tôi , bộ ý anh không muốn sao hả ?

- Vậy còn cô thì sao , dám chấp nhận cuộc hôn nhân này không ?

- Nếu tôi đồng ý , anh có cưới tôi không mà anh hỏi vậy ?

Đình Phương gật đầu ngay :

- Cưới chứ . Tự dưng lại có được một cô vợ đẹp lại lanh lợi như thế này , đương nhiên là tôi không từ chối đâu.

- Anh nói thật đấy hở ?

- Đương nhiên rồi . Không tin , cô đồng ý thử xem tôi dám cưới hay không ? Chỉ sợ lời cô nói trong lúc bốc đồng , sau này cô sẽ hối hận mà thôi.

Nhật Linh tỉnh bơ :

- Anh yên tâm đi , tôi tuyệt đối không có hối hận đâu . Nếu anh thích tôi thì cứ nói với chú Lâm qua nhà gặp ba tôi . Ba tôi chắc chắn sẽ vui mừng nếu có được người con rể như anh.

Đình Phương đưa ngón trỏ lên điểm mặt Nhật Linh :

- Là tự cô nói đó nha ! Chuyện này không phải giỡn được đâu . Tôi sẽ thưa với chú Lâm để cưới cô thật đấy.

- Anh làm gì mà điểm mặt tôi ghê vậy ? Dám cưới thôi mà , có gì đáng sợ lắm đâu . Người con gái nào lớn lên lại chẳng lấy chồng chứ.

- Nói nghe hay lắm ! Tôi sẽ để cho cô được toại nguyện ngay thôi . Chủ quán ơi , tính tiền !

Người chủ xuất hiện trên bàn , Nhật Linh đã chặn tay Đình Phương lại :

- Ê ! Anh làm gì vậy ? Tôi mời anh mà.

- Ai mời cũng vậy thôi . Xin lỗi nghe cô Linh , tôi không quen để bạn gái trả tiền như thế.

Vừa dứt lời , Đình Phương đã dúm ngay tờ giấy bạc hai mươi ngàn vào tay chủ quán rồi cùng Nhật Linh rời khỏi quán . Chủ quán gọi lại tiền thối nhưng Đình Phương lắc đầu , anh ta cảm ơn lia lịa.

Ra ngoài rồi , Nhật Linh liếc Đình Phương :

- Anh xài sang quá ha . Muốn chứng tỏ vẻ hào phóng trước mặt tôi để lấy lòng đó hả ? Anh làm rồi , tôi không ưa những người phá của vậy đâu.

- Đó là chuyện của tôi , không mắc mớ tới cô , đừng có nhiều chuyện . Bây giờ , có cần tôi đưa về tận nhà không ?

- Thôi khỏi , chúng ta chia tay ngay tại đây được rồi đấy.

- Vậy tôi đi trước nghe ! Chuẩn bị tinh thần đi , tuần sau tôi với chú Lâm sẽ đến nhà cô đấy.

Nói đoạn , Đình Phương cho xe vọt đi trước . Nhật Linh cười một mình . "Xì ! Vui miệng nói vậy thôi chứ còn lâu tôi mới lấy anh" . Cô bất chợt nghĩ đến Quang Bình , nụ cười trên môi vụt tắt . Đàn ông như anh ta thật là đáng sợ , thề hẹn đó rồi lại quên ngay không một chút băn khoăn . Quang Bình ! Tôi hận anh . Kẻ đốit trắng thay đen như anh nhất định sẽ phải chuốc lấy đau khổ . Rồi anh coi , tôi không để cho anh có cơ hội quay lại nữa đâu . Chọn Vân Thu , anh nhất định sẽ phải hối hận.

- Đình Phương ! Con không đùa đấy chứ ? Hôn nhân đại sự không phải là chuyện giỡn đâu nha . Nhật Linh cũng không phải là yêu thương gì con , cô ấy đã yêu người đàn ông khác . Chuyện cổ nói với con chỉ là đùa giỡn trong lúc vui miệng mà thôi , con đừng tưởng là thật.

Ông Lâm ôn tồn giải thích với Đình Phương khi anh lên tiếng nhờ ông đến nhà họ Trình hỏi cưới Nhật Linh . Sau khi nghe ông nói , Đình Phương vẫn không thay đổi ý định . Anh trình bày với ông chú của mình :

- Những chuyện này con đã biết hết , chú ạ . Con biết Nhật Linh thương ai , nhưng rõ ràng là cô ta đã phạm sai lầm , con không thể để cô ấy rơi vào tay một kẻ chẳng ra gì như Quang Bình được . Muốn ngăn chặn chuyện này , chỉ có cách là cưới Nhật Linh thôi.

- Con nghĩ đến Nhật Linh , sao không tự nghĩ cho bản thân mình ? Con cưới cô ta trong khi cô đem lòng yêu người đàn ông khác thì làm sao con có hạnh phúc chứ ? Đến khi nhận thấy không hợp nhau dẫn đến ly dị , thì con cũng mang tiếng có một đời vợ rồi , Nhật Linh cũng thế , tội gì phải làm dang dở đời nhau.

Đình Phương phì cười :

- Chú nói gì mà nghe ghê vậy ? Con dự định cưới Nhật Linh để cùng nhau chung sống suốt đời , làm gì có chuyện ly dị chứ.

- Nhưng Nhật Linh không thích con , chắc gì cô ấy bằng lòng đám cưới với con ?

- Chuyện này , chú cố gắng giúp con đi . Chú cứ nhờ bác Trình can thiệp vào chắc sẽ được mà . Còn về chuyện Nhật Linh có thương con hay không , con tự biết lo liệu mà . Nói tóm lại , con nhất định phải cưới Nhật Linh . Nếu không thì con chẳng lấy vợ làm gì nữa.

- Ô , Đình Phương ! Con làm chú bất ngờ thật đó . Chú không thể tưởng tượng con chỉ mới gặp Nhật Linh có một lần mà đã si tình đến vậy rồi . Lốp trẻ bây giờ sao mà yêu cuồng sống vội đến thế ?

- Tâm sự của con , chú không biết đâu , chú đừng vội đánh giá con như vậy . Đối với con , Nhật Linh là người bạn đời không thể thiếu được đâu . Chú Lâm ! chú có hứa lo giùm con hay không ?

Ông Lâm gật đầu :

- Được . Ta hứa . Ta hứa . Dù sao , ta với anh Trình là bạn khá thân , có liên kết vững mạnh trên con đường thương mại . Anh Trình lại mến tài đức của con thì chuyện này không có khó đâu.

- Dạ , mọi chuyện con nhờ ở nơi chú . Điều quan trọng là con phải cưới cho được Nhật Linh . Còn vấn đề cô ấy đối với con ra sao , con sẽ uốn nắn được mà . Bảo đảm với chú , Nhật Linh về làm vợ con rồi , cô ấy sẽ quên được Quang Bình ngay thôi.

- Con chắc chắn vậy à ? Vậy thì chú sẽ đến gặp anh Trình ngay ngày mai . Đình Phương ! Con nhớ rõ chuyện này là do con đề nghị đó nghe . Sau này . . . nếu đời sống vợ chồng xảy ra rắc rối , con không được đổ thừa vì nể tình người lớn đó nghe chưa.

- Dạ , con biết.

- Cô Hai ! Ông chủ mời cô ra phòng khách có việc.

Nghe dì Sáu gõ cửa nói vọng vào , Nhật Linh vội mở cửa nhìn đi bằng đôi mắt ngạc nhiên :

- Sáng nay tôi phải đến công ty mà , sao ba lại gọi tôi vào giờ này ?

- Tôi cũng không rõ , thấy có cả ông Lâm và cậu Đình Phương nữa . Họ đang ở ngoài đợi cô.

Nhật Linh giật thót mình . Chú cháu họ đến đây làm gì vậy ? Nếu Đình Phương thật sự đặt yêu cầu kết hôn thì rất kẹt cho cô . Bởi hôm nọ do tức giận Quang Bình nên cô nói vậy , chớ lòng cô nào có nghĩ gì . Với tâm trạng đầy hoang mang , Nhật Linh vội thay quần áo , kẹp tóc lại gọn gàng rồi theo dì Sáu đến gặp cha ?

- Thưa , ba cho gọi con có gì chỉ dạy ạ ?

Ông Trình cười dễ dãi :

- Nhật Linh ! Chào chú Lâm và anh Phương đi , rồi ba sẽ nói chuyện với con.

Nhật Linh ngoan ngoãn làm theo lời ông Trình . Đình Phương đáp lại lời chào của cô với một nụ cười đầy ý nghĩa . Nhật Linh chột dạ . Không lẽ Đình Phương tin lời cô và làm thật hay sao ?

Không để cô phải thắc mắc lâu , ông Trình vui vẻ nói :

- Nhật Linh ! Hôm nay chú Lâm đến gặp ba để xin cưới con cho Đình Phương và ba đã chấp nhận . lát nữa , con sẽ đi với Đình Phương đến gặp thầy Tư Long để định ngày hôn lễ . Ba muốn hai đứa sẽ thành hôn trong năm nay.

Nhật Linh bàng hoàng , cô mím môi nhìn cha :

- Ba à ! Chuyện hôn nhân là hệ trọng một đời , sao ba không hỏi ý kiến con lại tự ý hứa với chú Lâm như vậy ?

Ông Trình nhướn mày :

- Ủa ! Vậy chứ không phải con đã gợi ý để Đình Phương đến cưới con hay sao ? Đình Phương nói chuyện này do con đề nghị trước đó mà , bây giờ con cần nhận ba cái gì chứ ?

- Chuyện đó con chỉ vui miệng nói chơi thôi , chứ con đã có bạn trai rồi , làm sao mà hứa với anh được chứ . Đình Phương à ! Anh lớn tuổi như vậy , lại có ăn học mà không biết phân biệt giữa lời nói đùa với lời nói thật sao ? Tôi có thương anh hồi nào mà anh đòi cưới ?

Đình Phương mỉm cười :

- Nhật Linh à ! Cô vừa mới nói với bác Trình hôn nhân là vấn đề hệ trọng vậy đâu có thể nào cô lại đem làm trò giỡn cho vui ? Tôi không biết cô nói đùa hay nói thật , nhưng rõ ràng cô có yêu cầu tôi đến gặp cha cô để cầu hôn . Bây giờ , tôi đã đưa chú Lâm đến đây rồi thì mọi việc không có thay đổi được nữa đâu nhé . Theo tôi thấy , trai tài gái sắc như tôi với cô đây kết hợp nhau cũng tốt mà . Mong cô không nói lời từ chối.

Nhật Linh lắc đầu :

- Không thể nào . Đình Phương đừng đùa nữa . Tôi không thích hợp làm vợ anh đâu.

- Tôi không đùa mà rất là nghiêm chỉnh đây . Nhật Linh ! Tôi thật sự muốn làm đám cưới với cô , hy vọng rằng chúng ta sẽ có cuộc sống chung vui vẻ.

Nhật Linh định lên tiếng phản đối nhưng ông Trình đã tỏ ý tán thành :

- Đình Phương nói phải đó . Đàn ông xứng đáng với Nhật Linh ngoài cháu không có ai đâu .

Nhật Linh nó còn khờ khạo quá nên không biết nhận xét đấy thôi . Cháu yên tâm đi ! Bác đã nói đồng ý thì được rồi . Nhật Linh nó không dám cãi lời bác đâu.

Quay sang ông Lâm , ông Trình cười vui :

- Chú Lâm ! Chú về chuẩn bị . Định ngày xong , tôi sẽ tổ chức lễ cưới thật long trọng cho hai đứa.

Ông Lâm bắt tay thân mật với ông Trình.

- Cảm ơn anh quan tâm cháu Phương . Tôi rất vui khi nó cưới được Nhật Linh làm vợ.

Rồi ông quay lại dặn dò Đình Phương :

- Cháu ở đây để đi coi ngày với Nhật Linh nhé . Chú phải đến ngân hàng có việc.

Đình Phương gật đầu :

- Dạ , chú cứ tự nhiên đi lo công việc đi . Hôm nay cháu nghỉ phép mà.

Sau khi ông Lâm về rồi , ông Trình ra lệnh cho con gái :

- Nhật Linh ! Con đi thay áo dài rồi đi với anh Phương đến nhà thầy Tư Long đi con !

Nhật Linh lắc đầu , nét mặt cô đầy vẻ cau có :

- Ba ! con không chịu sự xếp đặt này đâu . Xin ba đừng ép buộc con . Chuyện trăm năm của con , xin ba để cho con tự mình quyết định.

- Không được ! - Ông Trình nghiêm giọng - Ba đã từng cho con cơ hội , nhưng con đã làm nên chuyện sai quấy , chứng tỏ con không biết nhìn người , vậy thì để ba chọn cho con . Con đừng sợ , ba không có sai lầm như con đâu . Trong số những thanh niên trẻ làm doanh nghiệp mà ba quen biết , Đình Phương là người xuất sắc nhất . Con kết hôn với cậu ấy , tương lai con sẽ tốt đẹp hơn.

- Nhưng tình yêu đâu phải là sự mua bán mà cần phải chọn người kinh doanh giỏi hơn ba ? Người đàn ông xuất sắc chốn thương trường , chưa chắc là người đàn ông lý tưởng đối với hôn nhân hạnh phúc , xin ba đừng quá tự tin mà khổ cho con.

- Ba đã quyết định rồi , con đừng cãi nữa . Con đã lớn , đừng để ba phải sử dụng biện pháp cứng rắn làm sút mẻ tình cha con . Mau đứng lên đi thay áo đi , đừng để Đình Phương chờ lâu !

Biết không thể cãi lại lời cha , Nhật Linh đi thay áo dài mà trong lòng buồn bực khôn tả . Khi trở ra , thấy nét mặt bình thản của Đình Phương , Nhật Linh ghét vô cùng . Đàn ông gì mà không có lòng tự trọng chút nào , người ta đã bảo là không thương mà cứ một hai đòi đám cưới . Thứ người gì mà li lợm , không biết anh ta đánh rơi tự ái ở đâu rồi.

- Thừa ba , con đi.

- Ồ , đi sớm về sớm nghe . Đình Phương à ! Cháu bảo Nhật Linh chỉ chỗ cho nhé . Nhà thầy Tư cũng gần đây thôi.

- Dạ.

Đình Phương bước ra xe với khuôn mặt hớn hờ . Trái ngược với anh , Nhật Linh đi phía sau nét mặt buồn thiu . Khi Đình Phương lái xe rời khỏi sân nhà họ Trình , Nhật Linh nói thẳng với anh :

- Đình Phương à ! Bộ anh thích ép người ta làm theo ý của mình lắm hả ? Anh làm ơn đừng tính đến chuyện hôn nhân này nữa , có được không ?

Nhật Linh ! Cô bình tĩnh lại đi ! Thật ra , tôi đâu có gì thua Quang Bình . Lại hơn anh ta ở chỗ là tôi chưa từng yêu ai , cô sống với tôi chắc chắn sẽ hạnh phúc hơn vì không bị sót chia tình cảm . Lẽ ra cô phải lấy làm mừng , tại sao lại đâm ra khó chịu như thế ?

- Tôi không cần giải thích với anh sắp cưới một người mà anh cảm thấy họ rất khó chịu đối với cuộc hôn nhân này thì tốt hơn hết là anh nên quên đi . Chẳng lẽ ngoài tôi ra , anh không thể cưới được người con gái nào khác hay sao hở ?

Đình Phương nhún vai :

- Không phải là cưới không được , mà là vì tôi không muốn cưới . Người mà tôi muốn cưới là Nhật Linh , con gái bác Trình . Chuyện này không thể nào thay đổi được đâu.

- Cưới tôi rồi , anh nhất định sẽ phải hối hận . Tôi không yêu anh , không thể nào đem hạnh phúc lại cho anh đâu.

Đình Phương nở nụ cười đầy tự tin :

- Tại cô nghĩ vậy thôi . Thực tế , trời sinh ra hai đứa mình là một đôi đũa , không ai xứng đáng với cô bằng tôi đâu.

- Anh . . Hừ , quả thật là cao ngạo !

- Phải như vậy thì mới xứng đáng với cô chứ . Cô cũng kiêu hãnh có thua gì tôi đâu.

- Anh đúng là . . . chúa li ! Không thèm tốn công nói chuyện với anh nữa . Lệnh của ba tôi thì tôi không dám chống đối , nhưng tôi cho anh hay , cưới tôi về rồi tôi sẽ quậy cho anh biết mặt.

Đình Phương cười lớn :

- Thách cô đó ! Đừng quên câu : "Cao nhân tất hữu cao nhân trị" . Tôi lại ưa cưới loại phụ nữ khác người như cô vậy , để thử cô ngang ngược tới đâu.

Nhật Linh lặng thinh , cô cảm thấy Đình Phương không phải là con người đơn giản như cô đã lầm tưởng . Tranh cãi với anh , cô chỉ bị thiệt thòi chứ chẳng ích lợi gì.

- Gần tới nhà thầy Tư Long gì đó chưa , sao cô cứ nín thinh hoài vậy ?

Nghe Đình Phương hỏi , Nhật Linh ngẩng lên , đôi mày cô nhíu lại :

- Anh chạy lố rồi . Lùi xe lại đi , căn nhà ngói có giàn hoa màu tím kia kìa.

Đình Phương giảm tay ga cho xe lùi về phía sau chừng hai mươi mét . Xe dừng lại trước căn nhà có giàn hoa tím , anh rời khỏi chỗ , xuống mở cửa xe cho Nhật Linh . Hai người vừa bước lên bậc thềm căn nhà đã nghe tiếng kêu của một người con gái :

- Ở kìa , anh Đình Phương ! Con gió nào thổi anh lạc vào đây hả ?

Nhật Linh nhìn lên thấy một cô gái còn trẻ cỡ độ chừng mười chín , hai mươi tuổi nhưng rất xinh đẹp chạy ra mừng Đình Phương . Cô thầm bực trong lòng . "Hừm ! Vậy anh dám nói là không biết nhà Tư Long . Đồ dối trá !" . Cùng lúc đó , cô nhận ra nét mặt sững sờ của Đình Phương :

- Ủa , Du Mỹ ! Nhà em ở đây à ?

Du Mỹ vui vẻ gật đầu :

- Phải . Em ở đây với bác Long để tiện đi làm.

Chợt Du Mỹ nhận ra Đình Phương không đi một mình , mà phía sau anh còn có một cô gái sang trọng khác , giọng cô đầy vẻ ngõ ngàng :

- Đình Phương à ! Cô gái đó là ai vậy ?

Đình Phương tươi cười :

- Để anh giới thiệu nha : đây là Nhật Linh , vợ sắp cưới của anh . Còn đây là Du Mỹ , nhân viên làm chung sở với anh đó.

Du Mỹ và Nhật Linh chào nhau , Nhật Linh vẫn giữ vẻ lạnh lùng không thay đổi . Còn Du Mỹ cô như buồn hẫng đi.

- Như vậy là anh đưa cô ta đến đây để . . .

Nhật Linh chặn lời Du Mỹ :

- Phải . Anh ta đưa tôi đến gặp thầy Tư Long để nhờ ông định giùm ngày cưới . Sao hả , cô thấy thất vọng lắm phải không ?

Du Mỹ cúi mặt không trả lời , Đình Phương hơi khó chịu , anh lườm Nhật Linh :

- Cô ăn nói gì kỳ vậy ? Du Mỹ chỉ đơn thuần là bạn đồng nghiệp của tôi thôi mà . Cô làm ơn đừng phát ngôn bừa bãi nghe chưa ?

Nhật Linh bĩu môi không đáp . Đình Phương hỏi Du Mỹ :

- Thầy Tư có ở nhà không em ?

- Có . Hai người theo em vào đây.

Du Mỹ đưa Đình Phương và Nhật Linh qua dãy nhà ngang gặp ông Tư Long . Sau khi hỏi ngày giờ sinh của hai người , hỏi tuổi tác kỹ lưỡng , ông Tư Long cho biết Nhật Linh kết hôn với Đình Phương rất thích hợp . Nếu hai người cưới nhau sẽ an cư lạc nghiệp , đời sống phồn vinh , tình nồng nghĩa mặn . . . Ngày cưới được cho biết là ngày mười một tháng chạp âm lịch , tức là hai tháng sau.

Đình Phương biểu Tư Long một ít tiền rồi cùng Nhật Linh ra về . Anh nhìn quanh định tìm DM

để từ già nhưng cô ta đã biến mất . Hai người đứng lên chào ông Long rồi bước ra ngoài.

Trên đường về , Đình Phương hỏi Nhật Linh :

- Lúc này sao cô lại hỏi DM một câu kỳ khôi vậy hả Linh ?

Nhật Linh bĩu môi :

- Thôi đi , đừng làm bộ . Cô gái đó rõ ràng là thích anh , chẳng lẽ anh không biết hay sao . Gặp anh , cô ta vui mừng biết bao , vậy mà khi vừa nhìn thấy tôi nụ cười đã tắt ngay , bao nhiêu đó đủ để tôi đoán ra rồi.

- Mà cho dù . . cô ta có như vậy đi chăng nữa , cô cũng không nên hỏi thẳng người ta như vậy ? Cô thật ăn nói chẳng biết lựa lời chút nào.

- Ừ . Tôi là như vậy đó . Chưa hết đâu , anh sẽ còn bực bội dài dài nếu như chung sống với tôi . Muốn tự giải thoát cho mình , tốt hơn là anh nên tránh xa tôi.

- Thì ra là cô cố ý làm tôi bực mình đó hả ? Vậy thì cô xui rồi , Nhật Linh . Bởi vì con người của tôi rất là kiên nhẫn . Và lại , cha của cô đã có ý chọn tôi làm rể , tôi nhất định không phụ lòng ông đâu.

- Anh . . anh tính cưới tôi thật vậy đó hả ?

- Phải . Tôi chưa bao giờ có ý xem hôn nhân là một trò đùa . Nhật Linh ! Ngày cưới đã định rồi , cô đừng có lời thôi nữa nhé !

Nhật Linh định nói thêm nhưng Đình Phương đã khoát tay tỏ ý không nghe :

- Thôi , đừng nói nhiều về chuyện này với tôi làm gì . Nếu như cô không đồng ý thì về nói với bác Trình đi . Bác Trình nói không gả thì tôi đâu dám cưới cô chứ . Như vậy đi nha !

Nhật Linh tức càn hông mà không nói được lời nào . Hừ ! Đình Phương , hấn quả là người đàn ông xảo quyệt . Hấn biết rõ cha cô đâu có nghe lời cô , ông thật sự muốn cô kết hôn với hấn kia mà . Nhật Linh giận vô cùng . Cô bây giờ đâu còn cách chọn lựa nào khác nữa . Phải chỉ Quang Bình một lòng một dạ với cô , cô có thể vì anh mà rời khỏi gia đình đến một nơi nào đó chỉ có cô và anh , hai đứa sẽ tự mình tạo dựng hạnh phúc . Đẳng này , Quang Bình nào có yêu thương gì cô đâu , trước mặt gia đình , anh đã tuyên bố dứt bỏ cô để cưới Vân Thu kia mà . Nếu không chấp nhận cuộc hôn nhân này , cô còn biết nương tựa ai đây chứ ? Nhật Linh cắn chặt môi . Bất giác hai dòng lệ lăn dài trên má phẫn.

- Nhật Linh ! Cô khóc à ? Tại sao vậy ?

Nhật Linh mở to đôi mắt đầy lệ nhìn Đình Phương :

- Anh Phương à ! Tôi xin anh , anh làm ơn đừng hỏi cưới tôi có được không ? Chúng ta sống với nhau không có hạnh phúc đâu , bởi vì hôn nhân này không có tình yêu . Đừng phá vỡ đời nhau như vậy mà , anh Phương . Tha cho tôi đi nha !

Đình Phương dịu giọng :

- Chuyện đâu có gì , sao cô làm ra vẻ nghiêm trọng vậy , Nhật Linh ? Tôi nghĩ cô nên lau lệ đi , bình tĩnh lại và chấp nhận đám cưới . Bây giờ , cô có thể tưởng tượng đời sống hôn nhân của chúng ta không có ý nghĩa gì . Nhưng sau này , cô sẽ hiểu quyết định của tôi hôm nay là đúng . Nhật Linh , tánh nết thất thường của cô ngoài tôi ra , đàn ông khác họ không chấp nhận nổi đâu . Quang Bình đến với cô chẳng qua vì anh ta say đắm sắc đẹp của cô thôi , chứ thật ra anh ta đâu hiểu được về cô bao nhiêu . Có thể khi hiểu ra cô ngang ngạnh như vậy , anh ta sẽ đem so sánh với người yêu cũ và tình cảm đối với cô sẽ mất đi ngay . Chưa chắc là Quang Bình yêu được cô đâu Linh ạ . Người hiểu rõ cô nhất chính là tôi , yêu thương thật lòng cũng chính là tôi và chỉ có tôi mới đủ khả năng mang cho cô hạnh phúc.

- Anh im đi ! Anh chỉ mới biết tôi qua lời giới thiệu của chú Lâm thì làm sao anh hiểu tôi bằng Quang Bình chứ ? Anh chỉ được tài nói khoác mà thôi . Tôi mà là anh thì tôi sẽ chẳng bao giờ đi

cưới một người con gái không có tình cảm với mình , chứ đừng nói chi người ta lên tiếng van xin mình như vậy rồi mà vẫn còn ngoan cố . Thật tôi không hiểu nổi con người anh như thế nào đây , Đình Phương.

- Tôi đã nói rồi mà , bây giờ cô chưa hiểu , nhưng làm vợ tôi rồi cô sẽ hiểu . Từ từ rồi cũng tới ngày đó thôi , cô nôn nóng làm gì.

Nhật Linh thở dài . Cô cảm thấy nói với Đình Phương chẳng đem lại kết quả gì , chỉ khiến cô thêm hao hơi tổn sức lại thêm chuốc lấy phiền não mà thôi . Thế là cô im lặng suốt đoạn đường còn lại . Đình Phương chẳng hề gọi chuyện cùng cô . Không ai biết lòng anh đang nghĩ gì . Nhật Linh nhắm mắt mơ tưởng đến một chuyện mà cô biết nó sẽ chẳng bao giờ có được trong hiện thực . Phải chi vào lúc này , anh Bin của cô đột nhiên xuất hiện thì tốt biết bao.

Chương 6

- Nhật Linh , khoan về đã ! Dừng lại nghe tao nói nè , Nhật Linh !

Mặc cho Trang Đài khẩn thiết kêu lại , Nhật Linh vẫn cắm cúi bước đi như chẳng hề nghe thấy . Trang Đài phải vừa đi vừa chạy tới chặn trước mặt Nhật Linh , cô mới chịu dừng chân.

- Tránh ra coi ! Mà muốn làm phiền tao chuyện gì nữa đây ? Bộ không phải mà đã nói cắt đứt tình bạn với tao rồi sao hả ?

Nhật Linh ! Chuyện đó đã qua rồi , cậu Bình cũng đã hồi tâm trở lại với Vân Thu , còn mà thì có bạn trai mới , giữa chúng ta đâu còn gì để phải giận hờn nhau . Mà đừng có nhỏ mọn vậy chứ !

- Mà kiểm tao có chuyện gì , nói mau đi , đừng vòng vo tam quốc nữa !

Trang Đài mở túi xách lấy thiệp cưới đặt vào tay Nhật Linh :

- Thế này Linh ạ , mười tám này đám cưới cậu Bình tao . Cậu ấy nhờ tao gửi thiệp mà đến dự.

Nhật Linh sững người nhìn đăm đăm cánh thiệp hồng trong tay . Dù đã biết chuyện này sớm muộn gì cũng đến nhưng lòng cô không tránh khỏi bàng hoàng . Quang Bình chịu cưới Vân Thu có nghĩa là cô đã hoàn toàn thất bại . Nhật Linh nghe cay đắng trong lòng . Trang Đài vẫn đều giọng như không để ý đến nỗi đau trong tim cô :

- Nhật Linh ! Tao mừng khi thấy mà và cậu Bình biết dừng lại đúng lúc . Mà đừng buồn . Thật ra , mà quen với Đình Phương thích hợp hơn đó , Linh à.

- Thôi đi Trang Đài , mà nói bao nhiêu đó đủ rồi . Chuyện của tao không cần mà quan tâm . Nhiệm vụ của mà gặp tao chỉ để trao thiệp hồng mời đám cưới , bây giờ thiệp hồng tao đã nhận rồi , mà yên tâm về đi.

- Bạn bè mà , mà nói gì lạ vậy Linh ? Không lẽ mà giận tao thiệt hở ? Mà vẫn còn nhớ chuyện cũ hay sao ?

Nhật Linh dịu giọng :

- Trang Đài ! Tao xin lỗi . . . Nhưng thời gian này tao gặp nhiều chuyện không vui , cho nên mà thông cảm tao đừng trách.

Trang Đài mỉm cười :

- Nói là vậy thôi , chỉ cần mà không giận là tao đã mừng rồi , ai lại trách mà chứ . Thôi , tao về nghe . Bữa đó nhớ đến sớm , tao chờ.

Nhật Linh mỉm môi không hứa hẹn điều gì.

Trang Đài vừa đi khuất , cô đã vò nát tấm thiệp hồng quăng vào một xó . Hừ ! Muốn cô đi dự đám cưới hả , đừng mong.

- Người ta mời , không đi thì thôi , tại sao lại quăng thiệp mời như thế hả Linh ? Em không sợ Trang Đài biết được sẽ buồn hay sao ?

Nhật Linh quay lại nhìn phía sau . Ánh mắt đầy vẻ giễu cợt của Đình Phương làm cô nổi cáu :

- Anh tới đây làm gì ? Chuyện của tôi mắc mớ gì anh mà anh ngứa miệng vậy chứ ?

- Thôi đi cô bé , làm ơn đừng có đánh đá với anh như thế ! Dù gì mình cũng sắp là vợ chồng , mọi chuyện gì liên quan đến em dù vui hay buồn , anh đều muốn cùng em chia sẻ . Nhật Linh à ! Hay là hôm đó anh đi cùng với em nghe.

Nhật Linh tròn mắt ngó Đình Phương . Lần đầu tiên cô mới nghe anh nói chuyện dịu dàng và thân mật với cô , y hệt như là tình nhân vậy . Nhưng rất tiếc , ý Nhật Linh không hề muốn có Đình Phương bên cạnh dù bất cứ nơi đâu nên cô từ chối thẳng :

- Anh chưa phải là chồng tôi thì không cần bận tâm về những chuyện riêng của tôi . Đi chung với anh ư ? Đừng có nằm mơ . Thà là để tôi ở nhà nghe nhạc còn thích hơn.

Đình Phương lại cười.

- Chỉ sợ tới ngày đó em không lòng dạ nào mà thưởng thức âm nhạc đó chứ . . .

. . . Một người đi với một người

Biết chẳng một người đang cười mà đau . . .

- Cái anh này vô duyên vừa thôi nghe ! Tâm sự tôi thế nào mắc mớ gì anh chứ . Chưa từng thấy ai như anh , người ta sắp làm vợ mình mà tâm hồn đã gởi theo kẻ khác , vậy mà anh vẫn còn cười được cũng hay.

- Anh không ngại chuyện đó đâu Linh . Tâm hồn em chẳng qua bị lạc lối vậy thôi , chứ trái tim em vẫn chưa hề có chủ . Nếu đã thật sự yêu , em không thể nào bình tĩnh đến vậy đâu.

Nhật Linh hừ một tiếng nhỏ :

- Miệng lưỡi anh , ai cãi cho lại . Bây giờ tôi muốn về nhà , anh làm ơn đừng cản trở tôi.

- Nhật Linh ! Bác Trình nhờ anh đến đón em . Nếu không , anh đâu dám tự nhiên vậy chứ.

- Đón tôi à ? Chắc là có vấn đề nữa rồi , phải không ?

- Em thông minh thiệt đó ! Chiều nay , ba em muốn em đi sắm đồ cưới với anh.

- Sắm đồ cưới ư ? Còn hơn một tháng nữa kia mà , làm gì gấp vậy ?

- Chuẩn bị từ bây giờ là vừa rồi , không sớm lắm đâu em . Ra xe đi Nhật Linh !

- Không ! Anh về trước đi . Tôi không muốn đi đâu vào lúc này cả.

Đình Phương tỏ vẻ thân mật đặt tay lên vai của Nhật Linh :

- Đừng có bướng với anh nữa mà , đi nghe em ! Đừng nên để cho ba nổi giận không hay đâu .

Anh đưa em ra xe.

Không hiểu sao Đình Phương chỉ nói vậy mà Nhật Linh lại ngoan ngoãn theo anh ra xe . Bây giờ cô lại có cảm tưởng mình giống như cái máy chịu sự điều khiển của người khác vậy . Tuy nhiên , cử chỉ săn sóc dịu dàng của Đình Phương dù sao cũng làm Nhật Linh thấy mình được an ủi nên cô không có ý cáu gắt nữa . Ngồi bên cạnh Đình Phương , Nhật Linh nghĩ đến cảnh Quang Bình vui vẻ bên Vân Thu mà lòng tan nát . Thôi đành vậy , anh lấy vợ , còn cô cũng phải lấy chồng . Để rồi xem giữa hai cuộc hôn nhân này ai đau khổ hơn ai.

Quang Bình bực kinh khủng khi thấy Nhật Linh thân nhiên đến dự đám cưới của mình với một chàng trai tuần tú , lịch lãm không thua gì anh . Trông Nhật Linh không có vẻ gì gọi là đau khổ vì tình như anh vẫn tưởng . Lúc Trang Đài xin anh một tấm thiệp để mời Nhật Linh , Quang Bình đã không đồng ý vì anh sợ Nhật Linh không chịu nổi khi chứng kiến tiệc cưới này . Nhưng Vân Thu đã vui vẻ đưa thiệp cho Trang Đài mời Nhật Linh nên anh đành chịu . Không ngờ bây giờ . . .

. Nhật Linh xuất hiện trong buổi lễ tân hôn của anh với nét mặt ráo hoảnh không chút gì xúc động . Chẳng lẽ cô đã quên , hay chưa từng yêu anh ?

- Anh chàng đó chắc là bạn trai mới của Nhật Linh hả anh ? Trông anh ta cũng đẹp trai quá chứ .

Hai người họ thật xứng đôi.

Giọng Vân Thu vang đều đều bên tai Quang Bình làm anh thêm tức giận . Anh nói với vẻ bực bội không cần che giấu :

- Em làm gì quan tâm đến Nhật Linh nữa vậy ? Anh đã cưới em rồi , còn lo sợ mất anh hay sao ?

- Coi kia , tự dung sao anh lại cau có với em thế , Quang Bình ? Ý của em không phải vậy đâu .

Em chỉ muốn anh thấy rằng trẻ đẹp như Nhật Linh thì không lo gì cô đơn . Không có anh , cô ta vẫn có thể tìm được người xứng đáng , anh không cần áy náy khi tiến hành lễ cưới với em . Anh thấy rồi đó , tiệc cưới này đâu có làm Nhật Linh đau khổ , cô ta thật sự không yêu anh như em đã yêu anh , có phải không ?

Quang Bình làm thinh không trả lời Vân Thu . Anh không biết phải nói gì khi sự thật đã chứng minh Nhật Linh không nghĩ nhiều về anh . Cô ta đến dự đám cưới thật là bình thản , cũng ăn diện

phần son , cũng tươi cười hơn hờ như những khách mời khác , bên cạnh là một anh chàng hào hoa thì còn thời gian đầu để nhớ về anh.

Quang Bình cùng vợ đến chào hỏi từng vị khách mời , khi đến bàn của Nhật Linh , Quang Bình nhìn thẳng vào gương mặt cô mong tìm thấy ở đó một chút gì đau đớn thất vọng . Nhưng anh hoàn toàn không cảm nhận được gì ngoài nụ cười tươi trên môi Nhật Linh khi chào anh :

- Anh Bình ! Vân Thu ! Hai người trông xứng đôi vừa lứa quá . Lúc trước , tôi thật dại dột khi muốn làm kẻ thứ ba chia cách hai người . Vân Thu à ! Chị không trách tôi chứ ?

Vân Thu nở nụ cười bao dung :

- Chuyện đã qua rồi , Nhật Linh đừng nên nhắc tới nữa . Anh bạn này , chắc là người yêu của cô có phải không ?

Nhật Linh gật đầu :

- Nói chính xác hơn , anh ta là vị hôn phu của tôi đây . Tên của anh là Đình Phương . Sáu tuần lễ nữa , tôi sẽ tiến hành lễ cưới . Đến lúc đó sẽ có dịp mời lại hai người đây nhé.

Quang Bình bất chợt nói :

- Nhật Linh à ! Nhân ngày vui này , tôi muốn mời cô nhảy với tôi một bản nhạc , có được hay không vậy ?

Nhật Linh đưa mắt nhìn Đình Phương :

- Quyền quyết định bây giờ không do tôi nữa , mà thuộc về người đàn ông này đây . Anh nên hỏi anh ta thì hơn.

Quang Bình chưa mở miệng , Đình Phương đã lên tiếng trước :

- Không cần phải hỏi tôi , hai người cứ tự nhiên.

Đình Phương lấy làm lạ là Quang Bình không hề hỏi ý kiến của cô dâu trước khi mời Nhật Linh khiêu vũ , vậy mà Vân Thu vẫn không tỏ thái độ bất bình , chứng tỏ cô ta yêu thương chồng và nhẫn nhịn rất giỏi . Khi Quang Bình đưa Nhật Linh ra khoảng sân trống để nhảy , Vân Thu tiến đến gần Đình Phương , sau nụ cười xã giao , cô hỏi thẳng anh :

- Anh Phương à ! Nhật Linh sắp là vợ của anh , để cô ấy khiêu vũ với một người mà cô đã từng yêu , anh không ghen sao ?

Đình Phương nhìn Vân Thu :

- Vậy còn cô thì sao ? Nhật Linh chỉ sắp là vợ của tôi thôi . Còn cô đã là vợ của Quang Bình rồi , tại sao cô cũng chấp nhận cho họ gặp riêng nhau như vậy chứ ?

- Là bởi vì tôi tin chồng tôi . Sự gặp gỡ đó vẫn không làm thay đổi được địa vị của tôi trong lòng Quang Bình đâu . Giữa chúng tôi đã có biết bao nhiêu kỷ niệm đáng nhớ.

- Tôi cũng vậy thôi.

- Ừa ! Nghe Trang Đài nói anh là người do ba Nhật Linh chọn lựa cho cô , hai người không có quen biết trước , vậy mà anh cũng có kỷ niệm nữa sao ?

- Ồ , không ! Ý của tôi là làm đàn ông không nên hẹp hòi quá đấy mà.

- Vậy hả ? Tôi thích cách xử sự của anh cũng hay . Nhật Linh lấy anh chắc chắn là sẽ có hạnh phúc.

Đình Phương thoáng buồn :

- Rất tiếc là . . . Nhật Linh không nghĩ được như cô.

Trong lúc đó ở khoảng sân trống dành cho trai gái khiêu vũ , Quang Bình dìu Nhật Linh đi theo điệu Tango nhộn nhịp , giọng anh chất chứa đầy buồn phiền :

- Gã đàn ông đó là người do ba em chọn phải không ? Ông ép em lấy hắn à ?

Nhật Linh hất mặt nhìn anh :

- Anh hỏi để làm gì ?

- Nhật Linh ! Anh không muốn em vì anh mà chịu lấy một người mình không yêu . Trông hán ta có vẻ đều thể nào ấy , đừng chấp nhận Linh ơi . Kết hôn với hạng người đó , em làm sao có hạnh phúc được .

- Vậy sao ? Hết sức cảm ơn lòng tốt của anh . So với Đình Phương , anh còn đều cang hơn nhiều . Nghe cho kỹ nè Quang Bình , tôi lấy chồng không phải vì anh đâu , đừng có tự nâng cao mình quá thể .

- Nhật Linh ! Anh biết em hận anh vì anh đã dối em , nhưng hoàn cảnh của anh không thể làm khác được . Nếu thương anh , sao em không bèn dạ đợi chờ anh ?

Nhật Linh tròn mắt :

- Đợi anh ư ? Anh nói chuyện nghe buồn cười quá . Anh đã có vợ , còn bảo người ta đợi chờ mình , anh dự định "lập phòng nhì" hay sao ?

- Ý anh không phải vậy Linh à ! Nói ra sợ em không tin chứ anh cưới Vân Thu chỉ là hình thức , trái tim anh chỉ tồn tại bóng hình em . Biết đâu chỉ một thời gian ngắn , thấy không có hạnh phúc , anh cùng Vân Thu sẽ chia tay . Tới chừng đó , hai đứa mình sẽ công khai yêu thương nhau mà không sợ ai ngăn cản nữa .

- Vậy sao ? Quang Bình ! Anh tưởng tôi là đứa con gái bỏ đi rồi hay sao ? Tôi đâu tệ hại đến mức phải đứng bên lề tình cảm chờ hưởng chút tình thừa của Vân Thu ? Anh nói vậy là coi thường tôi quá đấy . Anh nhìn kỹ đi , Đình Phương , chồng sắp cưới của tôi có thua gì anh , nếu không muốn nói là hơn hẳn . Anh chỉ là một người làm buôn bán nhỏ , còn Đình Phương ảnh là phó giám đốc ngân hàng . Tôi kết hôn với anh không hạnh phúc hơn là chờ làm vợ nhì của anh sao ?

- Vậy có nghĩa là em cũng chấp nhận cuộc hôn nhân áp đặt này ?

- Phải .

- Anh không tin em có thể quên anh dễ như vậy đâu Linh . Chẳng qua em muốn mượn Đình Phương lấp vào khoảng trống trong tim em thôi , làm như vậy em sẽ thiệt thòi đó .

Nhật Linh bĩu môi :

- Anh suy đoán như vậy là làm to rồi . Tánh của tôi mau quên lắm , cuộc tình thoáng qua với anh chưa đủ để ghi lại ấn tượng gì trong lòng tôi đâu . Bản nhạc đã chấm dứt rồi , mong rằng mối quan hệ của chúng ta cũng sẽ chấm dứt kể từ đây .

Dứt lời , Nhật Linh tự động rời khỏi Quang Bình đi về chỗ của mình . Đình Phương cười với cô :

- Sao rồi hả , đã nói hết những uất ức trong lòng mình chưa ?

Nhật Linh cúi đầu im lặng . Đình Phương đẩy ly nước ngọt tới trước mặt cô :

- Uống nước đi rồi anh đưa em về .

- Anh không hỏi Quang Bình đã nói gì với tôi hay sao ?

- Chuyện riêng của em , anh không muốn biết đến . Em thích thì tự nói , còn không thì thôi .

Chừng nào thành vợ chồng thì sẽ khác hơn . Bây giờ em muốn về hay nán lại thêm lát nữa ?

- Mình về thôi .

Thật ra , lòng Nhật Linh không muốn nói gì với Đình Phương , nhưng anh săn sóc cô quá ân cần , lời lẽ quá dịu ngọt khác hẳn lúc đầu gặp nhau cho nên Nhật Linh khó thể nào làm ngoai mãi được . Cuộc nói chuyện vừa rồi làm cô nản thật sự , trong lòng cô không còn ý chống đối việc thành hôn với Đình Phương nữa . Mặc kệ đi ! Biết đâu chừng như vậy càng hay .

Mười giờ đêm , Nhật Linh ngồi trong phòng tân hôn với chiếc áo cô dâu còn nguyên trên người .

Cô tự soi bóng mình trong gương : như thế này mà ai cũng bảo cô với Đình Phương thật đẹp đôi . Giá như cô yêu anh thì ngày hôm nay chắc chắn sẽ là một ngày hạnh phúc , nhưng Nhật Linh thật không hiểu sao mình lại không thể yêu được Đình Phương . So ra thì anh cũng đẹp trai ,

thông minh không thua gì Quang Bình , lại hơn Quang Bình ở chỗ anh không có lãng nhăng , lại có học và giữ một địa vị khá cao trong xã hội.

Bướng bỉnh như Nhật Linh , lẽ ra cô thừa sức tìm cách chống đối cuộc hôn nhân này , nhưng sở dĩ cô chấp nhận phục tùng là bởi vì hai lý do : thứ nhất là Nhật Linh rất thương yêu cha , bởi vì ông là người thân duy nhất của cô trên đời này , dù cô có ngang ngược bướng bỉnh đến đâu cô vẫn giữ vẹn lòng hiếu thảo.

Thứ nhì là cô đã hứa với mẹ trước khi mẹ cô nhắm mắt lia đời , rằng cô sẽ không bao giờ làm cha nổi giận , không bao giờ để sứt mẻ tình cảm cha con . Xét cho cùng , ông Trình xếp đặt hôn sự cho cô vui vì lòng thương con và mong muốn cho nó có nơi nương tựa vững chắc , cho nên cô không thể trách ông được . Đối với Đình Phương , vì chưa có tình yêu và vừa phải chia tay với Quang Bình nên cô luôn thấy khó chịu.

Tiệc cưới tàn , khách mời lần lượt kéo nhau về , duy chỉ có một mình Du Mỹ còn nấn ná ở lại trò chuyện với Đình Phương . Điều này hoàn toàn không làm Nhật Linh bận tâm . Thậm chí Đình Phương có nói chuyện với Du Mỹ suốt đêm nay cũng được . Bây giờ Nhật Linh mới thấy thối mệ vì suốt ngày cứ phải qua lại chào hỏi quá nhiều người , cô chỉ mong được ngã lưng đánh một giấc cho khỏe.

- Nhật Linh ! Em chưa đi ngủ sao mà còn ngồi đây vậy ? Sao không thay đồ ra cho thoải mái một chút , bộ chiếc áo cưới dày như vậy không làm em cảm thấy nóng nực à ?

Nhật Linh lắc đầu :

- Anh để mặc em đi . Du Mỹ về rồi sao ?

- Ồ , phải . Nhật Linh ! Em không thấy phiền chứ ?

- Không đâu , em không quan tâm đến chuyện đó.

- Gần mười một giờ rồi , thay áo cưới ra đi em.

- Anh ở đây làm sao em thay đồ được chứ ?

- Mặc cỡ à ? Anh là chồng em , giờ phút này còn giữ ý tứ gì nữa , bà xã ?

- Nếu anh không ra ngoài , em sẽ mặc áo cưới ngủ luôn đây , anh có tin không ?

- Thì để anh thay áo cưới cho em vậy.

Nói đoạn , Đình Phương tự nhiên đứng lên đặt tay lên sau gáy Nhật Linh . Cô rùng mình xô tay anh ra :

- Em không giỡn đâu đấy !

- Anh làm thật chứ giỡn hồi nào.

Nhật Linh đỏ quạu :

- Thôi nghe Đình Phương ! Cho dù chúng ta đã thành hôn , nhưng anh sẽ không làm gì được tôi đâu nếu như tôi không muốn . Chuyện này tôi đã nói từ đầu , tại anh ngoan cố thôi , anh đừng hòng chạm đến người tôi.

- Nhật Linh , sao em lại bướng bỉnh như thế ? Em cố tình phủ nhận tình cảm của anh ư ? Cho em biết nha , từ bây giờ trở đi em đã là vợ anh , anh muốn chung đụng chăn gối với em bất cứ lúc nào cũng được , đừng có giở trò nữa . Nhưng mà vậy , tánh của anh không thích cưỡng bức người khác , dù sao để cho họ tự nguyện vẫn tốt hơn . Cho nên anh sẵn sàng chờ đợi cho đến khi em đáp ứng lại tình anh . Nhưng mà em phải nhớ , trong thời gian này đừng có chọc giận anh đấy . Nếu không , coi chừng anh trở mặt à nha.

Dứt lời , Đình Phương mở tủ áo lấy chiếc áo ngủ hai lớp màu hồng phấn trao tận tay Nhật Linh :

- Vào phòng tắm thay đồ đi rồi ngủ , khuya lắm rồi đấy . Yên tâm đi , đêm nay không ai quấy rầy em đâu.

Nhật Linh lấy làm lạ về thái độ thay đổi bất chợt của Đình Phương . Cô không tài nào hiểu nổi

con người anh . Cô ngang ngược cỡ nào , anh cũng chấp nhận được cả , thật là kỳ lạ . Tại sao không có tình yêu mà anh lại kiên trì đến thế ? Mục đích của anh trong cuộc hôn nhân này thật ra là cái gì đây ?

Nhật Linh không tài nào tìm ra lời giải đáp . Cô lẳng lặng đi vào phòng tắm để thay chiếc áo cưới.

Khi mở ra , cô nhìn thấy Đình Phương đặt một chiếc gối ôm to tướng ngay giữa chiếc giường đôi của hai người . Anh cười với cô :

- Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của vợ chồng mình , cho nên anh không thể nào ra ngủ ở phòng khách được , bởi vì như thế rất khó trả lời với chú anh . Thôi thì chúng ta chia đôi ngủ vậy nhé.

- Cảm ơn.

Nhật Linh e dè tiến lại chỗ của mình . Cô kéo chăn đắp ngang người trước khi nằm xuống . Đình Phương lắc đầu :

- Trời nóng nực như vậy mà em cũng đắp mền được sao ? Nếu đã đắp mền thì đừng có mở quạt nghe.

Dứt lời , Đình Phương với tay tắt chiếc quạt trần . Nhật Linh dù nóng nực đến mấy cũng không biết nói thế nào để mở quạt nên đành chịu . Đình Phương vào phòng tắm thay lại bộ pyjama rồi đi về phía bên chỗ của mình . Anh tắt đèn lớn , chỉ để lại chiếc đèn ngủ màu hồng dịu dịu .

Khung cảnh thế này , lẽ ra rất hạnh phúc với một đôi vợ chồng mới cưới , nhưng với hai người bỗng trở nên ngượng ngập làm sao . Nhật Linh quay mặt đi , cố dỗ giấc ngủ mà không được . Cô cứ lăn qua lộn lại suốt cả đêm làm Đình Phương cũng không thể nào chợp mắt được . Anh nhẹ giọng hỏi cô :

- Sao vậy Linh ? Ngủ không được à ?

Nhật Linh thú thật :

- Phải . Ở nhà trước khi ngủ , tôi vẫn thường nghe nhạc . Và lại . . . lạ người lạ chỗ , tôi . . . tôi chưa quen.

- Cũng là tại em thôi . Giả như em đừng giữ khoảng cách với anh , anh có thể dỗ giấc ngủ cho em trong vòng tay ân ái của mình . Rất tiếc là em không muốn vậy . Thôi được , để mai anh mua cho em cái ear- phone nhỏ , em có thể dùng âm nhạc để tự dỗ giấc ngủ của mình . Hy vọng là chuyện này sẽ không kéo dài lâu.

- Cảm ơn anh.

- Đừng nói tiếng cảm ơn với anh , cũng đừng quên anh là chồng em . Từ bây giờ đối với mọi chuyện vui buồn của em , anh đều phải gánh lấy phần trách nhiệm . Thôi , cố gắng ngủ một chút đi Linh . Nếu không , mai em sẽ mệt lắm đấy . Nè , có cần anh hát ru em ngủ hay không ?

Nhật Linh đỏ mặt lắc đầu :

- Không cần đâu ! Anh cũng nên ngủ đi , em không muốn gây phiền phức cho anh.

Trần trọc một lúc , Nhật Linh cũng thiếp dần vào giấc ngủ . Cô không hay rằng Đình Phương thức cả đêm để ngắm cô thả tâm tư trôi về vùng kỷ niệm . Đối với anh , Nhật Linh là tình yêu không thể thiếu trong đời mình . Càng lớn , cô lại càng xinh đẹp khiến cho lòng Đình Phương luôn xao xuyến băng khuâng . Anh đã quyết định rồi , người vợ này không thể nào thay thế bằng ai khác được . Đình Phương tin mình đủ khả năng giúp Nhật Linh trở thành người vợ hiền thùy mị , đảm đang . . .

Sáng hôm sau , khi thức dậy , Nhật Linh thấy Đình Phương đã thay âu phục chỉnh tề ngồi trong phòng đợi cô . Nhật Linh hơi ngượng . Nhìn kim đồng hồ , thấy đã quá tám giờ , cô nói khẽ :

- Xin lỗi nghe anh Phương , đêm qua . . .

- Anh biết rồi , em ngủ đủ giấc như vậy là tốt . Anh đợi đưa em đi dùng điếm tâm , rồi chúng ta sẽ cùng về thăm ba em.

- Ủa ! Không phải đợi ba ngày hay sao ?

- Không cần phải đúng nghỉ lễ như thế . Ba chỉ có mình em , gả cho anh rồi ba sẽ cảm thấy tuổi già cô đơn lắm . Vợ chồng mình nên qua lại thường xuyên tốt hơn.

Nhật Linh xúc động khi thấy Đình Phương quan tâm đến cha mình . Cô dịu giọng :

- - Anh đợi em một lát nha.

Rời khỏi giường , Nhật Linh vào phòng làm vệ sinh thật nhanh rồi quay ra . Cô đưa mắt nhìn Đình Phương :

- Anh thích em mặc bộ đồ nào đây ?

Đình Phương dễ dãi :

- Cái đó tùy em thích , song dáng em thanh mảnh thế này mặc áo đầm chắc sẽ trẻ trung hơn đây. Lần đầu tiên , Nhật Linh chiều theo ý Đình Phương . Cô lấy chiếc áo đầm trắng cổ đính ren thay vào và búi tóc cao lên để lộ chiếc gáy trắng ngần trông đầy vẻ quyến rũ . Đình Phương mỉm cười :

- Diện đẹp thế này thì chỉ đi với anh thôi , chứ nếu đi một mình là có chuyện đấy.

Nhật Linh đáp , giọng nửa đùa nửa thật :

- Điều đó tùy nơi em chứ . Em thích thì không ai cấm cản được đâu.

- Vậy à ? Hôm nào em thử đi sẽ biết . Thôi , mình đi Nhật Linh . Anh đói bụng rồi.

Đình Phương định dìu Nhật Linh ra ngoài nhưng cô lại tránh né cái nắm tay của anh nên hai vợ chồng đi kẻ trước người sau . Xuống tới phòng khách không thấy ông Lâm , Nhật Linh lên tiếng hỏi :

- Chú Lâm đâu anh Phương ?

- Chú Lâm tới công ty rồi . Tụi mình được nghỉ chứ chú ấy thì không đâu . Những người có tuổi luôn say mê công việc để giết thời gian.

Đình Phương đưa Nhật Linh đến một tiệm mì nổi tiếng ở trung tâm thành phố . Khi hai người ngồi vào bàn , Đình Phương nói với vợ :

- Hoàn thánh ở đây ngon lắm đấy em ạ.

- Bộ anh thường đến đây ăn lắm sao ?

- thỉnh thoảng thôi.

- Chắc là đi với bạn gái ?

Đình Phương cười :

- Nếu đã có bạn gái thì còn cười em làm gì chứ ? Hỏi vậy mà cũng hỏi.

- Chứ sao em đó , em cũng đã có bạn trai mà vẫn chấp nhận lấy anh làm chồng vậy.

Câu nói quá vô tình của Nhật Linh đã khơi đúng vào nỗi đau thầm kín của Đình Phương , mặt anh buồn hẳn đi :

- Nhật Linh ! Những câu như vậy mà em cũng nói với anh được sao ? Không biết đến bao giờ em mới hết trẻ con đây hả ?

Nhật Linh nhăn mặt , tự chỉ vào mình :

- Cái gì ? Em như vậy mà anh cho là trẻ con ?

- Phải . Đối với anh , em không khác gì một đứa bé lên sáu . Em hãy còn khờ dại trong cách xử sự lắm , Linh ạ ! Chỉ được cái nét dữ thôi . Anh cứ tưởng lớn lên em sẽ khác đi chứ.

- Anh nói vậy , nghĩa là ba đã kể hết cho anh nghe về tuổi thơ của em , kể cả cá tính và sở thích của em , ba cũng nói hết ?

- Sao em lại nghĩ vậy . Bộ những gì anh biết về em đều do ba em tiết lộ hay sao ? Anh tự mình

tìm hiểu không được à ?

- Thôi đi , đừng có làm bộ . Ngoài ba em ra , đâu ai biết quãng đời thơ ấu của em . Nhà em chỉ mới dọn về đây mấy năm nay thôi mà , anh giấu em không được đâu.

- Em muốn nghĩ sao tùy em . Cãi với em , lúc nào anh cũng phải chịu thua mà thôi.

Nhật Linh cười :

- Biết vậy thì tốt.

Ăn mì hoành thánh xong , Đình Phương mua hai chiếc bánh "giò quẩy" tại quán rồi đưa Nhật Linh sang quán cà phê bên cạnh . Anh gọi hai ly cà phê đen , nhướng mày với vợ :

- Có phải em vẫn thích ăn "giò quẩy" chấm cà phê lắm không ?

Nhật Linh cười lớn :

- Về chuyện này thì anh sai rồi ! Bây giờ thì em không còn thích như thế nữa , chỉ uống cà phê đá mà thôi.

Đình Phương ngạc nhiên :

- Vậy sao ! Hèn gì tính tình em thay đổi mau vậy . Người ta bảo hễ thay đổi sở thích thì người đó cũng có thể thay lòng , với em điều này chắc không sai.

- Sai chứ sao không ? Em thương Quang Bình là chắc chắn sẽ nhận lời ảnh nếu ảnh chịu rời xa Vân Thu để cầu hôn em . Con người em không dễ thay đổi như anh tưởng đâu.

- Nói chuyện với anh , em đừng nhắc Quang Bình , có được không Linh ? Đừng quên rằng chúng ta bây giờ đã là vợ chồng rồi nhé.

- Chỉ nhắc tên thôi cũng không được nữa sao ? Đành ông gì mà . . . nhỏ mọn quá ! Em nghĩ anh không nên ghen với người đến trước mình.

- Anh không phải ghen , mà chỉ là không muốn mình bị xúc phạm . Em thử nghĩ coi , người vợ vừa mới cưới ở trước mặt mình luôn nhắc đến người tình cũ thì hỏi em có tôn trọng anh không ?

Nhật Linh gân cổ lên cãi :

- Anh biết trước là em sẽ như vậy mà anh vẫn cố tình cưới em , còn nói là chấp nhận hết mọi hoàn cảnh . Bây giờ anh quay lại trách móc em nghĩa là sao ?

- Vậy sao em không tự đặt mình vào vị trí của anh để hiểu được cảm nghĩ của anh trong lúc này chứ ? Sự chịu đựng của anh chỉ ở trong một giới hạn nào đó thôi Linh.

- Em không cần biết anh nghĩ thế nào , tánh của em hễ nghĩ sao thì nói vậy thôi . Nếu như anh thấy hối hận thì ly dị ngay lúc này cũng tốt vậy , phải không ?

- Nhật Linh ! Em ..

Đình Phương nghẹn lời , sắc mặt anh tái đi vì giận . Nhật Linh cũng thấy mình quá đáng . Nếu Đình Phương ly dị với cô ngay sau ngày cưới thì mọi người nghĩ sao về cô ? Chắc chắn họ sẽ nghĩ cho rằng cô không còn nguyên vẹn , không xứng đáng làm vợ Đình Phương , và cha cô sẽ từ bỏ cô ngay vì cô đã làm cho ông mất mặt . Nhìn bàn tay Đình Phương run run châm thuốc , cô hiểu được anh đang tức điên lên nhưng phải cố kềm lòng . Nhật Linh cảm thấy mình nên nói một câu gì đó để xoa dịu cơn giận của người chồng mới cưới.

Nhật Linh hạ thấp giọng :

- Đình Phương , xin lỗi anh ! Em không phải cố ý chọc tức anh đâu , chỉ tại vì . . .

- Anh biết rồi , tại vì anh yêu cầu em làm một việc quá khó phải không ? thôi được rồi , chuyện này bỏ qua đi . Em uống nước đi , rồi chúng ta về.

Không biết Đình Phương đã gọi đổi cà phê đen thành cà phê đá lúc nào , bây giờ đang khuấy đều nó lên vào đưa cho Nhật Linh . Cô chỉ uống một ngụm lấy lệ chứ không có cảm giác là nó ngon hay dở , bởi bầu không khí giữa hai vợ chồng giờ đây đã trở nên quá nặng nề . Nhật Linh biết rõ , bởi cô không có tình cảm với chồng nên mới để xảy ra chuyện cãi nhau . Nếu đây là Quang Bình

, Nhật Linh luôn thấy vui vẻ , cho dù anh không tốt với cô như Đình Phương . Thế mới biết tình cảm ban đầu quan trọng biết chừng nào . Phải chi lúc xưa cô gặp Đình Phương trước thì hay biết mấy.

- Sao anh không nói chuyện vậy anh Phương ? Còn giận em hả ?

Nhật Linh lên tiếng hỏi khi thấy chồng cứ ngồi đăm chiêu nhìn theo làn khói thuốc như đã quên sự hiện diện của cô bên cạnh anh . Đình Phương lắc đầu . Dường như anh đang cố nén tiếng thở dài thì phải :

- Giận em thì ích lợi gì chứ . Con giận của anh có thể làm em thay đổi được hay sao ?

- Như vậy có nghĩa là . . . anh cho em là hạng người cố chấp ?

- Thôi đi Nhật Linh , đừng hỏi gì nữa , để khỏi phải mất công cãi nhau hoài . Mình đi nghe em ?

Nhật Linh gật nhẹ . Đình Phương gọi chủ quán tính tiền rồi chở vợ về nhà thăm ông Trình.

Được dì Sáu giúp việc báo tin , ông Trình vội ra đón hai vợ chồng ở phòng khách . Thấy sắc mặt Nhật Linh không vui , ông hỏi ngay :

- Hai đứa con làm gì vậy ? Đến thăm cha mà không có chút phần khởi nào , bộ hai vợ chồng mới cãi nhau hả ?

- Ba à . . .

Nhật Linh vừa mở miệng Đình Phương đã hốt ngay :

- Dạ đâu phải . Tại em Linh dặn con dậy về thăm ba sớm , nhưng mà . . . hôm qua con uống hơi nhiều rượu nên ngủ quên . Chỉ có vậy mà cổ cần nhẫn con từ trên đường đi đến đây còn chưa vừa lòng đó ba.

Ông Trình cười cười nhìn Nhật Linh :

- Con đó nha , cứ thấy chồng hiền rồi ăn hiếp là không được đâu nghe . Chuyện nhỏ như vậy có gì mà giận chứ . Lấy chồng rồi không có được mè nheo như trước , người ta cười đó nghe Linh. Thấy Đình Phương cố ý giấu vì sợ cha mình không vui , Nhật Linh đành nói xuôi theo anh :

- Con đâu có mè nheo gì đâu ba . Chỉ tại anh không chịu nói xin lỗi nên con tức vậy thôi.

- Em à ! Trước mặt ba , anh nói xin lỗi em thì em có tha không ?

Ông Trình khoát tay :

- Thôi khỏi đi Phương à . Ba đã nói như vậy , vợ con không còn giận nữa đâu . Hai đứa về thăm ba là tốt rồi . Bây giờ muốn ăn món gì để ba nói dì Sáu đi chợ . Hôm nay vợ chồng ở lại đây ăn cơm nha !

Đình Phương dạ nhỏ . Càng lúc , Nhật Linh càng không hiểu được chồng mình ra sao . Rõ ràng là Đình Phương rất giận cô , anh không chịu nổi những câu nói thiếu suy nghĩ của cô , vậy mà ở trước mặt cha cô anh lại tự nhận mình là người có lỗi . Chính bản thân Nhật Linh cũng không hiểu được Đình Phương yêu cô ở điểm nào , hầu như mọi cá tính của cô đều đối nghịch với anh , vậy mà tại sao anh phải chịu đựng ?

- Nhật Linh ! Nãy giờ ba nói gì , em có nghe không ?

Câu hỏi của Đình Phương cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhật Linh . Cô gật đầu ngay không chút do dự :

- Em biết rồi , ba muốn vợ chồng mình ở lại dùng cơm ngày hôm nay với ba chứ gì ?

- Không phải , đó là câu nói lúc đầu . Còn câu vừa rồi ba nói muốn đầu tháng sau vợ chồng mình dọn về đây ở với ba . Em thấy sao hả ?

- Như vậy là tốt rồi , nếu anh chịu thì em đâu có ý kiến gì nữa , đây là nhà ba ruột của em mà.

Ông Trình rầy con :

- Nhật Linh ! Con không nên nói câu phân biệt như vậy . Nhà của con hay của Đình Phương cũng là một mà thôi , hai đứa đã là vợ chồng thì tuyệt đối phải tôn trọng nhau , không có sự tính

toán . Lẽ ra , ba không nên gọi hai đứa về đây , vì chú Lâm cũng cần người chăm sóc . Nhưng hôm đám cưới , ba nghe ông ấy nói là con gái và con rể ông sắp dọn về ở chung , cho nên ba muốn Đình Phương về nhà mình để tiện việc giúp ba cai quản công ty.

Nhật Linh ngạc nhiên :

- Vậy là anh phải nghỉ việc ở ngân hàng hay sao ? Từ bỏ một chức vị ngon lành như vậy , anh không hối tiếc à ?

Đình Phương lắc đầu :

- Có gì mà tiếc hả em ? Theo anh nghĩ , con người có thể làm nên danh vọng , nhưng ngược lại , danh vọng không đào tạo được con người . Anh luôn luôn tin tưởng vào khả năng của bản thân mình . Chuyện gì anh làm được thì ở đâu cũng có thể làm được mà.

Ông Trình vỗ tay khen :

- Hay lắm ! Đình Phương , con rất có ý chí . Vậy ba yêu cầu con đồng thời chuyển cả chỗ ở và chỗ làm về cộng tác với ba , con không thấy phiền đấy chứ ?

- Dạ , chỉ cần Linh thấy vui là được , con không hề phiền lòng đâu ba . Con biết được đối với vợ con , ba là quan trọng nhất , con làm tất cả cũng vì tôn trọng tình cảm vợ chồng thôi.

- Nhật Linh ! con nghe chồng con nói rồi chứ . Có đàn ông nào được như nó hay không ? Đình Phương rất là yêu thương con , con phải đáp lại tấm lòng đó sao cho xứng đáng , có hiểu không hả Linh ?

Nhật Linh gật đầu :

- Dạ , con hiểu . Thôi , để con xuống đi chợ với dì Sáu nghe ba ?

- Ừ.

Nhật Linh đi rồi , ông Trình nhìn con rể với vẻ dò hỏi :

- Nhật Linh cư xử với con ra sao ?

- Dạ , cô ấy rất tốt ba ạ . Mọi việc đều nhất nhất nghe theo con.

- Không phải vậy chứ , Đình Phương ? Nhật Linh là con gái của ba , ba biết rõ tánh ý của nó mà , nó không dễ phục tùng con như vậy đâu . Tình yêu đầu đời , nó đã dại dột trao sai chỗ , ba sợ nó tiếp tục sai lầm nên mới gả cho con . Vì chữ hiếu , Nhật Linh không dám cãi , nhưng ba biết nó sẽ tìm mọi cách trút hết bực tức vào con . Đình Phương à ! Cảm ơn con đã dành tình cảm tốt đẹp cho con gái ba . Nhưng mà con đừng nên chiều nó quá đáng . Nếu Nhật Linh làm sai chuyện gì , con cứ thẳng thắn góp ý để cho nó sửa đổi . Nếu nó không nghe thì hãy cho ba hay , ba sẽ giúp con uốn nắn nó trở thành người vợ tốt . Đừng gắng sức chịu đựng rồi nảy sinh bất mãn nghe con !

- Dạ , con biết , thưa ba . Hiện tại thì chưa có gì đâu , xin ba chớ bận tâm.

- Nếu quả đúng như lời con nói thì là dấu hiệu tốt đó . Ba chỉ sợ Nhật Linh còn trẻ tuổi bồng bột trong cách xử sự làm con khổ tâm thôi . Bây giờ con đi thay áo đi , rồi ra uống cà phê , cha con mình bàn chuyện.

- Dạ.

Đình Phương ra nhà sau , ông Trình ngồi nhả khói thuốc ngó theo con rể , vẻ hài lòng hiện rõ trên gương mặt . Kinh nghiệm cho thấy , ông chọn rể không lầm , Đình Phương là người đàn ông xuất sắc trong số thanh niên trẻ làm danh nghiệp mà ông gặp qua . Anh lại giỏi cư xử và có đức tính kiên nhẫn . Ông Trình biết rõ , chỉ có mẫu người như vậy mới có thể tạo dựng hạnh phúc cho con gái của ông thôi.

Chương 7

Ba tháng trôi qua . . .

Đời sống hôn nhân của Nhật Linh có lẽ sẽ rất bình lặng , nếu như không có một ngày cô tình cờ gặp lại Quang Bình.

Hôm đó , Nhật Linh đi ra phố mua vải về để may màn thay cho những cái đã cũ . Lúc trở ra , cô nhìn thấy Quang Bình đang ngồi một mình trong quán rượu gần ngã ba . Trông anh giống như một gã đàn ông chán đời , quần áo luộm thuộm , tóc để dài , râu không cạo . Anh có vẻ gầy hơn lúc quen cô.

Đã định đi luôn nhưng không hiểu sao lòng Nhật Linh không thể , dường như có một sức mạnh vô hình nào đó kéo cô dừng chân . Nhật Linh quay lại và ghé vào quán , cô đến ngay bên bàn người xưa :

- Anh Bình !

Quang Bình ngẩng lên , anh hoàn toàn không tin vào mắt mình . Ảo giác ư ? Không phải . Rõ ràng là Nhật Linh bằng xương bằng thịt đây mà.

- Nhật Linh ! Lâu quá không gặp , em có còn giận anh nữa không ?

- Chuyện đã qua rồi , bỏ đi anh . Tại sao anh lại ở đây uống rượu một mình vậy hả ?

Quang Bình thở dài :

- Chúng tôi sống bên nhau không có hạnh phúc . Vân Thu là người đàn bà hay ghen . Cô ấy luôn nghi ngờ anh còn tưởng nhớ em và cứ kiểm chuyện mãi . Anh buồn quá , mấy bữa nay anh không về nhà.

- không về nhà ư ? Chị Vân Thu không đi tìm anh sao ?

- Cô ấy thương yêu gì mà tìm , tại thích có ông chồng nhảy giỏi nên mới ưng anh thôi . Bây giờ thì chán rồi , bầy đặt kiểm chuyện ghen tuông để dứt bỏ anh đó.

Nhật Linh lộ vẻ băn khoăn :

- Có lý nào . . . Vân Thu lại là người như thế . Lần trước nói chuyện với em , chị ấy có vẻ tế nhị lắm mà.

- Chính vì vậy nên anh mới làm . Nhật Linh ! Sở dĩ anh cưới Vân Thu là vì cô ấy cứ đến nhà anh khóc kể lể , đòi tự tử , anh vì thương hại mới đành gạt bỏ tình yêu thật sự trong lòng mình để tiến đến hôn nhân đóng vai người chồng tốt . Nhưng mà năm tháng sống chung , anh đã thấy rõ mình thất bại . Vân Thu với anh khó thể hòa hợp được , cuộc hôn nhân này sớm muộn gì cũng đổ vỡ mà thôi . Anh thấy hối hận lắm Linh à . Điều làm anh đau lòng nhất là . . vì Vân Thu , anh đã phụ tình em.

- Anh bảo rằng chị Vân Thu hoài nghi anh tư tưởng đến em , vậy anh cho em biết đi , điều đó với anh là có hay không ?

Quang Bình chậm rãi gật đầu :

- Có.

- Quang Bình ! Anh cưới vợ rồi mà vẫn còn vương vấn em sao ?

- Phải , bởi vì anh yêu em , Linh ạ !

- Em chỉ là một kẻ đến sau . Vân Thu mới là mối tình đầu kia mà.

- Anh đã nói nhiều lần sao em cứ cố tình không hiểu hả Linh ? Với Vân Thu chỉ là sự ngộ nhận , còn với em mới đúng là tình yêu . Còn em thì sao hả , có hạnh phúc với chồng hay không ?

Nhật Linh cúi đầu :

- Đình Phương là một người đàn ông tốt . Em tuy chưa có cảm giác hạnh phúc nhưng em tin điều đó sẽ đến , anh ạ.

- Có nghĩa là em sẽ đáp ứng Đình Phương . Em đành lòng quên anh và cuột tình nồng đượm của chúng mình hay sao Linh ? Trong khi anh vẫn mong đợi có một ngày tái hợp.

- Tái hợp ư ? E rằng không thể được đâu anh Bình . Hôn nhân này là do ý ba em , em không thể phá vỡ nó để trở thành đứa con bất hiếu.

- Nhưng đeo đuổi nó , em có được gì đâu ? Làm vậy sẽ có đến bốn người đau khổ.

- Ý của anh là . . .

- Là chúng ta hãy trở lại với nhau , Đình Phương với Vân Thu chắc chắn sẽ hiểu được và không phản đối nữa , bởi vì cả bốn người đều có thử nghiệm qua . Thà chịu tiếng dang dở còn hơn chịu đau khổ một đời , em nghĩ sao hả ?

Nhật Linh cắn môi . Thật khó mà trả lời được câu hỏi của Quang Bình trong lúc này vì cô chưa chuẩn bị tâm lý.

Nhật Linh cất giọng ôn hòa :

- Chuyện này đối với em quá bất ngờ , em chưa suy nghĩ được gì hết , anh à.

- Anh chờ em một tuần để có câu trả lời , được không ?

- Một tuần ư ? Cũng được . Nhưng em nói trước , nếu như em không thể trở lại tình đầu , anh đừng giận em nghe . Bởi vì , mọi chuyện đều do anh cố tình gây ra , nếu anh suy nghĩ trước , thì đâu thể có ngày hôm nay.

Quang Bình cau mày :

- Em nói vậy nghĩa là sao chứ ? Không lẽ chỉ mới đây mà em đã yêu được Đình Phương sao ?

- Anh hỏi nghe lạ ! Đạo trước em với anh chỉ mới kề cận nhau trong tuần học đầu tiên mà tình yêu đã nảy sinh đậm đà như vậy . Huống gì em với Đình Phương sống cuộc sống vợ chồng , đầu ấp tay gối đến nay đã ba tháng rồi , chẳng lẽ em không có cảm giác gì hay sao ? Anh Bình à !

Hay là chúng ta quên chuyện cũ đi anh.

- Không thể được ! Em có thể quên anh , nhưng anh vẫn nhớ em trong suốt cuộc đời . Anh cứ tưởng là em cùng tâm trạng như anh , không ngờ em lại mau quên như vậy . Thôi thì em cứ quay về an hưởng hạnh phúc để làm con ngoan của cha em , làm vợ hiền của Đình Phương , để mặc anh đau khổ tiếc nuối . Anh đã hết lời rồi , em hãy về mau đi.

- Anh giận em đó hả , anh Bình ?

- Đâu có . Anh không dám giận em , chỉ tự giận mình thôi . Ai bảo yêu em cho nhiều để rồi chỉ chước lấy đau khổ . Anh nói thật , anh sẽ nhớ em suốt cả đời này đó , Linh à.

Nét mặt đau khổ của Quang Bình làm Nhật Linh cảm động . Dù sao anh cũng đã quá si tình , cô không thể đành tâm dứt bỏ . Nhật Linh hứa đại :

- Thôi được , chuyện anh nói để em suy nghĩ lại . Ăn thua nơi thái độ của chồng em nữa đó anh à . Anh ấy cũng góp phần quyết định vấn đề này . Anh nghe lời em , về nhà đi , mọi chuyện để từ từ rồi tính.

- Tuần sau anh gặp em ở đây hả Linh ?

- Em cũng chưa biết . Bây giờ em đã là gái có chồng , việc đi lại không có được tự do như trước nữa.

- Anh biết mà . Hay là hẹn ở nhà Trang Đài đi nghe.

- Anh khiến chết hả ? Trang Đài không ủng hộ mình đâu . Hẹn ở nhà dì Hai anh , được không ?

- Em muốn nói đến chỗ anh dạy em khiêu vũ lúc trước đó hả ? Không được đâu Linh , vì dì Hai anh đã về rồi . Hay là mình gặp nhau ở quán này vậy.

- Cũng được . Thứ bảy tuần sau , sáu giờ chiều nghe.

- Nhất trí . Anh sẽ đợi cho dù em lỗi hẹn.

- Không có đâu . Em nhất định đến mà . Bây giờ em phải về . Tạm biệt nghe anh Bình.

- Ủ . Mong sớm được gặp lại.

Quang Bình uống hết ngụm rượu cuối cùng rồi đưa mắt nhìn theo bóng Nhật Linh xa dần ở cuối nẻo đường , lòng thâm hãnh diện : "Đối với mình , Nhật Linh vẫn còn lưu luyến . Thật là tốt quá !" . Anh gọi chủ quán tình tiền , lòng hân hoan nghĩ tới cuộc hẹn với Nhật Linh . Anh tin chắc rằng anh sẽ thắng.

Về đến nhà , Nhật Linh thấy chồng đang ngồi một mình bên mâm cơm . Cô biết chắc rằng anh đợi cô vì ba cô hôm nay đi dùng cơm với khách . Đặt giỏ hàng xuống nền gạch , Nhật Linh ngồi vào bàn cười với chồng :

- Anh đợi em có lâu không ? Xin lỗi nghe anh Phương , em đi mua ít vải may màn , định sẽ về ngay nhưng vì khó chọn màu nên nán lại hơi lâu đó.

- Lần sau muốn đi đâu thì nói với anh một tiếng nghe Linh.

- Được rồi . Tại lúc nãy thấy anh đang tắm nên không tiện nói thôi.

- Ăn cơm đi kéo nguội mất ngon.

Đình Phương lấy chén xới cơm và gấp thức ăn cho vợ . Nhật Linh cảm động trước sự chăm sóc quá ân cần của anh . Cô giành lấy chén cơm trong tay anh :

- Để em làm cho , mấy chuyện nhỏ nhặt này để em lo cho anh mới đúng . Anh chiều chuộng quá mức sẽ làm hư vợ mình đấy , anh Phương !

Đình Phương mỉm cười . Đến bây giờ Nhật Linh mới nhận ra chồng mình có nụ cười rất đẹp.

- Lâu lắm anh mới nghe em nói một câu có ý nghĩa như vậy . Ước gì cuộc sống lứa đôi cứ được như thế này mãi thì tốt biết bao.

Nhật Linh nhìn nét mặt tươi tắn của Đình Phương , cô bỗng chạnh lòng khi nghĩ tới Quang Bình . Người đàn ông cô yêu bây giờ trông thật đáng thương , anh vì cô không giấu tâm sự được nên bị vợ nặng nề rồi bỏ mặc bên lề cuộc sống , còn cô lại ở đây an hưởng hạnh phúc với chồng . Thật là bất công . Mãi lo suy nghĩ , Nhật Linh không hay mình đã thờ dài.

- Chuyện gì vậy , Nhật Linh ?

- Đâu có anh.

- Sao anh thấy dường như là em không được vui . Emà , nếu có gì khó chịu thì nói ra đi , anh sẽ góp ý với em mà.

- Đã bảo là không gì , anh hỏi dai thế . Thôi , ăn cơm đi , em đói bụng lắm rồi.

Đình Phương biết chắc Nhật Linh đang có tâm sự gì khó nghĩ , nhưng cô không muốn nói với anh thì đành phải chịu thôi . Anh không muốn ép cô . Từ ngày làm vợ Đình Phương , Nhật Linh cũng có thay đổi ít nhiều , nhưng điều anh mong muốn cô vẫn chưa làm được . Giữa hai người tuy đã có ân ái gối chăn , nhưng Đình Phương biết Nhật Linh vẫn chưa tin cậy anh hoàn toàn , chưa xem anh là người chồng đúng nghĩa . Mặc kệ ! Đình Phương tự nhủ với lòng đợi thêm một thời gian nữa , cô sẽ hiểu và thuộc về anh từ thể xác lẫn tâm hồn bằng một sự tự nguyện . Đến lúc đó , anh sẽ có rất nhiều chuyện để nói cho cô nghe . Bất giác , Đình Phương mỉm cười hài lòng với ý nghĩ của mình . Nụ cười của anh làm Nhật Linh ngạc nhiên :

- Anh cười gì vậy , anh Phương ?

- Không có gì ! thấy vui trong lòng nên cười vậy thôi , bộ không được sao bé ?

- Tự dưng thấy vui ? Chắc anh bị "mát dây" rồi . Ê , mà nè ! Anh đừng gọi em là cô bé.

- Tại sao vậy ? Không thích à ?

- Không phải là không thích , song cái tiếng đó em chỉ dành riêng cho một người đã gắn bó cùng em những năm tháng tuổi thơ . Bây giờ người đã xa rồi , kỷ niệm cũng chìm dần vào quên lãng , em không muốn gọi nhớ đến nữa.

- Tuổi thơ em cũng có bạn trai à ? Sao mà em lại nhớ kỹ như thế ! Một người bạn tuổi nhỏ , một

người bạn hiện tại , vậy anh còn vị trí nào trong lòng em đây ?

- Ít ra thì anh cũng là chồng em , địa vị đó cả hai người quen trước đều không có được . Anh không nên đòi hỏi quá nhiều.

- Em sai rồi Nhật Linh ! Đối với đàn ông , quan trọng nhất không phải là chiếm được người đàn bà mới là người may mắn thành công.

- Anh biết rõ điều đó sao lại còn cười em ?

- Về chuyện này , anh không thể giải thích đối với em được . Có lẽ . . . em đang nghĩ anh là một gã khờ . Nhưng chuyện anh làm , chỉ một mình anh biết mà thôi . Anh không muốn em vô tình phá vỡ hạnh phúc của người khác . Cũng là phận đàn bà , lẽ ra em phải hiểu điều đó.

- Anh tưởng không có em , Quang Bình sẽ hạnh phúc với Vân Thu sao ? Đó chỉ là hoang tưởng . Thực tế , kẻ đau khổ nhất hiện nay chính là Quang Bình , bởi vì anh ta không được sống chung với người mình thật sự yêu thương . Bây giờ anh ta chán chường mọi thứ và tự hành hạ mình bằng men rượu , anh có hiểu không ?

Đình Phương nhìn xoáy vào đáy mắt người vợ trẻ , anh gằn giọng :

- Làm sao em biết rành như vậy ? Có phải em gặp Quang Bình rồi không ?

Câu hỏi của chồng làm Nhật Linh bối rối . Cô đã quá sợ ý để Đình Phương phát hiện điều này . Sự im lặng của cô được coi như lời thú nhận . Đình Phương nắm chặt cánh tay cô :

- Sao em không trả lời ? Anh nói đúng rồi , có phải không ?

- Buông tay em ra đi anh ! Anh làm gì mà nổi giận dữ vậy ? Em gặp anh ấy . . chỉ là tình cờ thôi không phải cố ý đâu.

- Được . Câu trả lời này anh có thể tin em . Nhưng em phải hứa với anh , sau này em sẽ không gặp mặt Quang Bình nữa.

- Tại sao ?

- Tại vì em là gái đã có chồng , còn người đàn ông đó cũng đã có vợ . Muốn bảo vệ hạnh phúc hiện tại , người ta phải chấm dứt mọi liên hệ tình cảm trong dĩ vãng , chẳng lẽ điều đơn giản như vậy mà em cũng không hiểu được hay sao ?

- Anh Phương à ! Anh phải biết , cuộc sống hiện tại của em chỉ là biểu hiện an phận đối với bản thân em . Em chưa có khái niệm gì về hạnh phúc cả . Anh không nên cảm đoán sự tự do đi lại của em.

- Em nói như thế có nghĩa là em sẵn sàng gặp lại Quang Bình bất cứ lúc nào em muốn chứ gì ? Nhật Linh ! Anh cho em biết , cho dù anh thương em đến đâu anh cũng không để mặc cho em tung hoành quá đáng , em không được gặp gỡ với Quang Bình nữa , nếu không thì đừng có trách anh.

- Anh dự định sẽ méc lại với ba hay sao hả ?

- Méc ba em ư ? Anh đâu phải là đứa trẻ nít mà mỗi chút việc đều phải nhờ đến sự can thiệp của người lớn . Tự anh không giải quyết được à ?

- Vậy anh định giải quyết chuyện của em như thế nào đây ?

- Bây giờ thì anh chưa quyết định , nhưng tốt nhất là em không nên gặp Quang Bình . Nếu không , em nhất định sẽ hối hận . Em có hứa với anh không Linh ?

Nhật Linh cắn môi . Cô suy nghĩ , cố tìm cách thuyết phục chồng , bởi vì cô không muốn làm anh đau lòng , nhưng cũng không thể thất hứa với Quang Bình được.

Nhật Linh hạ thấp giọng :

- Anh Phương à ! Vân Thu vợ anh Bình là một người phụ nữ hay ghen và cô ta đã để con ghen giết chết tình cảm vợ chồng . Vân Thu cứ mãi dằn vặt anh Bình về chuyện ảnh quen biết với em . Nếu người vợ đó không quên đi chuyện cũ thì làm sao có hạnh phúc với chồng . Anh Bình khổ là

do lỗi của em . Thật ra . . . em là người gieo cảm tình cho anh ấy trước . Giả sử gặp nhau với những lời an ủi , em nghĩ anh không nên quá hẹp hòi.

- Em chỉ muốn an ủi Quang Bình thôi ư ? Vậy thì đi chung với anh đi.

- Có ba người thì làm sao nói chuyện được chứ . Anh đừng quản lý em theo kiểu độc đoán vậy mà.

- Chuyện Vân Thu ghen tương chắc là do Quang Bình nói với em ? Nhật Linh ! Em yêu đương mù quáng đến độ không còn đủ lý trí để phân biệt đâu là sự thật . Theo anh thấy , Vân Thu là người phụ nữ rất tế nhị , cô ta biết cách xử sự chứ không ghen tuông bừa bãi như em nghĩ vậy đâu . Nếu ghen , cô ta đã không để yên cho em khi biết em quan hệ với Quang Bình , khi hai người họ sắp làm đám cưới . Người đàn ông khi muốn phản bội thì nói xấu vợ mình là chuyện dễ hiểu thôi . Lúc trước em còn độc thân thì em có thể làm gì tùy ý . Bây giờ thì khác rồi , anh là chồng , anh không thể để vợ mình hẹn hò với đàn ông khác bên ngoài , cho dù đó là người tình đầu của em cũng vậy.

Nhật Linh bướng bỉnh :

- Đình Phương ! Anh không cấm em được đâu.

- Em cứ làm thử đi rồi biết.

Dứt lời , Đình Phương bỏ dở bữa cơm , đứng lên rời khỏi bàn . Chỉ một lát sau , Nhật Linh đã nghe tiếng xe anh rời khỏi nhà , Nhật Linh chẳng còn thấy ngon miệng nữa , cô gọi dì Sáu lên dọn mâm cơm xuống . Trong lúc dọn dẹp , dì Sáu hỏi cô :

- Cậu Hai lại giận rồi phải không ?

Nhật Linh sa sầm nét mặt :

- Ai mà biết . Mặc kệ anh ta đi !

- Cô Hai à ! Không phải tôi nhiều chuyện nhưng làm ở đây lâu nay , tôi xem cô như con cháu mình vậy , tôi rất quý mến cô nên muốn góp lời . Trong chuyện này , tôi thấy phần lỗi thuộc về cô đó , cô Hai . Thật ra , cậu Phương là người chồng tốt.

- Dì Sáu nghe hết cuộc đối thoại giữa chúng tôi rồi sao ?

- Xin lỗi nghe cô Hai . Vợ chồng cô cãi nhau lớn tiếng , dù không cố ý tôi vẫn nghe được thôi.

- Vậy ý kiến của dì sao hả ? Dì phải nói cho công bằng đó nghe.

- Đương nhiên rồi , tôi rất muốn bênh vực cho cô nữa kia . Nhưng thành thật mà nói , đối với cậu Phương , cô xử sự như vậy hơi quá đáng . Gặp người đàn ông khác chắc là họ không nhường cô đâu.

- Có phải là dì nói tôi sai ?

- Phải ! Tôi là người ngoài cuộc , cái nhìn của tôi không thiên lệch như cô . Tình cảm của cậu ấy dành cho cô rất tốt , tại sao cô không mở rộng cửa tim đón nhận chứ ? Quang Bình , tôi cũng từng gặp qua , nói cô đừng buồn nghe cô Hai , xét về phương cách ứng xử thì cậu Bình không vượt nổi chồng cô đâu . Tôi thấy ông đã rất đúng khi lựa chọn người chồng cho cô . Tôi mong cô hãy suy nghĩ lại.

Lời khuyên của dì Sáu chẳng những không làm Nhật Linh hồi tâm , mà còn khiến cô thêm phần bức bối , Nhật Linh nói như gắt :

- Kể cả dì cũng bênh cho Đình Phương , sao kỳ cục vậy ? Nhà này hầu như ai cũng về phe của anh ta để xử ép tôi . Theo tôi nghĩ thì tự trong lòng tôi yêu thương đó mới là điều quan trọng . Tình cảm con tim tôi đã dành hết cho Quang Bình , đối với Đình Phương nếu có chẳng cũng chỉ là sự cảm kích mà thôi , dì có hiểu hay không ?

- Cô Hai ! Cô nói nghe rất lạ . Chẳng lẽ mấy tháng chung sống bên người đàn ông tốt như cậu Đình Phương , cô lại không có chút cảm tình nào sao ? Cô không thể yêu được chồng mình sao

hả ?

- Tôi nhìn nhận Đình Phương là một người rất tốt , nhưng chỉ với mấy tháng sống chung mà đi bảo tôi quên hẳn Quang Bình để một lòng một dạ với anh , tôi sợ mình không làm nổi đâu.

- "Không có việc gì khó , chỉ sợ lòng không bền" . Cô Hai à ! Làm được hay không đều là do ý chí của cô thôi . Nếu cô chú tâm tạo dựng hạnh phúc vợ chồng thì có việc gì mà cô không làm được chứ ?

- Di Sáu à ! Di đừng khuyên tôi nữa . Di không hiểu được sự ray rứt trong lòng tôi đâu . Nói tóm lại , tôi phải gặp Quang Bình , rồi sau đó ra sao thì ra.

- Nếu như cô đã nhất quyết như vậy thì tôi cũng không còn gì để nói nữa . Tôi chỉ lo công việc của mình thôi . Tôi đi làm nghe cô Hai.

Di Sáu lau bàn sạch sẽ đoạn bung mâm chén đi rửa . Nhật Linh ngồi lại bên bàn với nỗi chán ngán trong lòng . Không biết giờ này Đình Phương đi đâu ? Chuyện không có gì mà anh cũng giận , bực mình ghê . Lẽ ra anh phải thông cảm cho cô mới đúng chứ . Nếu như anh không xen vào thì cô vẫn ở vậy , mà bây giờ cô đã có thể sum họp với Quang Bình khi anh ta hoàn toàn dứt bỏ Vân Thu . Anh không chịu hiểu cho cô , mà còn bày đặt giận hờn , đàn ông gì mà nhỏ mọn quá . Cô nhất định sẽ không xin lỗi . Thật ra cô đâu có làm gì sai.

- Đình Phương ! Anh đi đâu mà lang thang ngoài phố có một mình vậy hả ? Bà xã đâu sao không thấy đi chung ?

Đang thả bộ dọc theo thành cầu , giọng nói con gái bất ngờ vang lên từ phía sau khiến Đình Phương quay nhìn lại . Trước mặt anh là một phụ nữ xinh đẹp , hình như đã gặp qua rồi nhưng Đình Phương không nhớ lại gặp gỡ ở đâu.

- Xin lỗi , cô đây là ...

- Tôi là Vân Thu , vợ của Quang Bình . Anh đã cùng Nhật Linh dự đám cưới tôi mà không nhận ra tôi sao ?

- Ô ! Tôi nhớ ra rồi . Xin lỗi nha cô Thu . Đầu óc tôi có đôi khi vẫn đãng trí như vậy đấy . Cô cũng ra phố có một mình à ?

Vân Thu gật đầu :

- Phải ! Thật ra , tôi muốn cùng đi với chồng nhưng anh Bình tệ quá , cứ say xỉn tối ngày còn đi đâu được nữa chứ . Đi với người say ra đường , thà là đi một mình tốt hơn ,anh nghĩ có đúng không hả ?

Đình Phương cười :

- Bộ Quang Bình nhậu dữ lắm sao ?

- Lẽ ra thì anh ấy không như vậy , nếu tôi đừng nói gì với anh . Nhưng vợ chồng mà , có nhiều chuyện không nói được anh Phương à . Lấy vợ rồi , anh cứ chứng nào tật nấy , tôi mà như đàn bà khác thì chúng tôi ly dị lâu rồi.

Đình Phương mở to mắt ngạc nhiên :

- Vân Thu cô nói vậy là sao ?

- Anh không hiểu à ? Ý của tôi nói đến cái tánh lẳng nhặng của Quang Bình đó mà . Cưới nhau được một tháng , anh lại nhận dạy cho một số học viên phần đông đều là nữ . Thế rồi anh chấm được một cô và lén lút hẹn hò . . . Đến khi tôi phát hiện thì tình cảm của họ đi đến độ mù mẫn . Khuyên can anh không được , tôi đành phải liên hệ trực tiếp với gia đình cô gái kia để nhờ họ can thiệp giống như trước đây tôi đã từng làm vậy với Nhật Linh . Thế là cô gái kia bị gia đình giám sát chặt chẽ mọi sự đi lại , đành phải cắt đứt quan hệ với Quang Bình . Có như vậy mà anh kiểm chuyện gây gỗ với tôi rồi vùi đầu trong men rượu . Đình Phương ! Anh nói đi , tôi làm vậy có gì sai chứ ? Tôi chỉ muốn bảo vệ hạnh phúc gia đình cũng không được hay sao ?

Đình Phương biểu đồng tình với Vân Thu :

- Cô làm vậy hoàn toàn không sai . Lẽ ra , chồng cô phải biết nghĩ lại và thương cô hơn mới đúng.

- Được như vậy thì quá tốt rồi . Đằng này , Quang Bình lại cho rằng tôi quá ghen tương , quá ích kỷ . Trong lúc gậy gộc với tôi , anh có nhắc tới mối tình trước đây với Nhật Linh và coi tôi như là một kẻ phá hoại . Đôi lúc tôi cảm thấy giận mình , tại sao tôi lại yêu thương người đàn ông như vậy chứ ? Nhưng mà lỡ yêu rồi , thì phải chấp nhận tất cả những ưu khuyết điểm của người ta . Cũng chính vì quá yêu Quang Bình , tôi mới đủ sức chịu đựng những phiền toái thế này . Giá như lúc trước tôi cứ buông thả để cho anh ấy cưới Nhật Linh thì cô ta đã thay tôi gánh chịu số phận này rồi , anh ạ.

- Vân Thu ! Cô nói rất đúng . Khi đã yêu , người ta luôn sẵn sàng chấp nhận thiệt thòi để mong đợi người mình yêu nghĩ lại . Mỗi người dường như đều có sẵn một số phận khác nhau.

- Nhật Linh thì may mắn hơn tôi rồi . Cô được làm vợ anh quả là có phúc lớn.

- Sao cô lại dám chắc như vậy ? Tôi không hẳn là người đàn ông tốt đâu.

- Anh khiêm tốn mà nói vậy thôi , tôi đã có nghe cháu chồng tôi là Trang Đài nói sơ qua về anh . Nhìn anh , tôi cũng có thể hiểu được mà . Tôi nói thật , nếu lúc trước tôi không can , để Nhật Linh kết hôn với Quang Bình chưa chắc gì cô ta chịu đựng nổi sự lãng nhãng của anh đâu.

- Biết đâu khi cưới được Nhật Linh , Quang Bình lại khác thì sao ? Cũng có thể chúng ta vô tình phá vỡ hạnh phúc mà lẽ ra họ sẽ có đấy , cô Thu à.

- Anh nói vậy có chắc là anh nghĩ rằng Quang Bình thật sự yêu Nhật Linh hơn tôi ? Không đâu Phương ! Cá tính chồng tôi ra sao , tôi biết rõ mà . Cho anh hay , tôi quen biết với anh ấy thì khởi đầu từ sàn nhảy mà ra thôi . Hai năm trước , tôi cũng từng là học viên của anh mà . Đạo đó , anh cũng đi chơi với nhiều cô , hứa hẹn với họ , để rồi anh quyết định chọn tôi và bỏ rơi tất cả . Anh từng thề , tôi sẽ là người tình cuối cùng , là người vợ trăm năm . Để chứng minh cho lời nói của mình , ngay sau đó anh đã thừa với gia đình sang nhà tôi nói chuyện và tổ chức lễ đính hôn ngay như sợ rằng tôi sẽ đổi ý . Nếu như anh là tôi thì anh sẽ nghĩ sao ? Lúc đó tôi xúc động thật sự , hoàn toàn tin tưởng khi trao gởi trái tim mình . Ai mà ngờ đoạn kết lại như vậy chứ . Nhưng tôi yêu anh ấy thật lòng , tại anh không chịu hiểu mà thôi.

- Bây giờ , tình cảm giữa hai người ra sao ?

- Nói ra anh đừng cười , chúng tôi đã tạm thời ly hôn . Tôi muốn anh có thời gian suy nghĩ lại . Nếu như trong lòng anh còn có tôi , anh chỉ cần quay lại nói câu xin lỗi là tôi sẽ tha thứ để đón nhận anh trở về mái ấm , còn nếu anh ấy cạnh tình cạnh nghĩa thì chúng tôi chọn giải pháp ly hôn để khỏi phải ràng buộc đời nhau . Có một chuyện . . . tôi nghĩ cần phải nói để anh cảnh giác , là Quang Bình đến bây giờ anh vẫn còn nhớ Nhật Linh . Tôi sợ rằng đến một lúc nào đó hạnh phúc gia đình anh sẽ bị khuấy động , anh nên phòng ngừa trước hay hơn . Nói xin lỗi , tôi nhận thấy Nhật Linh còn nóng nảy , nếu Quang Bình gặp cô ấy than thở đôi điều có thể cô sẽ tin ngay . Tôi nói thế anh đoán ra được vấn đề rồi chứ ?

Đình Phương gật đầu :

- Tôi hiểu . Cảm ơn Vân Thu có lòng quan tâm đến hạnh phúc của chúng tôi , nhưng tôi nghĩ Nhật Linh không đến nỗi quá đại khờ . Cô ấy biết tôn trọng hạnh phúc gia đình , mỗi tình thoáng qua với Quang Bình chắc chắn sẽ không ảnh hưởng gì đến tình cảm hiện tại của Nhật Linh đối với tôi đâu.

Vân Thu mỉm cười :

- Nếu đúng như lời anh nói thì tôi cũng xin chúc mừng cho anh . Thôi , từ nãy giờ đứng nói chuyện với anh quá lâu rồi , tôi xin phép về nhé . Ở nhà cũng có việc đang chờ tôi đó.

- Tạm biệt cô nhé , Vân Thu !

Chia tay Vân Thu rồi , Đp đứng lại một mình bên thành cầu với biết bao nỗi niềm băn khoăn . Vân Thu đã đoán đúng sự việc . Quang Bình đã tìm được cách lung lạc trái tim của Nhật Linh - người đàn ông này thật đáng trách ! Đình Phương nhận xét được , Vân Thu là một người phụ nữ chín chắn , cô ta thừa khả năng đem lại hạnh phúc cho Quang Bình nhưng trái tim anh ta lại quá tham lam . Những lời tâm sự của Vân Thu khiến cho Đình Phương bỗng thay đổi quyết định , anh muốn để vợ mình đi gặp Quang Bình lần nữa xem anh ta sẽ giở trò gì đây.

- Nhật Linh ! Anh đã gặp và nói chuyện với vợ Quang Bình . Thật ra , câu chuyện không giống như những lời anh ta nói với em đâu Linh . Vân Thu không phải loại đàn bà ghen tuông bậy bạ , những gì trong quá khứ , cô ấy đã quên rồi . Nhưng mà , quan hệ tình ái lãng nhãng dường như là một cái tật của Quang Bình , anh ta không bỏ được thì làm sao mà bảo tồn hạnh phúc.

Giọng Đình Phương nhỏ và đều bên tai Nhật Linh khi hai vợ chồng nằm cạnh nhau trong căn phòng riêng . Nhật Linh quay lại nhìn anh :

- Anh nói chuyện này với em là ý gì đây ? Anh không muốn cho em gặp Quang Bình ?

Đình Phương lắc đầu :

- Không phải ! Anh chỉ muốn em sáng suốt hơn một chút khi nhận xét con người mà em hết lòng tin yêu . Em muốn đi gặp anh ta , anh vẫn chấp nhận , nhưng những gì anh ta nói trong lần hẹn với em thì em chớ vội tin . Anh không muốn em bị lừa dối . Hạnh phúc gia đình xây dựng thì khó nhưng mà xô đổ nó dễ lắm Linh à . Chỉ cần người thứ ba không có ý tốt là họ có thể thực hiện được những gì họ muốn , quan trọng nhất là do ý chí của em.

- Đình Phương ! Tại sao anh có thể tin được Vân Thu , còn em không thể tin được Quang Bình chứ ? Như vậy là không công bằng , bởi giữa hai người họ , chưa biết được ai là người nói dối . Sao anh không nghĩ rằng Vân Thu chỉ nói gạt anh ?

- Gạt anh ư ? Để làm gì cơ chứ , trong khi cô ấy hoàn toàn không biết rằng chồng của cô đã hẹn gặp em . Anh đã vẽ vờ trước mặt Vân Thu một bức tranh hạnh phúc và cô ta thật sự chúc mừng em đó.

- Em không tin Vân Thu tốt vậy đâu.

- Được , vậy thì em cứ gặp Quang Bình và khuyên anh nên quay lại hàn gắn hạnh phúc với vợ thử xem , câu trả lời anh ta chính là thước đo lòng dạ anh đấy . Nhưng có một điều anh thấy cần phải nhắc em nhớ , để em gặp Quang Bình lần này là sự chịu đựng cuối cùng của anh . Sẽ vĩnh viễn không có lần nào nữa , trừ phi mình đường ai nấy đi . Em có hiểu không ?

Nhật Linh không trả lời chồng , đầu óc cô đầy nỗi hoang mang . Cô biết chắc lần gặp tới đây Quang Bình sẽ bảo cô lựa chọn lại lần nữa vì tình cảm giữa anh với Vân Thu đã rạn nứt và anh đang một lòng một dạ đợi cô . Nhật Linh vẫn còn nghĩ nhiều đến Quang Bình , cô không chịu nổi khi thấy anh đau khổ . Nhưng , bây giờ , Đình Phương lại ra "tối hậu thư" như vậy , cô thật không biết làm sao để đừng mắc phải sai lầm trong sự lựa chọn của mình.

Còn đang suy nghĩ thì máy điện thoại trong phòng reo vang cắt đứt dòng suy nghĩ của cô . Nhật Linh chồm tới nhắc máy , cô nghe giọng con gái thật là trong trẻo , dịu dàng :

- Alô , làm ơn cho tôi gặp Đình Phương.

- Xin lỗi , cô là ai vậy ?

- Tôi tên là Du Mỹ . Cô là vợ anh ấy phải không ? Anh ấy có ở nhà không vậy ?

- Có . Cô đợi một lát.

Nhật Linh đưa ống nghe cho Đình Phương :

- Du Mỹ muốn gặp anh.

Đình Phương cầm máy :

- Alô.

- Anh Phương hả ? Anh có thể ra ngoài một lát được không ? Em có chuyện quan trọng cần gặp anh đó.

- Để sáng mai có được không Du Mỹ ? Bây giờ anh rất bận.

- Anh nói dối . Có phải muốn tránh mặt em không ?

- Không phải đâu , anh đang bận thật mà . Có chuyện gì sáng mai em đến đây đi nhé.

- Cái gì ? Bảo em đến nhà anh à ? Bộ anh khiến bà xã nổi ghen hay sao ?

- Làm gì có chuyện đó . Nhật Linh biết rõ ngoài cổ ra anh không hề yêu ai , em không cần lo sợ vẫn vợ.

- Đình Phương ! Anh . . .

- Thôi , vậy đi nha Du Mỹ . Sáng mai sẽ gặp em . Tạm biệt.

Đình Phương gác máy rồi nằm xuống bên cạnh vợ :

- Du Mỹ muốn gặp anh à ?

- Ừ . Ngay bây giờ.

- Vậy sao anh không đi gặp cô ấy ?

Đình Phương nhìn vợ , đôi mắt anh đượm vẻ buồn :

- Em muốn anh đi sao ?

Nhật Linh bối rối :

- Không phải , nhưng mà . . em chỉ sợ có chuyện gì quan trọng mà thôi.

Đình Phương nâng cằm vợ :

- Đối với anh không có gì quan trọng bằng hạnh phúc gia đình , em hiểu không ?

Câu nói của chồng gieo vào lòng Nhật Linh niềm xúc động sâu sắc . Đình Phương biết quý trọng cô như vậy , lẽ nào cô vì Quang Bình mà đang tâm phản bội tình anh . Nhật Linh tự dưng buột miệng nói :

- Em hiểu . Anh Phương ! Em hứa sẽ chỉ gặp Quang Bình một lần cuối này thôi.

Đình Phương mỉm cười . Nhật Linh đọc thấy trong ánh mắt của chồng có một sự tin tưởng và an tâm.

Đúng ngày hẹn , Nhật Linh trang điểm thật đẹp trước khi rời khỏi nhà . Cô hôn chồng trước lúc đi , nhưng với Đình Phương nụ hôn đó có nghĩa gì đâu khi lòng Nhật Linh đang hờn hờ với cái hẹn đã đến . Cô hứa với anh sẽ về sớm nhưng Đình Phương không hy vọng cô sẽ giữ lời . Ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì sau khi cô gặp mặt người tình xưa ?

Quả đúng như dự đoán của Đình Phương , bốn tiếng đồng hồ trôi qua vẫn không thấy Nhật Linh trở về . Bên ngoài trời đã sẩm tối . Đình Phương ngồi chờ vợ bên cái gạt tàn đầy ắp thuốc . Lát sau , anh nghe có tiếng xe cha vợ anh đi dự tiệc đã về . Bước lên bậc thềm trông thấy Đình

Phương , ông Trình hỏi ngay :

- Làm gì ngồi đăm chiêu một mình vậy Phương ? Nhật Linh đâu ?

- Dạ , vợ con vừa mới ra ngoài.

- Nó đi đâu vào giờ này chứ ?

- Con không biết , có lẽ cô ấy cần mua một ít đồ dùng riêng , một lát sẽ về mà ba.

- Nhật Linh đi từ lúc nào vậy ?

- Cũng mới đây thôi ba ạ.

Ông Trình bỗng trở nên nghiêm nghị :

- Đình Phương ! Con nói dối . Có phải con đã để Nhật Linh đi gặp Quang Bình hay không ?

- Sao ba lại nghĩ vậy ?

- Nếu chỉ nghĩ thôi thì ba không dám mở miệng hỏi con câu hỏi đó đâu . Lúc chiều ba đã nhìn

thấy Nhật Linh ngồi quán với Quang Bình , nhưng tại đang đi chung với mấy người bạn nên ba không tiện ghé hỏi tội nó thôi . Ba không ngờ con lại để vợ con tự do quá trốn như vậy . Đừng có nói với ba rằng con không biết gì nha ! Nhìn cách ăn mặc của Nhật Linh , ba biết nó đã chuẩn bị từ trước và chắc nó đã nói với con rồi . Tại sao con làm như vậy , hả Đình Phương ? Nhật Linh nó là vợ của con mà , con để nó ngang nhiên hẹn hò như vậy , con làm sao làm chồng người ta được chứ ?

- Thưa ba , xin ba đừng nóng giận . Con xin lỗi vì đã nói dối ba . Nhưng Nhật Linh hứa với con cô ấy chỉ gặp Quang Bình lần này thôi , yêu cầu đó con không thể từ chối.

- Tại sao không thể chứ ? Con là chồng Nhật Linh con có quyền quyết định đối với sự đi lại của nó , yêu cầu của vợ con là sai , con có thể "không" mà . Ba gả Nhật Linh cho con là mong muốn nó có được tấm chồng tốt để nó thức tỉnh với hạnh phúc hiện tại và quên đi mối tình lầm lỗi với Quang Bình , không ngờ con chỉ góp phần làm hư vợ mình thêm thôi . Ba đã nói với con nhiều lần rồi mà , đối với người vợ bướng bỉnh như Nhật Linh , con không cần phải nhân nhượng nó đâu.

- Thưa ba , có lúc con suy nghĩ , trong câu chuyện hôn nhân này , có thể là con sai chứ không phải Nhật Linh đâu ba . Lẽ ra , con không nên cầu hôn để rồi cùng ba gây áp lực với cô ấy . Nhật Linh là một con người , đương nhiên cô có quyền chọn lựa hạnh phúc cho mình.

- Nhưng nó có hạnh phúc gì đâu , nếu như nó trở thành kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của người khác , hoặc tệ hơn là vợ lẽ của Quang Bình thì ba còn mặt mũi nào nhìn ai nữa chứ ? Sự xuất hiện đúng lúc của con đã cứu Nhật Linh ra khỏi cái bẫy tình mà nó sắp vướng phải . Con gái ba sai lầm thôi mà , , có gì đâu con phải tự trách mình ? Từ nay trở đi , ba mong rằng con phải cứng rắn hơn với nó , đừng thả vợ mình đi hoang như vậy nữa nghe không ? Bộ con tưởng làm vậy là cao thượng hay sao ? thật ra , con làm vậy chẳng khác nào đem tặng vợ cho tình địch của mình . Quang Bình chẳng những không mang ơn con , mà nó còn cười con khờ dại nữa đó.

- Dạ , con hiểu ý ba rồi , lần sau con sẽ không như vậy nữa.

- Tốt nhất là đừng để có lần sau nghe con . Ba đi nghỉ sớm đây . lát nữa vợ con về , con biết phải làm sao rồi chứ ?

- Dạ.

Ông Trình vào phòng rồi , Đình Phương vẫn ngồi lại đốt thuốc để chờ đợi Nhật Linh trở về . Cuối cùng , cô cũng về đến , lúc đó kim đồng hồ chỉ đúng hai mươi giờ . Nhìn vẻ mặt hân hoan của vợ lúc bước chân vào cửa , Đình Phương đau nhói tim . Nhật Linh làm sao có thể hiểu được anh đã yêu thương cô như thế nào để mà đền đáp lại cho cân xứng . . Thấy Đình Phương ngồi ở phòng ngoài , Nhật Linh lên tiếng hỏi anh :

- trời tối rồi , sao anh không vô phòng nằm nghỉ mà lại ngồi ở đây , anh Phương ?

- Anh muốn đợi em về , Nhật Linh à ! Em về tối như vậy chắc hai người đã cùng nhau đi dùng cơm rồi chứ ?

- Sao anh biết hay vậy ? Phải rồi , Quang Bình đưa em tới cái quán cơm mà dạo trước em vẫn thường hay ăn . Anh ấy muốn cùng em ôn lại kỷ niệm.

- Em đã nói dứt khoát với Quang Bình hay chưa ?

Nhật Linh lộ vẻ bối rối :

- Ồ . . . chưa anh à . Thấy Quang Bình đang vui em không nỡ làm anh ấy thất vọng . Để lúc khác đi anh , nhất định sẽ nói mà , em không để anh chờ lâu đâu.

- Lúc khác ? Nghĩa là em sẽ tiếp tục gặp lại con người đó ? Nhật Linh ! Em quên em đã hứa với anh những gì sao ?

- Em nhớ chứ . Yên tâm đi anh Phương , sớm muộn gì em cũng nói mà.

Thái độ thản nhiên của Nhật Linh trong lúc nói chuyện làm Đình Phương giật run . Anh không thể tưởng tượng nổi là cô sẽ trả lời với anh như vậy lúc trở về . Có kiếm chế cơn giận , Đình Phương đành giọng :

- Vậy em định chừng nào mới nói ? Anh tạo điều kiện cho em gặp Quang Bình là để em có thái độ dứt khoát cho anh ta đừng đeo đuổi nữa , chứ không phải là để hai người có cơ hội đi chơi , đi dùng cơm rồi lại hẹn lần sau . Em coi anh là cái gì hả Linh ? Em định qua mặt anh cho đến bao giờ ? Hừ ! Anh không để cho em qua mặt anh ngang nhiên như thế này đâu.

- Anh giận em hả , Đình Phương ? Em đâu có làm gì sai chứ ?

- Phải , em không sai , chỉ có anh sai mà thôi . Lẽ ra anh không nên để em tự do quá trớn như vậy . Từ nay , em đừng hòng ra khỏi nhà nếu như không có anh đi chung.

- Anh nói thật hay đùa vậy hả ?

- Em nghĩ xem ở trường hợp này là thật hay đùa , tự em sẽ có câu trả lời ngay thôi.

Nói đoạn , Đình Phương vào phòng lấy chăn , gói ra ngoài . Nhật Linh nhìn sững anh bằng ánh mắt đầy ngạc nhiên.

- Anh đi đâu vậy ?

Đình Phương buồn bã đáp :

- Anh qua ngủ ở phòng bên cạnh . Đêm nay anh để em được một mình để suy nghĩ về những chuyện mình đã làm và tự có một quyết định đứng đắn . Sáng mai , em phải cho anh biết em còn có thể tiếp tục cùng với anh chung sống nữa hay không ? Chỉ cần em nói một tiếng "không" , anh lập tức rời khỏi nhà này trả lại tự do cho em ngay.

Nhật Linh mở to mắt nhìn chồng . Chưa bao giờ cô thấy anh có vẻ căng thẳng như vậy . Anh sẽ bỏ cô ư ? Nhật Linh không bao giờ nghĩ đến vấn đề đó , cô chẳng có một khái niệm nào về chuyện bị chồng bỏ rơi . Nhật Linh nghĩ ngay đến cha và cô cảm thấy sợ hãi . Nếu mà Đình Phương đi , cha cô chắc sẽ không tha thứ cho cô đâu . Ngoài cô ra , Đình Phương là người thứ hai được ông thương yêu bằng cả tấm lòng . Quang Bình không hề có chút địa vị nào trong lòng cha cô . Còn Đình Phương thì khác , anh giữ một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng cha cô.

Nhật Linh hạ thấp giọng :

- Có cần làm gãy dũa vậy không anh ?

- Có những chuyện không thể cứ buông thả theo tự nhiên mãi được Linh à . Em biết quá rõ là trong tình yêu không thể tồn tại cùng một lúc ba người . Đừng bắt anh phải chịu đựng nỗi khổ tâm như thế , anh mệt mỏi lắm rồi.

- Anh Phương . . .

- Thôi , trời tối rồi , anh cần phải ngủ sớm , sáng mai còn nhiều việc phải làm lắm . Em có thể không phải đến công ty của ba , nhưng anh thì không thể vắng mặt . Em cứ về phòng rồi từ từ suy nghĩ đi nha.

- Anh Phương . . .

Đình Phương không quay lại nữa , anh ôm thẳng mền gói vào phòng sách ngay bên cạnh căn phòng của hai vợ chồng . Nhật Linh ngồi thừ người suy nghĩ . Hồi chiều này Quang Bình đã khóc với cô . Anh xin cô hãy xa Đình Phương mà trở về bên anh . Anh bảo đảm sẽ tạo dựng cho cô hạnh phúc thật sự , trong đó có tình yêu làm nền tảng vững chắc cho cuộc sống lâu dài của hai người . Nhật Linh nghĩ đến chồng , đến cha , cô không muốn làm họ buồn , cô đã định từ chối nhưng những giọt nước mắt đã làm cô mềm lòng đành câm nín . Giờ đây , Đình Phương lại đặt cô vào một tình huống khó xử , tiến thoái lưỡng nan . Nhật Linh không biết phải làm sao . Đình Phương không đến với cô bằng tình yêu hai phía nhưng anh là người chồng tốt , điều đó Nhật Linh không thể phủ nhận . Nếu Nhật Linh vì tôn trọng người chồng này mà vĩnh viễn dứt bỏ tình

đầu , quay lưng với Quang Bình , không hiểu anh đau khổ đến bực nào . Anh có thể chết vì cô như anh đã nói trong bữa cơm chiều nay ở nhà hàng Ninh Tân.

Ngồi đến hơn mười giờ mà không thấy Đình Phương trở ra , cô biết là anh đã giận cô thật rồi . Cô đến gõ cửa phòng sách , Đình Phương từ bên trong trả lời vọng ra :

- Em về ngủ và suy nghĩ kỹ đi Linh . Đừng làm phiền anh vào giờ này . Anh đã nói rồi và sẽ không thay đổi quyết định của mình đâu.

Nhật Linh thôi không gõ cửa nữa , cô lặng lẽ trở về phòng mình . Đêm nay không có chồng bên cạnh , cô chợt thấy căn phòng trống trải cô đơn . Nhật Linh thay áo ngủ , lên giường nằm đắp chăn . Bên ngoài gió se lạnh vào khung cửa , mang cả hơi lạnh vào làm rét buốt thịt da , Nhật Linh trở dậy , đóng kín cửa sổ . Cô nhận thấy bầu trời đêm nay mây đen vần vũ , không một ánh sao . Vài tia chớp lóe sáng báo hiệu cơn mưa sắp đến , Nhật Linh với tay tắt đèn , cô hy vọng giấc ngủ sẽ làm cô lãng quên những âu sầu phiền muộn của đêm nay.

Đình Phương tỉnh giấc khi những hạt mưa đầu tiên vừa rơi trên mái ngói . Anh đưa tay nhìn đồng hồ dạ quang . Hai giờ rưỡi . Giờ này có lẽ vợ của anh đang say giấc điệp , bỏ lại hết những trăn trở vừa qua . DP khẽ thở dài , không biết đến bao giờ Nhật Linh mới trưởng thành được trong ý nghĩ cô bé trẻ con.

Ầm . . . ầm . . . - Tiếng sét nổ long trời làm Đình Phương giật mình . Mưa mỗi lúc một lớn có thể nghe được cả tiếng gió quất vào cành lá của hàng dâm bụt bên hông căn phòng . Đình Phương vội tung chăn ngồi dậy . Anh rời khỏi giường đi sang phòng Nhật Linh . Không biết cô bé có bị giật mình hay là vẫn vô tư ngủ say , nhưng Đình Phương không thể không có mặt bên cạnh cô lúc này . Anh biết rõ trời giông bão , sấm chớp sẽ làm Nhật Linh sợ hãi . Không có anh , cô đến khóc mất thôi . Trong lòng Đình Phương tình yêu vợ bao giờ cũng lớn hơn lòng tự ái , anh sẵn sàng quên đi giận hờn để sẵn sóc cho cô . Thật nhẹ nhàng , anh đưa tay gõ cửa , nhưng cửa phòng Nhật Linh không cài chốt bên trong , chứng tỏ cô vẫn mong anh vào bất cứ lúc nào . Đình Phương đẩy cửa bước vào , sấm chớp vẫn vang rền , anh bỗng nghe tiếng thét của Nhật Linh . Đưa tay bật công tắc đèn , Đình Phương nhìn thấy vợ đang ngồi co ro ở một góc giường với chiếc khăn phủ kín người , chỉ chừa lại khuôn mặt . Anh đọc thấy trong ánh mắt của vợ nỗi sợ hãi không cần che giấu . Đình Phương tiến đến gần bên cô.

Ầm . . . - Một tiếng sấm nữa lại vang lên long trời . Nhật Linh hốt hoảng ôm chầm lấy Đình Phương , nước mắt cô ứa ra , chảy thành dòng trên gương mặt đẹp.

- Em sợ quá , anh Phương.

Đình Phương ôm lấy cô , vỗ về :

- Anh biết ! Từ nhỏ em đã sợ trời gầm rồi phải không ? Trời mưa sấm chớp đến thế này làm sao em ngủ được , cho nên anh mới phải sang bên này để trấn an em . Tạnh cơn mưa anh sẽ về bên đó.

- Anh đừng đi , anh Phương ! Đừng bỏ em một mình trong lúc này , em sợ lắm.

Đình Phương thoáng buồn :

- Chỉ những lúc thế này em mới cần đến anh thôi , trong khi anh muốn em cần anh trong suốt cả cuộc đời con gái . Nhưng mà em yên tâm đi , anh không bỏ em một mình trong đêm mưa gió thế này đâu.

- Đình Phương ! Em xin lỗi . . .

- Nói xin lỗi với anh làm gì hả Linh ? Trong cuộc sống nhiều chuyện xảy ra mà lời xin lỗi không có tác dụng gì cả . Ở trường học chúng mình , anh cần đến thái độ của em nhiều hơn.

Nhật Linh yên lặng trong vòng tay chồng . Cô không biết phải nói sao với anh , song có một điều cô phải nhìn nhận đó là sự có mặt của Đình Phương bao giờ cũng làm cô có cảm giác yên tâm

hơn . Sự nhớ ra một điều , Nhật Linh hỏi chồng :

- Anh Phương ! Làm sao anh biết được là em sợ trời sấm sét vậy hả ?

- Tự anh đoán ra thôi , con gái thường hay sợ những chuyện đại loại như thế . Riêng với em , em sợ cả bóng tối và tiếng mèo kêu vào ban đêm , có phải không ? Ê ! Đừng nhìn anh như thế , đừng nghĩ rằng ba nói cho anh nghe nha , đàn ông không ai lại nói những chuyện nhỏ nhặt vậy đâu.

- Vậy tại sao anh biết rành thế ?

- Vì anh là chồng em , anh có bổn phận phải biết về em thật rõ . Còn vấn đề tại sao anh biết thì đó lại là bí mật của riêng anh , anh không nói ra đâu.

Bên ngoài , trời mưa nhỏ dần rồi tạnh hẳn , tiếng sấm chớp cũng không còn . Đình Phương nhẹ nhàng gỡ đôi tay Nhật Linh ra khỏi vai mình , anh dịu giọng :

- Tạnh mưa rồi , chỉ mới có bốn giờ sáng thôi . Em ngủ lại một chút đi Linh . Anh cũng cần ngả lưng một lát . Anh về phòng sách nghe.

- Anh ngủ lại đây với em không được sao ?

Đình Phương lắc đầu :

- Không Linh à ! Em cần phải được một mình để suy nghĩ về những chuyện mà anh đã nói.

- Đình Phương , anh đừng đi ! Em có thể hứa với anh , từ nay em sẽ không gặp mặt anh Bình nữa . Em sẽ an phận sống cuộc đời làm vợ bên anh.

- Đừng quá hấp tấp như vậy , Nhật Linh ! Anh không muốn em phải giải đáp miễn cưỡng thế này đâu . Anh hiểu em chưa quên được Quang Bình . Thôi thì em cứ từ từ suy nghĩ đi . Nếu đã làm vợ anh thì phải đúng nghĩa một người vợ , phải yêu anh từ thể xác đến tâm hồn , tuyệt đối không được lẫn khuất bất cứ bóng hình ai khác . Chừng nào em làm được như vậy thì hãy trả lời anh.

- Đình Phương !

- Ngủ đi em ! Anh về phòng đây.

Đình Phương cười với vợ trước khi rời khỏi phòng , nhưng sao Nhật Linh lại có cảm giác như nụ cười đó chỉ là gương gạo . Rõ ràng anh buồn nhiều hơn vui . Nhật Linh thấy lòng mình cứ nao nao kỳ lạ . Đối với chồng , cô chưa biết là mình yêu anh hay chỉ là thương hại anh đây ? Đình Phương nói rất đúng . Điều gì chưa phân biệt được rõ ràng thì không nên quyết định , để tránh làm khổ nhau . Nhật Linh nằm trở xuống giường cố dỗ giấc ngủ . Dù sao thì cô cũng đã quen với những đêm có chồng nằm bên cạnh , bây giờ cô thấy trống vắng làm sao . Nhật Linh biết cô sẽ ngủ không ngon giấc . Mong rằng trong giấc ngủ của cô đừng gặp ác mộng là tốt rồi.

- Đình Phương ơi ! Anh dậy chưa ra ăn sáng với em nè !

Nhật Linh gõ cửa phòng sách gọi chồng nhưng không nghe tiếng trả lời , cô đẩy nhẹ cánh cửa , không có Đình Phương trong phòng , chỉ có mảnh giấy nhỏ anh để lại bên bàn sách . Nhật Linh cầm lên xem :

Em yêu !

Sáng nay anh phải đến công ty sớm vì có rất nhiều việc phải làm . Anh đoán là em sẽ ngủ dậy muộn vì đêm qua thức khuya . Em có thể nghỉ trọn ngày hôm nay Linh ạ . Mọi việc ở công ty một mình anh lo liệu được rồi . Trưa , anh sẽ về dùng cơm với em.

Đình Phương .

"Thì ra anh ấy đi làm từ sớm . Chỉ có mình ngủ dậy muộn mà thôi" . Nhật Linh thật sự muốn làm lành với chồng . Thôi được , trong bữa cơm trưa nay cô sẽ nói với anh về quyết định của mình , để anh được yên tâm.

Vừa quay lưng lại , Nhật Linh bỗng giật mình vì chạm phải ánh mắt của cha . Ông nhìn cô với vẻ nghiêm khắc :

- Nhật Linh ! Con ra đây ba bảo !

Nhật Linh riu ríu đi theo cha , cô linh cảm có chuyện gì không hay bởi chưa bao giờ cha nói với cô bằng giọng nói như vậy cả . Ra đến phòng khách , ông Trình nghiêm giọng :

- Ngồi xuống ghế đi , và nghe ba hỏi . Chiều hôm qua con đã đi đâu ?

Nhật Linh chột dạ , cô không biết cha cô hỏi vậy với ý gì và ông đã biết chuyện cô gặp Quang Bình hay chưa ? Nhật Linh cúi mặt không dám nhìn cha , cũng không dám trả lời câu hỏi.

- Con có nghe ba nói gì không Linh ?

- Dạ có.

- Vậy tại sao con không trả lời . Con không dám nói à ? Phải con đã hẹn hò với thằng Bình hay không ?

Đến nước này , Nhật Linh không còn giấu giếm được gì nữa , đành gật đầu thú nhận :

- Con . . . con có đi gặp anh Bình . Nhưng là ảnh hẹn con , không phải con tự ý đâu ba.

- Người con gái đã có chồng như con mà có thể để cho đàn ông khác hò hẹn được à ? Con định làm nhục ba đó , phải không Linh ? Còn Đình Phương nữa , cậu ta là chồng con mà con coi thường đến mức độ ấy sao ? Con muốn gì đây ? Muốn chà đạp lên cái hạnh phúc mà ba đã cố công tạo dựng cho con , muốn phụ bỏ lòng tốt của người chồng , nên Đình Phương để chọn lựa cho mình một con đường tăm tối . Quang Bình đã có vợ rồi , con định làm bé nó nữa hay sao ?

- Không phải vậy đâu ba . Anh Bình lập gia đình không có hạnh phúc , con chỉ muốn an ủi ảnh vài câu thôi mà , con đâu dám nghĩ đến chuyện khác nữa.

- Con nói cái gì ? An ủi thằng Bình ư ? Lời đó , con có nghĩ qua cảm giác của chồng con không vậy ? Đình Phương là cánh tay đắc lực của ba trong công việc làm ăn . Đối với con , nó lại là người chồng tốt hết lòng thương yêu vợ . Vậy mà kết hôn với con rồi nó có hưởng được một ngày hạnh phúc nào đâu , chỉ toàn là chịu đựng . Vậy tại sao con không an ủi chồng mình ? Nhật Linh , con thật là quá đáng ! Đình Phương thương con bao nhiêu thì con lại càng qua mặt nó bấy nhiêu . Nó có thể bỏ qua cho con , nhưng còn ba nữa , ba không thể bỏ qua đâu . Từ hôm nay trở đi , ba cấm con bước chân ra khỏi nhà . Việc chợ búa , cơm nước đã có di Sáu . Còn nữa , muốn đi đâu ra ngoài thì đủ vợ đủ chồng . Cấm tất cả những liên lạc của con bằng thư từ hoặc điện thoại . Nếu con dám cãi lời ba , ba nhất định sẽ từ con đấy . Thà là ba không có con , còn hơn có một đứa con gái ngang ngược như vậy.

- Thừa ba , những lời ba dạy con có thể hiểu được , xin ba đừng xử dụng biện pháp giam lỏng con như vậy , con cảm thấy khó chịu lắm.

- Đó là do con tự chuốc lấy thôi . Ba không làm vậy , con sẽ đi xa hơn . Ba không muốn nhìn thấy Đình Phương đau khổ.

- Anh ấy chỉ là người ngoài , ba không muốn anh ấy khổ . Còn con gái ruột của ba đau khổ thì ba chịu được sao ? chuyện gì cũng cần có thời gian chứ , ba muốn con thay đổi liền , con làm sao có thể đáp ứng . Xin ba cứ để yên cho con tự do , con hứa với ba sẽ không làm chuyện đại dột để ba phải xấu hổ với mọi người đâu , ba ạ.

- Ba không tin con đâu Nhật Linh ! Con có thể gạt được chồng , chứ không gạt nổi cha của mình đâu . Từ trước đến giờ , con đâu có coi trọng những gì mình hứa . Vui miệng thì con nói vậy , vài bữa sẽ quên ngay . Nếu con trọng chữ tín , con đâu có để chồng con buồn vậy chứ . Nói tóm lại , kể từ hôm nay , ba sẽ thực hiện đúng những gì ba nói . Nếu con tìm cách rời khỏi nhà thì con sẽ không còn là con gái của ba . Ba nói một là một , hai là hai , con phải nhớ đấy !

- Ba . . .

- Hừ !

Ông Trình nói xong ý của mình thì đứng lên đi về phòng riêng . Nhật Linh ám ức không chịu nổi . Giờ thì cô đã biết rồi . Thì ra , Đình Phương đã đóng một vở kịch quá đạt với cô . Anh ta giả vợ

vị tha rộng lượng , làm như là anh rất yêu thương cô , nhưng mặt khác lại thông báo cho cha cô biết mọi chuyện để được ông hỗ trợ , bây giờ thì anh ta đã kết quả rồi . Không đành được nổi bực tức trong lòng , cô gọi điện thoại đến công ty nhưng thư ký báo lại Đình Phương đang bận họp nên không thể tiếp máy được . Dành mạnh điện thoại xuống bàn , Nhật Linh thay quần áo chỉnh tề . Cô định bụng sẽ tới công ty chờ Đình Phương đi dùng cơm trưa cô sẽ vạch trần bộ mặt đạo đức giả của anh . Ở nhà thì không tiện cãi nhau , vì cha cô sẽ nghe thấy rồi ông bênh con rể xử ép cô thì sao . Giữa lúc đang có cảm tình với anh , đang mang bao ý tưởng tốt đẹp về anh và định bụng sẽ đoạn tuyệt dĩ vãng để cùng anh tạo dựng mái ấm , nhưng thật phũ phàng , anh lại nhờ áp lực của ba cô để quản thúc cô . Hừ ! Vậy mà nói thì nghe hay lắm : "Anh muốn để em tự cam tâm tình nguyện . Anh không muốn em miễn cưỡng đầu Linh" . Tất cả chỉ là nói dóc . Đình Phương coi cô là hạng người khờ khạo nên gạt cô đây mà . Với cha thì Nhật Linh không dám phản kháng , nhưng với chồng thì cô không nhận thua đâu . Nhật Linh xách bóp đi ra cửa , cô sững sờ nhìn hai cánh cửa đã khóa chặt không biết tự lúc nào . Nhật Linh lên tiếng gọi người giúp việc.

- Di Sáu ơi ! Di Sáu !

Từ nhà bếp , di Sáu Tâm tất tả chạy lên :

- Chuyện gì vậy cô Hai ?

- Di mở cửa cho tôi đi công chuyện . Ai khóa lại vậy hả ?

- Dạ , cánh cổng này là do ông chủ tự tay khóa lại đó cô . Chia khóa cổng ông giữ chứ tôi đâu có.

- Nhật Linh ! Con định đi đâu giờ này ? Bộ hẹn với Quang Bình rồi sao ?

Ông Trình xuất hiện ngay phía sau hai người không biết tự lúc nào , ông hỏi con gái bằng một giọng giận dữ , Nhật Linh đáp lời cha :

- Dạ không có . Nghe anh Phương nói ở công ty có nhiều việc , con chỉ muốn phụ ảnh thôi . Ba mở cửa cho con được không ?

Ông Trình lắc đầu :

- Ba nghĩ con nên ở nhà tốt hôn . Sớm muộn gì Đình Phương cũng sẽ về mà . Việc ở công ty không cần phải lo , chồng của con là một nhân tài , ba hoàn toàn yên tâm khi giao phó mọi việc cho nó . Đã nhiều lần nó hoàn thành xuất sắc công việc , có lúc còn vượt trội hơn ba . Do đó mà ba không muốn mất đi đứa con rể tài năng như vậy . Con hiểu ý của ba rồi chứ ?

- Dạ.

- Vậy thì vào nhà đi ! Ba phải đến công ty xem qua coi kết quả cuộc họp ra sao . Con ở nhà nếu buồn thì đã có di Sáu có thể cùng với con tâm sự mà . Nhớ đừng dại dột tìm cách rời khỏi nhà , ba sẽ không tha cho con đâu đấy.

Nói đoạn , ông Trình tra chìa khóa vào ổ khóa mở cửa . Xong , ông bảo di Sáu bấm khóa cẩn thận rồi đi tới chỗ chiếc xe hơi đang chờ sẵn bên lề đường , ngồi vào bên trong . Nhật Linh đứng nhìn theo cha qua song cửa , cô tức đến phát khóc . Bỏ ngoài tai lời khuyên can của di Sáu , Nhật Linh nện mạnh gót giày quay trở vào nhà . Cô đóng ập cửa phòng vút bóp nhoài ra giường nằm khóc . "Đình Phương ! Có sự này nhất định là do anh gây ra . Đã như vậy thì đừng hòng tình cảm vợ chồng có thể tiến triển được nữa . Lát nữa về , anh sẽ biết tôi . ""Đồ giả dối !"

Đáp lại lời Nhật Linh chỉ có tiếng đồng hồ gõ nhịp . Nhật Linh mím môi đắm thùm thụp vào gối , nước mắt cô chảy dài . Giờ này không có ai để cô trút đi cơn giận của mình.

Trưa hôm nay , DP không về như đã hứa , điều đó càng làm Nhật Linh tin rằng anh đã gạt cô.

Đình Phương về đến nhà vào lúc sáu giờ chiều . Anh gọi vợ nhưng không nghe thấy tiếng trả lời . Di Sáu chạy lên nhà cho anh hay :

- Cậu Phương à ! Cô Hai đang nằm khóc trong phòng . Từ sáng tới giờ , cổ không chịu ăn uống gì cả.

- Tại sao lại như vậy hả dì ?

- Cậu không biết thật à ? Ông chủ không nói gì với cậu hay sao ?

Đình Phương lắc đầu :

- Không có . Ba tôi chỉ gọi tôi đi dùng cơm trưa với ông và cho biết đã nói với vợ tôi rồi , hôm nay tôi sẽ về muộn . Bộ Ở nhà , xảy ra chuyện gì hay sao ?

Dì Sáu nhìn quanh với vẻ thận trọng :

- Ông chủ có cùng về với cậu không ?

- Không , ba tôi đến thăm chú tôi . Ba tôi nói sáng mai mới về nhà . Có chuyện gì dì nói cho tôi biết đi , nhìn vẻ mặt của dì làm cho tôi lo quá.

- Hồi sáng , lúc cậu đi , cô Hai bị Ông mắng cho một trận rồi cấm cửa luôn không cho cô ấy ra ngoài . Ông chủ đi rồi , cô ấy khóc suốt , tôi nói thế nào cũng không nghe . Cả cơm trưa cô ấy cũng bỏ luôn không đụng đến . Cô Hai có vẻ bức lắm , cậu à.

- Ô ! Xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy sao ba tôi lại không nói cho tôi biết nhỉ ? Thôi được rồi , dì làm ơn chuẩn bị cơm chiều giúp tôi đi . Chuyện Nhật Linh cứ để tôi lo.

- Vâng . Tôi đi hâm nóng thức ăn . Khi nào cần , cậu cứ gọi nhé.

- Được . Cám ơn dì.

Đình Phương đi về phòng sách cất cặp táp đựng hồ sơ và thay đổi âu phục ra rồi mới trở ra phòng của hai vợ chồng . Cửa phòng không gài chốt nên anh vào tự nhiên . Nhật Linh đang nằm úp mặt xuống gối mái tóc đen huyền xõa phủ bờ vai . Đình Phương nhẹ nhàng bước đến ngồi bên cạnh vợ , anh đưa tay vuốt nhẹ làn tóc của cô bằng tất cả yêu thương :

- Em sao vậy , Nhật Linh ? Cãi nhau với ba à ?

Nhật Linh phũ phàng hất mạnh tay anh ra khỏi mái tóc cô :

- Dàng ra đi , anh đừng đụng tới tôi ! Đừng làm bộ như yêu thương tôi lắm vậy , đừng đóng kịch với tôi nữa , Đình Phương !

Đình Phương cau mày :

- Em nói gì , anh không hiểu . Anh đóng kịch gì với em hả Linh ?

- Anh không biết thật à ? Vậy chớ ai tọc mạch với ba chuyện tôi hẹn Quang Bình để ba nhốt tôi như nhốt tù nhân vậy hả ? Anh đừng có giả vờ ngây thơ nữa Đình Phương . Vợ kịch của anh hạ màn được rồi , tôi không mắc lừa anh nữa đâu.

- Nhật Linh ! Em ăn nói phải cẩn thận đấy , lỡ lời với anh rồi không rút lại được đâu . Anh tự xét bản thân mình chqua hề lừa dối em một điều gì cả , bất cứ mọi chuyện gì anh cũng chỉ là nạn nhân thôi.

- Vậy hả ? Anh nói nghe tội nghiệp quá ha ! Anh đừng làm tôi xúc động vì vai diễn quá đạt của mình . Hừ ! Một mặt , anh tỏ ra rộng lượng để tôi tự do đi gặp Quang Bình , mặt khác anh lại nhờ ba tôi dùng áp lực để buộc tôi phải coi anh là người đàn ông duy nhất trong đời mình . Thật đáng tiếc , anh Phương à . Con người của tôi kỳ lạ lắm . Thà là để tôi tự nguyện còn có thể đạt kết quả , chứ nếu gây áp lực với tôi thì sẽ phản tác dụng ngay . Bây giờ tôi nói thẳng cho anh biết : sở dĩ tôi cố gắng hòa hợp với anh vì ba tôi muốn như vậy , chứ thực sự trong tim tôi không hề có anh đâu . Lẽ ra tôi cũng muốn dành cho anh một chút tình thương hại , nhưng bây giờ thì ngay cả lòng thương hại anh cũng không hề có trong tôi . Tôi ghét anh ! Sống với người mình ghét quá thật không dễ chịu chút nào , anh có hiểu hay không ?

Nhật Linh tuôn một hơi toàn là những lời nặng nề giáng trút cho Đình Phương . Đến khi ngưng nói cô nhận thấy gương mặt chồng trắng bệch . Làn môi anh như tái hẳn đi và rõ ràng giọng anh run lên vì ghen :

- Em nói đủ chưa Linh ? Những lời vừa nói ra , em đã suy nghĩ cẩn thận rồi c hứ ? Có hối hận

không Linh ?

Nhật Linh lắc đầu :

- Không bao giờ . Tại sao tôi phải hối hận vì những lời nói đúng sự thật này ?

- Thôi đủ rồi ! Thì ra bấy lâu nay trong mắt em anh là hạng người tồi tệ như thế đấy . Vậy thì được , anh sẽ giúp em tránh được sự khó chịu ràng buộc em trong cuộc hôn nhân này . Anh sẽ đi Linh ạ .

- Anh hăm dọa tôi đó à ? Anh biết rõ nếu anh đi , tôi sẽ bị ba tôi mắng . Anh muốn làm khó tôi có phải không ?

- Nhật Linh ! Em đừng hồ đồ ! Anh mặc kệ em ra sao sau khi anh ra đi , anh không thể chịu đựng hơn được nữa , có ở lại cũng chỉ làm khổ nhau thôi chứ có ích gì . Anh sẽ đi ngay bây giờ , em không phải đợi lâu .

Dứt lời , Đình Phương rời khỏi phòng . lát sau , anh trở lại với chiếc va li trên tay . Anh thu xếp thật nhanh đồ đạc của mình và bước ra không một lời từ giã . Nhật Linh nói với theo :

- Anh đi thật đấy à ?

Đình Phương không trả lời , anh khép cửa phòng lại cho Nhật Linh rồi bước đi thẳng không một lần nhìn lại . Còn lại một mình trong phòng sự bức bối của Nhật Linh cũng từ từ lắng dịu , cô tự hỏi : không biết Đình Phương làm thật hay hù cô đây ? Nhật Linh cảm thấy nhức đầu . Cả ngày nay cô đã khóc nhiều , vừa rồi lại cãi vã lớn tiếng với Đình Phương nên mệt nhoài , đờ đẫn cả người . Nhật Linh nằm vùi xuống mặt nệm , một lúc sau cô ngủ thiếp đi .

Chương 8

Trên đường về nhà , Đình Phương sực nhớ ba vợ anh đang ở nhà chú Lâm . Đêm nay chắc hai ông bạn già sẽ ngủ với nhau nên anh không thể về nhà vào lúc này được . Đình Phương ghé xe vào một quán cà phê sang trọng nằm ở góc đường . Anh tìm một góc khuất và gọi ly cà phê đen . Tâm trạng anh đầy sự mệt mỏi pha lẫn nỗi chán chường . Trường hợp này đàn ông thường dùng rượu giải sầu , nhưng Đình Phương thì không , anh chỉ ngồi thềm một ly cà phê để thư giãn đầu óc . Khi quyết định cưới Nhật Linh , anh không hề nghĩ rằng sẽ có lúc mình phải rời xa vợ . Nhưng bây giờ thì hết thật rồi , người con gái anh yêu đã phũ phàng ném vào mặt anh những lời lẽ nặng nề đau xót , coi anh như một chướng ngại vật đáng thù hận trong đời sống tình cảm của cô . Vậy thì còn gì nữa để mà tiếc nuối ? Không ai có thể hiểu được niềm đau của một người chồng như anh . Anh đã quá chủ quan khi nghĩ mình đủ bản lĩnh để lôi kéo Nhật Linh trở về với cá tính hồn nhiên của ngày nào . Anh cứ nghĩ rằng mình sẽ giúp cô thức tỉnh mà an hưởng hạnh phúc , đào hố chôn những lỗi lầm đã qua . Nhưng không , anh đã sai lầm , anh không thể vượt nổi số phận . Thực tế chứng minh anh đã thua rồi . Đành chịu thôi , có lẽ do trời . Giữa đôi ta tình đã tàn , duyên đã tận rồi Linh ơi , có muốn níu kéo cũng không thể được . Anh rời khỏi em lần này là thật sự hết rồi.

- Đình Phương ! Sao anh lại ở đây một mình buồn vậy ? Ủa ! Anh đi đâu mà mang theo cả một va li lớn thế này ?

Đình Phương ngẩng lên , khuôn mặt không chút gì thay đổi . Anh không nghĩ là gặp Du Mỹ vào lúc này . Sự xuất hiện của cô chỉ làm cho anh cảm thấy phiền , trong khi anh đang muốn được một mình yên tĩnh.

- Du Mỹ ! Em cũng đi uống nước một mình thôi sao ? Ngồi xuống đây đi , em uống gì để anh gọi.

Du Mỹ khoát tay :

- Thôi khỏi đi , anh Phương . Em vào đây vì nhìn thấy xe anh đậu trước sân quán chứ không phải muốn uống cà phê đâu.

Đình Phương chép miệng :

- Dù sao thì em cũng đã vào đây rồi , chẳng lẽ anh uống cà phê mà em ngồi ngó hay sao ?

- Vậy thì gọi cho em một ly trà đá cũng được.

Du Mỹ vừa nói vừa kéo ghế ngồi bên cạnh Đình Phương . Anh gọi cho cô một ly sữa nóng . Đưa tay dùng muỗng khuấy đều sữa trong ly , Du Mỹ nhắc lại câu hỏi của mình lúc nãy :

- Anh đi đâu mà xách va li theo vậy anh Phương ?

Đình Phương hơi bực trong lòng . Quả tình , anh không muốn ai dòm ngó đến việc riêng của mình mà Du Mỹ tỏ ra quá quan tâm đến điều này . Đình Phương buông gọn một câu.

- Đi công chuyện.

Du Mỹ lại hỏi tiếp câu khác :

- Bà xã đâu , sao không đi cùng anh ? Vợ chồng trẻ mà , lẽ ra đi đâu nên đủ đôi mới phải.

- Du Mỹ ! Nghe giọng nói của em , anh có cảm tưởng như em là một người phụ nữ đã luống tuổi chứ không phải là một thiếu nữ như bây giờ . Đâu phải lúc nào cũng đủ đôi mới chứng minh được tình yêu với nhau đâu . Quan trọng nhất là trong lòng mình lúc nào cũng có hình bóng của người bạn trăm năm mới phải.

- Lấy một người vợ trẻ đẹp và giàu có như Nhật Linh , chắc hẳn là anh hạnh phúc lắm phải không ?

- Rất hạnh phúc , nhưng không phải vì vợ anh trẻ đẹp hay giàu có , mà chủ yếu là vì chúng tôi

thích hợp với nhau , Du Mỹ ạ.

- Vậy thì em chúc mừng cho anh . Từ ngày chuyển chỗ làm , bộ anh bận bịu lắm hay sao mà không thấy khi nào anh trở lại ngân hàng thăm bạn bè ? Đồng nghiệp , ai nấy đều nhắc anh , nhưng anh có ghé lần nào đâu chứ . Ngay cả em nè , nhà em cách nhà vợ chồng anh đâu có bao xa , vậy mà anh không hề đến , mặc cho em có lòng hiếu khách . Sau khi kết hôn rồi , anh đã thay đổi thật nhiều đó anh Phương.

- Em nhận thấy như vậy à ? Xin lỗi nghe , chắc tại anh bận nhiều việc quá nên thiếu sót đấy thôi . Em nói với các bạn ở ngân hàng , nay mai gì anh sẽ ghé thăm . Còn riêng chuyện đến chơi nhà em thì đợi khi nào vợ anh thật khỏe , anh sẽ cùng cô ấy đến thăm em.

- Anh đi một mình bộ không được hay sao ? Coi bộ cô Nhật Linh đó không có cảm tình với em , chắc có lẽ cô ta không thích gặp em đâu , anh ạ.

- Đó là do em tưởng tượng thôi chứ Nhật Linh dễ chịu lắm . Anh không đi thăm em một mình được vì như vậy hơi kỳ , mong rằng em hiểu được điều đó và thông cảm cho anh.

Biết Đình Phương hoàn toàn không có ý gặp mình , Du Mỹ buồn nhưng không dám trách . Cô chỉ tiếc cho mình không khéo léo chiếm được tình cảm của Đình Phương trước khi anh lấy vợ . Mà cũng lạ thật ! Trước ngày Đình Phương kết hôn , cô đã để ý đến anh , chưa từng nghe anh quen biết ai , chưa từng thấy anh đi chung với bạn gái , vậy mà dùng một cái Đình Phương cưới Nhật Linh khiến cho cô quá đỗi ngỡ ngàng . Nhiều lần cô muốn hỏi Đình Phương nhưng không dám , bởi vì cảm tình cô dành cho Đình Phương có lẽ anh đã biết , hỏi thế thì . . . quá đỗi vô duyên . Ngồi bên cạnh Đình Phương khá lâu , uống hết ly sữa rồi , Du Mỹ vẫn không nghe anh nói chuyện gì , gương mặt đăm chiêu như đang bận suy nghĩ điều gì căng thẳng lắm , dường như trước mặt anh , trong ý nghĩ của anh chẳng bao giờ có bóng hình cô . Chán nản , Du Mỹ đứng lên nói lời từ giả :

- Thôi , em về trước nghe anh Phương !

Đình Phương dường như đã chờ đợi điều này từ lâu . Du Mỹ vừa mở lời , anh gật đầu ngay . Cô buồn bã đứng lên rời khỏi quán cà phê với tâm hồn trĩu nặng . Bài thơ ai viết quả không sai với tâm trạng của cô bây giờ :

Anh không yêu em ,

cho nên gần mà như xa lạ.

Anh đã yêu người con gái đó

Nên dù không có mặt

Anh vẫn mang hình họ trong tim

Anh không hiểu lòng em

Nên tình đành vùi chôn trong quên lãng

Em một mình cay đắng

Âm thầm lẽ bóng đoạn đường về . . .

Đình Phương đã ngụy tạo về một đời sống hôn nhân hạnh phúc quá đạt , nên Du Mỹ hoàn toàn tin anh đang sống với chuỗi ngày đầm ấm bên người con gái mà anh đã tự mình chọn lựa , gần bó và yêu thương . Cô đâu hiểu được lòng anh đang vỡ vụn . Thế mới biết , trong tình yêu , nếu không phải xuất phát từ sự tự nguyện của cả đôi bên thì thật là tai hại biết bao.

Vừa tiễn ông Trình về được năm phút , ông Lâm lại nghe có tiếng chuông cửa . Quay trở ra mở cửa , ông ngạc nhiên khi nhìn thấy Đình Phương :

- Ủa ! Cháu đi đâu mà sớm vậy ? Ba vợ cháu vừa ra đó , cháu thấy không ?

Đình Phương gật đầu :

- Dạ thấy . Biết ba cháu về nên cháu mới dám nhận chuông . Chú Lâm à ! Bữa nay cháu về ở

luôn với chú đó . Chú xem còn phòng nào trống hay không ?

- Phòng trống còn hai căn . Vợ chồng chị Đan cháu chỉ ở có một phòng thôi , còn tụi nó còn bé nên chưa ngủ riêng được , cháu về đây thì thoải mái rồi . Nhưng tại sao lại chỉ có một mình vậy hả ? Vợ cháu đâu ?

Đình Phương thờ dài :

- Cháu và Nhật Linh giận nhau rồi chú ạ . Chắc là cháu phải chia tay với cô ấy thôi . Cô ấy coi cháu không ra gì cả , cháu chịu đựng cô hết nổi rồi.

Nói đoạn Đình Phương kể lại sự việc vừa xảy ra ở nhà vợ cho ông Lâm nghe . Ông vỗ vai anh an ủi :

- Hiểu lầm thôi mà , buồn làm chi chứ . Thật ra , ngay lúc đầu chú cũng đã có nói với cháu đôi điều về Nhật Linh , nhưng cháu cứ khăng khăng đòi cưới . Chuyện này là do cháu tự làm khổ mình thôi , chứ biết làm sao giúp được cháu bây giờ ?

- Chuyện cháu làm một mình cháu chịu , chú không cần bận tâm . Thôi kệ đi , chia tay như vậy có lẽ tốt hơn chú ạ.

- Í ! Không được đâu Phương . Còn anh Trinh nữa mà . Cháu ăn nói ra sao với ba vợ mình về chuyện này chứ ? Nói thật nha , chú để ý thấy anh coi trọng cháu lắm đó . Ít bao giờ có người cha vợ nào lại quý con rể hơn con ruột như anh đâu . Hai đứa chia tay sẽ làm anh đau lòng , và chú đây cũng khó xử nữa . Vợ chồng mà , giận thì giận chứ đâu phải bỏ luôn như vậy được hả cháu ? Chú không tin là cháu có thể bỏ được Nhật Linh . Biết hiện tại nó đã yêu người khác mà cháu vẫn chấp nhận kết hôn , bây giờ cô ấy đã là vợ cháu sao cháu lại bỏ đi như vậy được ?

Đình Phương buồn bã đáp :

- Không được cũng phải được thôi chú . Cháu đã hết cách rồi . Cháu nghĩ phải để cô ấy ném trái đau khổ tuyệt vọng thì cô mới biết thế nào là chân dung của hạnh phúc . Nếu không , cô coi thường chuyện này lắm chú à.

- Đình Phương ! Cháu suy nghĩ kỹ chưa ? Nếu làm vậy thì Nhật Linh phải qua tay đàn ông khác , cháu chịu được điều này hay sao ? Tại sao cháu không làm mọi cách để Nhật Linh là của mình một cách trọn vẹn chứ ?

- Không được ! Cháu đã cố gắng hết mức rồi , càng nhân nhượng lại càng đau khổ , mà làm căng thì bản thân mình lại phải chịu dứt bỏ thôi . Lần chia tay này , cháu không nghĩ đến chuyện tái hợp.

Ông Lâm tròn mắt nhìn Đình Phương :

- Cháu nói vậy nghĩa là sao ?

- Nghĩa là cháu với Nhật Linh có thể sẽ xa nhau vĩnh viễn . Cháu vô phúc không có được cô ấy làm vợ , đành chịu thôi chớ biết trách ai.

- Như vậy rồi việc làm của cháu thì sao ? Cháu vừa chuyển qua công ty của ba vợ không được bao lâu . Nay vợ chồng xảy ra chuyện như vậy , cháu định đi đâu làm đây hả ?

- Chỗ làm thì cháu kiếm không khó , chú không cần phải lo . Nhưng hôm đám cưới , cháu có hứa với ba Nhật Linh là sẽ tận tâm , tận lực lo cho công ty . Giờ đây ba cô đã tin tưởng ủy quyền điều hành lại cho cháu , cháu nghĩ mình không thể nuốt lời . Thôi kệ đi , việc làm và tình cảm là hai vấn đề khác nhau , cứ coi như cháu vẫn ở bên chú và đang ký hợp đồng dài hạn với công ty của bác Trinh , cháu tuyệt đối không để công tư lẫn lộn với nhau đâu . Bây giờ cháu để Nhật Linh tự mình lựa chọn . Cháu sẵn sàng ly dị để cô kết hôn với Quang Bình vào bất cứ lúc nào.

- Nói gì vậy , Đình Phương ? Thăng Bình là chồng hợp pháp của Vân Thu , Nhật Linh làm sao kết hôn được ?

Đình Phương cười buồn :

- Có gì khó đâu chú . Nếu yêu Nhật Linh thì sớm muộn gì Quang Bình cũng ly dị với Vân Thu . Chừng đó , cháu cũng trả tự do cho Nhật Linh để "Cháu về hiệp phố" . Cuối cùng , cháu cũng chỉ là người đến muộn , là kẻ thừa thãi trong đời của Nhật Linh thôi.

Ông Lâm chép miệng :

- Thôi được ! Chuyện riêng của cháu , chú để cháu toàn quyền quyết định . Cháu vào cắt va li đi , rồi chú giúp cháu dọn phòng . Khẽ một chút nhé ! Giờ này vợ chồng Kim Đan và con gái nó chưa thức dậy đâu.

- Cháu biết rồi , cảm ơn chú !

Đình Phương cúi chào ông Lâm rồi xách va li đi vào nhà . Ông Lâm chỉ biết nhìn theo lắc đầu :

- Bọn trẻ bây giờ thật không hiểu nổi.

Tuy đã dọn về ở chung với ông Lâm , nhưng hàng ngày Đình Phương đều đến công ty ông Trình làm việc như chưa hề có chuyện gì xảy ra . Có điều , Đình Phương cảm thấy lạ là cả ba hôm không thấy Nhật Linh đi làm . Hôm đầu , đoán là cô thức khuya dậy muộn nên nghỉ hôm đó , nhưng hai hôm sau cả Nhật Linh lẫn ông Trình đều vắng mặt làm Đình Phương đâm lo . Anh rất muốn hỏi các nhân viên ở công ty nhưng lại sợ họ biết chuyện không hay của vợ chồng anh nên thôi . Chú Lâm đã cùng vợ chồng người chị họ của anh đi nghỉ mát Đà Lạt , Đình Phương cảm thấy mình thật là cô đơn.

Sang ngày thứ tư , Đình Phương không còn kiên trì được nữa , anh nôn nóng gọi điện thoại về nhà vào giờ nghỉ trưa . Trả lời máy là giọng quen thuộc của người giúp việc.

- Alô . Tôi nghe đây.

- Di Sáu đó hả ? Ba tôi và Nhật Linh có ở nhà không ? Sao mấy hôm nay cô ấy không đi làm việc ?

Đầu dây bên kia im lặng mấy giây , tiếp theo là giọng nói di Sáu rất nhỏ :

- Ông chủ vừa ra khỏi nhà độ chừng nửa giờ chắc là đang trên đường đến công ty . Còn cô Hai . . . Cậu Hai à ! Cậu thật sự không hay biết gì sao ?

Lin tính báo cho Đình Phương biết đã xảy ra điều gì không hay . Anh hỏi dồn trong máy :

- Chuyện gì vậy , di Sáu ? Di mau nói cho tôi nghe đi , tôi không biết gì cả.

Giọng di Sáu đầy vẻ xúc động :

- Cô Hai . . . bị Ông chủ đuổi đi rồi . Ông buộc cô phải dọn hết đồ đạc và không cho quay trở lại.

- Có chuyện này nữa sao ? Chuyện xảy ra từ lúc nào vậy ?

- Ngay ngày hôm sau , khi cậu đã đi và ông chủ từ nhà chú cậu trở về . Ông ấy hỏi cậu , cô Hai kể lại chuyện đêm trước , thế là ông chủ nổi giận đuổi cô đi . Cô Hai khóc nhiều lắm , cậu Hai à ! Tội nghiệp ! Cổ năn nỉ dủi dủi nhưng lòng dạ Ông chủ quả thật sắt đá . Ông ấy nhất quyết đuổi cô Hai ra khỏi nhà , còn nói kể từ nay đoạn tuyệt tình nghĩa , không nhìn nhận cô ấy là con nữa.

- Tại sao như vậy chứ ?

- Là tại vì ông chủ quá thương yêu và quý trọng người con rể như cậu , cho nên đã thẳng tay xử phạt cô Hai . Cậu Hai à ! Cậu làm sao nói giúp một lời để cho cô ấy được trở về . Cổ chưa từng sống xa nhà , thân gái lưu lạc một mình bất tiện lắm.

- Thôi được rồi , di để tôi tính cho.

Dứt lời , Đình Phương vội vàng cúp máy . Một giọng nói vang lên từ phía sau anh :

- Con gọi điện cho ai vậy Đình Phương ?

Đình Phương quay lại , bàng hoàng nhận ra ông Trình . Anh khẽ đáp :

- Thừa ba . . . con mới vừa nói chuyện với di Sáu và được biết ba đuổi vợ con đi . Tại sao ba lại làm như vậy chứ ?

- Con thắc mắc à ? Nhật Linh bây giờ không phải là con gái ba nữa . Nó đã quá hư hỏng rồi

không tha thứ được đâu.

- Có phải tại con bỏ đi ba đuổi Nhật Linh không ? Ba làm vậy . . vô tình chỉ khiến cô càng hận con thêm mà thôi . Thật ra . . . Nhật Linh không có lỗi , kẻ có lỗi chính là con đây . Sự xuất hiện của con đã phá hỏng tình cảm của cô ấy , lẽ ra chúng ta không nên ép Nhật Linh dấn thân vào cuộc hôn nhân bất đắc dĩ này , ba ạ.

Ông Trình đưa tay sửa lại gọng kính trên khuôn mặt , giọng ông trầm tĩnh nhưng đầy vẻ kiên quyết.

- Con sai rồi , Đình Phương . Chuyện ba đuổi Nhật Linh không phải vì con , mà chính vì lỗi lầm của bản thân nó . Ba không thể tiếp tay cho con gái mình phá hoại gia đình người khác . Ba đã từng hứa với Vân Thu sẽ không để con Linh dính vào chuyện quan hệ với Quang Bình , nó cãi lời ba thì nó phải gánh chịu sự trừng phạt . Điều làm ba thấy tiếc là con gái ba đã quá ngu si mù quáng không thấy được cái hạnh phúc mà nó đang có trong tay với người đàn ông thật sự yêu thương mình . Đình Phương ! Con suy nghĩ lại và cho ba hay : tình cảm giữa con với Nhật Linh còn cứu vãn được hay không vậy ?

- Con nghĩ kỹ rồi , chắc là không thể nào đâu ba . Con đã làm đủ mọi cách nhưng Nhật Linh không hề thay đổi , chứng tỏ con không đủ tư cách làm chồng . Thôi thì đành chia tay nhau vậy . . Nhưng mà . . . con không muốn ba xử phạt Nhật Linh , xin ba hãy gọi cô ấy trở về và gả cô cho người đàn ông mà cô yêu thương.

- Con bảo ba làm vậy , mặt mũi nào ba nhìn vợ Quang Bình ? Chuyện thằng Bình đã tìm hiểu và được biết Vân Thu không có lỗi , cô ấy chỉ có một lỗi lầm duy nhất là đã trao duyên nhầm địa chỉ mà thôi . Cô ấy và Nhật Linh đều là nạn nhân của gã đàn ông đều cáng này . Nhưng Nhật Linh may mắn hơn vì nó không rơi vào cuộc hôn nhân đầy nước mắt như Vân Thu . Vậy mà nó không chịu hiểu ra điều đó , cứ khăng khăng cho là ba hẹp hòi và ép duyên con . Đình Phương à ! con tin đi , ba không có làm sai . Tất cả những gì ba làm đều chỉ vì hạnh phúc của đứa con gái duy nhất . Nhật Linh quá khờ dại khi chối bỏ mái ấm gia đình , rồi đây nó nhất định sẽ hối hận.

- Cho dù Nhật Linh quan niệm sai lệch về hạnh phúc cũng đâu cần phạt nặng vậy hả ba ? Đuổi cô ấy đi vào lúc này chẳng khác nào ba đẩy cô đến với mối tình sai trái mà ba đã từng phản đối . Làm như thế chỉ uống công thôi ba ạ.

- Ba biết chứ ! Ba biết là nó sẽ gặp Quang Bình và thằng khốn đó sẽ rủ rê Nhật Linh rơi vào cái bẫy của nó , nhưng lần này ba không quan tâm tới chuyện đó nữa đâu Phương . Cổ nhân có câu : "Có vấp ngã mắt mới nhìn sáng suốt" . Với đứa con gái lì lợm khó bảo như Nhật Linh , phải để cho nó nếm trải đau khổ của đời thì may ra nó mới thức tỉnh . Nếu có lo , ba chỉ lo lắng một điểm , khi đã nhận ra cái sai lầm không biết Nhật Linh còn có thể quay về được hay không mà thôi.

- Ba nói gì lạ vậy ? Chẳng lẽ khi cô ấy tỉnh ngộ rồi , ba không tha thứ để cô về bên ba hay sao ?

- Vậy còn con thì sao , liệu con còn có thể dành lại chút tình cảm nào cho người vợ đã từng rời khỏi mình vì một người đàn ông khác hay không ?

Đình Phương cắn môi . Điều ông Trình hỏi quả thật không đơn giản . Anh đã từng đau nhói cả tim khi nghĩ Nhật Linh mang trong lòng một hình bóng người khác , nhưng dù sao đó cũng chỉ là về mặt tư tưởng mà thôi . Liệu rồi anh còn chấp nhận được khi người vợ anh yêu đã cùng người đàn ông khác có những đêm ân ái mặn nồng , để rồi khi cô ta tỉnh ngộ trở về , cuộc đời kia đã hoàn toàn hoen ố ? Đình Phương không dám chắc mình sẽ rộng lượng bỏ qua . Rõ ràng vấn đề này không thể nói trước được.

Anh khẽ thở dài :

- Duyên nợ giữa con với Nhật Linh có lẽ đã hết rồi ba ạ . Cuộc đời sau này của cô , chắc là con không dự phần trách nhiệm . Mong ba hiểu và thông cảm cho con.

Ông Trình gật đầu :

- Ba rất hiểu tâm trạng của con . Vì vậy , ba không dám ép con phải giữ lại tình cảm với người đàn bà đã gây ra đau khổ cho mình . Ba biết con vì nể ba nên mới còn lui tới công ty giúp ba điều hành công việc , nhưng kể từ hôm nay , con không cần vì ba nữa đâu Phương .

- Ba nói vậy nghĩa là sao ?

- Là từ mai , con có thể tự ý rời khỏi chỗ này và tìm một nơi thích hợp để mà phát triển . Ba không muốn con vì ba mà chịu cực khổ như vậy . Con gái ba đã không nên thân , ba không có lý do gì để bắt con về mình phải tận lực cống hiến , dốc toàn tâm toàn ý cho sự nghiệp của mình . Như vậy là quá bất công với con rồi , Đình Phương . Tuy trước đây con có hứa sẽ giúp ba phát triển kế hoạch , nâng cao hiệu quả kinh tế và mở rộng công ty của mình ngày một tiến xa hơn . Nhưng bây giờ xảy ra chuyện như vậy , ba không cần con phải giữ lời hứa với ba như trước . Ba không có phước được con làm về , đành phải chịu thôi . Con hoàn toàn tự do định hướng cho mình , Phương ạ .

- Thừa ba , con nghĩ là ba đã hiểu lầm rồi . Con làm việc ở đây không phải vì sợ thất hứa với ba , mà vì con cam tâm tình nguyện . Thật ra , công việc ở đây hoàn toàn thích hợp với sở trường của con . Đi chỗ khác chưa chắc gì con có cơ hội tận dụng đầu óc của mình để chứng tỏ hiệu quả . Làm ở đâu thì cũng vậy thôi , ba cứ coi con là một trong những nhân viên đáng tin cậy của mình . Nếu thấy ngại , ba có thể tăng lương cho con chút ít là được rồi . Nói gì thì nói , con không bỏ việc ở công ty này đâu . Đàn ông , ai lại không coi trọng sự nghiệp , không lẽ con vì chuyện riêng tư mà huỷ hoại tương lai của mình sao ? Nếu như con không có duyên làm về của ba thì cũng có thể làm con nuôi ba được mà . Chắc là ba không từ chối mối quan hệ này chứ ?

Ông Trình nhìn người nhìn Đình Phương . Ông không ngờ anh lại có ý nghĩ như vậy , không hề tỏ ra lợt lạt tình cảm với ông sau khi đã sứt mẻ tình vợ chồng với con ông . Quá đổi vui mừng , ông Trình vỗ vai Đình Phương :

- Con nói thật hả ? Ồ ! Vậy thì quá tốt rồi ! Ba thật không ngờ mình lại còn cái phước lớn , có được đứa con trai tốt bụng như con . Ừ thôi , vậy đi há ! Con không phải là về ba thì làm con trai ba vậy nhé . Ba thật không biết lấy gì để cảm tạ tấm lòng của con đây , Đình Phương .

- Không có gì , xin ba đừng khách sáo như vậy . Con làm việc ở đây cũng có lợi cho bản thân mình mà , không phải hoàn toàn vì ba không đâu . Con đâu được tốt đến vậy chứ ?

- Vì cái gì không cần biết , nói tóm lại , con chịu ở lại giúp cho ba như vậy ba đã quá vui rồi . Vậy từ mai dọn về ở với ba nghe Phương ?

Đình Phương lắc đầu :

- Về chuyện này thì không được đâu ba , bởi vì con không muốn thiên hạ cho rằng con có tham vọng để ba chia tài sản . Hơn nữa , con không muốn Nhật Linh nghĩ không tốt về con . Con ở nhà chú Lâm được rồi , hằng ngày cha con mình vẫn gặp mặt nhau mà . Khi nào rảnh con sẽ đến nhà riêng thăm ba .

Ông Trình gật đầu , nhìn Đình Phương với vẻ cảm kích . Ông biết Đình Phương làm như vậy là muốn sau này con gái ông còn chỗ để quay về . Như vậy , chứng tỏ anh không để tâm oán hận Nhật Linh . Đàn ông như vậy mới đúng là đàn ông chứ . Càng nghĩ , ông Trình càng tức cho đứa con gái ngu muội của mình , có phước mà không biết hưởng . Cuộc đời sau này của nó đâu dễ gì gặp được một Đình Phương thứ hai . Nhưng Đình Phương đã không còn chấp nhận Nhật Linh thì ông đành chịu . Ông lặng lẽ quay đi che giấu tiếng thở dài .

- Trang Đài ơi ! Mà có ở nhà không ?

Nhật Linh đứng trước bậc thềm nhà bạn , lớn tiếng hỏi vọng vào . Cô nghe tiếng đáp "có" quen thuộc của bạn và kể đó là tiếng lê dép , thói quen của Trang Đài .

Khi nhận ra Nhật Linh , ánh mắt Trang Đài đầy vẻ ngạc nhiên :

- Mà mày đó hả Linh ? Đi đâu mà coi bộ bơ phờ quá vậy ?

Nhật Linh theo chân bạn vào nhà , cô nói không muốn ra hơi :

- Khát nước quá ! Rót cho tao ly nước rồi mình nói chuyện.

Trang Đài vội vàng làm cho bạn một ly trà đá . Đến lúc này cô mới nhận ra Nhật Linh tay xách va li , vai lại mang thêm một cái túi xách lớn . Cô trở mắt nhìn bạn :

- Trời đất ! Mày đi đâu mà tay xách nách mang trông giống người di dân quá vậy ? Ê ! Mày đừng có nói với tao là mày giận chồng bỏ đi nghe Linh ?

Nhật Linh uống một hơi gần cạn ly nước , cô nhún vai đáp lời Trang Đài :

- Nếu chỉ là giận chồng thì tao không tội lệ gì bỏ đi , bởi nhà của tao mà , anh ta đi thì phải hơn . Đàng này . . tao bị ba tao đuổi . Hồi sáng có ghé đây nhưng mày đi làm chưa về nên tao mới lang thang đến giờ này đó chứ.

Trang Đài lộ vẻ kinh ngạc :

- Mày bảo sao ? Ba mày đuổi mày à ? Có thật không vậy ? Ông ấy chỉ có một mình mày là con mà cũng đuổi đi sao ? Chuyện gì mà căng dữ vậy nhỏ ?

Nhật Linh tháo túi xách trên vai đặt ở bàn nước nhà bạn , cô thở ra :

- Vừa rồi , ta cãi nhau với anh Phương , tao lỡ lời làm ảnh tự ái bỏ về nhà chú Lâm . Ba tao biết chuyện nên nổi giận đuổi tao đi đó.

- Mày cãi lộn với chồng ư ? Chuyện khó tin thật đó . Tao thấy Đình Phương đàng hoàng lắm mà , tại sao xảy ra chuyện cãi nhau ?

- Hừ ! Cũng tại ông cậu của mày mà ra chứ ai ?

- Cái gì , cậu tao ? Mày muốn nói cậu Bình đó hả ?

- Ừ , không phải ông ấy thì còn ai bây giờ . Quang Bình hẹn gặp tao có việc cần nói rõ , tao cho Đình Phương hay , ảnh đồng ý để tao đi . Trong lúc tao với cậu Bình mày dùng cơm ở quán , ba tao tình cờ đi qua trông thấy . Khi về nhà , ông chửi tao một trận toi bời . Tao cứ tưởng anh Phương mách lại nên tao gây với ảnh . Đến sáng nay nghe nói , tao mới biết Đình Phương vô tội , nhưng đã gây nhau rồi và ảnh cũng đã giận dữ bỏ đi , tao biết làm sao được . Ba tao vì tức giận chuyện này nên mới đuổi tao ra khỏi nhà , lại còn tuyên bố không nhìn tao là con nữa . Hôm nay , tao tới đây là muốn nhờ mày cho ở tạm , chứ bây giờ tao không biết phải đi đâu nữa , Đài à.

- Vậy sao mày không qua nhà chú Lâm tìm anh Phương ? Mày có thể ở chung với ảnh được mà. Nhật Linh trợn mắt :

- Cái gì ? Mày biểu tao đi kiếm Đình Phương à ? Còn lâu tao mới vác mặt qua bên đó . Ông phải kiếm tao về thì đúng hơn . Tại ông nên tao mới bị ba đối xử như vậy.

- Đến lúc này mà mày còn nói ra được những lời nói vô ý đó hay sao Linh ? Mày thật là bậy bạ , đã có chồng sao không an phận , còn hò hẹn với cậu tao làm gì ? Đàn ông nào mà lại không ghen chứ . Cho mày hay , cậu Bình tao không phải hạng đàn ông lý tưởng đâu nghe . Tao là cháu mà còn không bênh cho cậu ấy được , thì mày coi chừng lắm đó Linh à . Ai đời , cưới được người vợ tốt như vợ Vân Thu mà cậu ấy vẫn không chịu sửa đổi , cứ nay cô này mai cô khác , lại toàn cặp bồ với những người mà cậu ấy dạy khiêu vũ như mày trước đây vậy . Vợ Vân Thu nói mãi , cậu ấy vẫn không nghe , mới đây lại thuê nhà lén lút sống với cô bồ trẻ , vợ tao biết được nên đã ly thân rồi . Nghe vợ ấy nói trong thời hạn một năm , cậu Bình không sửa đổi thì chắc phải ly dị nhau thôi . Hừ ! Không ngờ cậu ấy lại lén lút hẹn hò với mày nữa . Cuộc hôn nhân này có nguy cơ đổ vỡ rồi đó , Linh à . Mày khôn hồn thì thức tỉnh đi . Cậu Bình tao không biết giữ hạnh phúc nên tan vỡ đã đành . Còn mày . . chẳng lẽ gặp người đàn ông tốt như Đình Phương , mày cũng bỏ được hay sao ?

Những lời Trang Đài nói ra làm Nhật Linh không làm sao tránh khỏi bàng hoàng . Từ lúc cô lấy chồng , Trang Đài chuyển xuống làm ở chi nhánh một , còn cô thì phụ Đình Phương trông coi công ty đặt ở trung tâm nên đôi bạn ít có dịp gần gũi tâm sự . Và lại , lúc đó lòng Nhật Linh cũng có giận Trang Đài vì cô không ủng hộ tình cảm của mình với Quang Bình , nên những gì xảy ra Nhật Linh không thể nắm rõ được . Bây giờ nghe Trang Đài nói , cô cảm thấy vô cùng hoang mang :

- Những lời mày nói là sự thật sao Đài ? Chẳng lẽ nào anh Bình lại tệ đến nỗi ấy ?

- Mày không tin à ? Tao là cháu ruột , không lẽ lại đặt chuyện nói xấu cậu Bình ? Cậu ấy tệ từ lâu rồi nhờ ả . Chỉ thương cho chị Vân Thu bạc phước . Nếu hồi đó cô dâu là mày , tao dám chắc đã ly dị từ lâu . Tao thật sự không muốn có thêm người con gái nào tin lầm và đau khổ vì cậu ấy nữa . Nghe tao đi Nhật Linh , nếu quả tình mày để đổ vỡ hạnh phúc vì cậu Bình thì nhất định mày sẽ phải hối tiếc.

Nhật Linh cúi đầu , đôi môi mím chặt , cõi lòng đầy phân vân . Thật ra , cô chỉ dự định ở tạm nhà Trang Đài , sau đó sẽ tìm cách gặp Quang Bình để xem anh tính thế nào khi cô đã hoàn toàn tự do . Nhật Linh cầm tay bạn khế nói :

- Tao bây giờ đã hết đường chọn lựa rồi Đài ạ . Chồng thì bỏ , cha thì xua đuổi , bây giờ nếu không có anh Bình , tao không biết phải nương tựa vào ai đây ?

- Cái gì ? Bộ mày tưởng cậu Bình tao có thể bảo bọc được cuộc đời mày hay sao ? Không đâu Linh , kinh tế cậu ấy còn phụ thuộc gia đình , cậu ấy không giỏi được như chồng mày đâu . Tốt nhất là mày nên quay trở về xin lỗi Đp để hàn gắn tình cảm . Chớ bây giờ mày đến với cậu Bình tức là mày đã tự hủy hạnh phúc của mình , lại còn góp phần thúc đẩy cậu mợ tao ly dị . Tao hoàn toàn phản đối chuyện này.

- Nói đi nói lại , mày cũng chỉ vì muốn giúp Vân Thu bảo vệ cái hạnh phúc mơ hồ này mà thôi . Chính anh Bình đã nói với tao là anh không bao giờ quên tao được , cũng vì chuyện này nên vợ anh mới ghen tuông và hắt hủi chồng . Ừ , cho rằng anh Bình có lãng nhãng đi , nhưng chuyện đó xảy ra , tao nghĩ là do vợ anh không biết cách giữ chồng nên anh mới như vậy . Và dù Quang Bình có xử tệ với ai thì tao vẫn là trường hợp ngoại lệ . Nếu bây giờ tao trở lại với anh , bảo đảm anh sẽ tán thành hai tay ?

- Tao đã nói như vậy mà mày vẫn còn nuôi ý định điên rồ đó sao Linh ? Mày mày đúng là yêu mù quáng đến độ không còn phân biệt được giữa đắng cay và hạnh phúc . Mày thật là hết thuốc chữa rồi.

Giữa lúc đôi bạn đang cãi nhau thì Vân Thu đến . Cô có vẻ rất vội , đi thật nhanh từ ở ngoài vào . Trông thấy Trang Đài , cô nói ngay :

- Hết rồi Đài ơi ! Chắc là tôi phải ly dị với anh Bình thôi . Tôi không thể chịu đựng hơn nữa . Anh ấy . . . thật là tồi tệ.

Trang Đài lay vai Vân Thu :

- Chuyện gì nữa vậy mợ ?

Vân Thu lúc này đã trông thấy Nhật Linh nhưng dường như sự có mặt của Nhật Linh không làm cô bận tâm . Cô ngồi phệt xuống ghế , đôi dòng lệ lăn dài trên má :

- Hôm qua đi chợ , tôi tình cờ gặp được Bích Dung , người con gái đã có một thời gian là tình nhân của anh Bình . Cô ta khóc và báo cho tôi biết đã mang thai hai tháng , bây giờ gia đình cô làm dữ buộc cô phải phá thai để làm lại cuộc đời , nhưng ý cô không muốn . Bích Dung năn nỉ tôi , cô ấy bảo nếu như tôi cảm thấy đời sống vợ chồng giữa tôi và anh Bình không có hạnh phúc thì xin tôi chấp nhận ly hôn để con cô được sống hợp pháp với Quang Bình và đưa bé vô tội kia không bị chối bỏ . Đêm qua , tôi thao thức và suy nghĩ trắng đêm . Có lẽ là Bích Dung nói đúng .

Hôn nhân này đã hết cách cứu vãn rồi , thôi thì thà ly dị cho xong.

- Không thể được , Vân Thu ! Mọi người không có lý do gì để nhường chồng cho cô gái đó . Trước khi yêu cậu Bình , cô ta đã biết rõ cậu ấy đã có vợ , vậy mà cô vẫn cứ lao vào mối tình mù quáng này thì hậu quả hôm nay cô phải ráng gánh chịu , coi như một bài học nhớ đời . Nếu mọi tội nghiệp cô ta thì ai sẽ tội nghiệp cho cuộc đời dang dở của mọi người đây hả ?

Trang Đài đang nói về trường hợp của Bích Dung mà Nhật Linh tưởng tượng như bạn có ý trách mình Cô không muốn tin đó là sự thật , nhưng những giọt nước mắt của Vân Thu đã bắt cô phải tin vào sự thật phũ phàng . Nếu Quang Bình quả là người như vậy thì cuộc đời cô sẽ ra sao ?

Giọng nói của Vân Thu vẫn vang lên đều đều bên tai Nhật Linh :

- Đời của tôi coi như đã lỡ làng , tại tôi yêu lầm người nên đành chịu khổ . Dù sao tôi cũng chưa có con với anh ấy , vấn đề ly hôn cũng dễ dàng thôi . Hơn nữa , Bích Dung có nói với tôi là cô ấy đã gặp anh Bình và cho anh biết về giọt máu của mình , anh trả lời rằng còn đang bị ràng buộc quan hệ vợ chồng với tôi nên không thể nhận con được . Vậy thì tôi còn giữ lại người chồng phản bội ấy làm gì nữa chứ ? Tình cảm trong lòng tôi có lẽ đã phai tàn , chấp nhận xa Quang Bình lần này , tôi vĩnh viễn không có hối hận đâu.

Trang Đài bắt chợt vẻ mạnh vai Nhật Linh , lớn tiếng hỏi :

- Đó ! Mày đã nghe thấy tất cả rồi chứ ? Cậu Bình tao là như vậy đó , bây giờ mày còn muốn nói lại tình xưa nữa hay thôi ?

Vân Thu nhìn sững vào Nhật Linh :

- Cái gì ? Tôi không nghe lầm chứ ? Nhật Linh bộ cô định tiếp tục quan hệ với anh Bình hay sao ? Vậy còn chồng cô , cô tính sao đây hả ?

Trang Đài đáp thay bạn :

- Nó đã hẹn gặp với cậu Bình và cãi nhau với chồng nên anh ấy giận bỏ đi rồi . Sau đó , nó lại bị ba nó đuổi khỏi nhà , nên tính chọn cậu Bình làm chỗ dựa trong phần đời còn lại đó . Tôi đã nói sự thật để khuyên nó trở về nhưng nó không nghe còn cho rằng tôi bênh mọi người và nói xấu cậu mình nữa chứ . Mọi người coi , Nhật Linh có đúng là mù quáng hay không ?

Vân Thu bước tới trước mặt Nhật Linh , giọng cô thật rõ ràng :

- Cô Linh à ! Tôi nghĩ chắc cô điên rồi đó . Tại sao lại vì một gã đàn ông đa tình vô trách nhiệm như Quang Bình mà từ bỏ hạnh phúc của mình chứ hả ? Tôi đã từng gặp chồng cô . Anh ấy là người đàn ông hiếm có , hết lòng yêu thương cô đấy , Linh à.

- Chuyện Đình Phương có yêu thương tôi hay không , chị làm sao biết được chứ ?

- Sao lại không ? Trong câu chuyện với tôi , anh Phương lúc nào cũng nhắc tên cô với tất cả ý tốt và niềm tự hào mà chỉ có những người đang yêu mới có thể biểu hiện được . Anh ấy đã vẽ vờ trước mặt tôi một bức tranh đầy hạnh phúc giữa anh và cô , thật đến nỗi tôi tin ngay vào những gì anh nói và lại còn chúc phúc cho cô nữa kia . Không ngờ đó chỉ là ảo tưởng . Thì ra , cô đối với chồng không có chút lòng tin . Tại sao cô lại phải thả mồi bắt bóng như vậy ? Ngay lúc này cô quay về vẫn còn kịp . Chứ để mất người chồng như anh Phương , cô sẽ hối hận suốt đời.

Trong tâm tư , Nhật Linh đã hoàn toàn bị đánh gục bởi lời lẽ đầy sức thuyết phục của Vân Thu và Trang Đài . Nhưng với bản tính ngang tàng vốn có , cô lại không dễ dàng chấp nhận sự thật . Cô trả lời một cách bướng bỉnh , dù lời nói ra khác hẳn với ý trong lòng mình :

- Chuyện của tôi , tôi biết tự lo liệu , không cần đến mấy người quan tâm . Trang Đài ! Mong rằng mày nể vì tình bạn cho tao lưu lại đây vài ngày . Sau đó , tao sẽ tìm nơi khác , không làm phiền mày lâu đâu.

Trang Đài cau mày :

- Mày nói thế có nghĩa là mày nhất định không chịu quay trở lại ?

- Quay lại đâu ? Và ở với ai ? Bộ mày tưởng ba tao sẽ dễ dàng để cho tao về nhà hay sao ? Tánh của ba , tao biết rõ mà . Ông ấy đã quyết định thì khó mà lay chuyển được . Còn Đình Phương , nếu anh thương tao thì anh sẽ tự tìm kiếm và đón tao về mái ấm . Còn nếu không , thì Nhật Linh này cũng không cần van xin ai ban bố tình thương . Tao có thể tự lo liệu đời mình . Rồi mày xem , tao không đến nỗi chết đói đâu , Đài ạ .

- Nhật Linh ! Mày định đi đâu nữa đó ?

- À . . . không . . . tao chỉ muốn ra ngoài một lát để thư giãn đầu óc thôi mà . Làm ơn cho tao gói đồ đạc ở đây nghe . Mày và chị Vân Thu cứ tự nhiên tâm sự . Tao đi dạo một lát sẽ quay về . Nhật Linh ra đến cửa rồi còn nghe tiếng Trang Đài nói với theo :

- Hy vọng lúc chỉ có một mình , mày sẽ suy nghĩ lại nghe Linh !

Nhật Linh lang thang trên phố với tâm hồn trĩu nặng nỗi buồn . Cô cảm thấy ân hận vì đã nghĩ quấy cho chồng và có lỗi với cha . Bây giờ cô đã không còn đường để quay trở lại . Nhật Linh chán nản vô cùng , cô không ngờ một phút nóng nảy của mình đã vô tình biến gia đình thành địa ngục , tương lai và hạnh phúc của cô giờ đã quá tối tăm . Nếu Đình Phương biết được chuyện này , hẳn là anh sẽ cười vào mặt cô , một con bé khờ khạo đã buông trôi tình cảm gia đình chỉ vì muốn chạy theo ảo ảnh .

- Nhật Linh !

Tiếng gọi bất ngờ của Quang Bình làm Nhật Linh dừng bước . Cô ngơ ngác nhìn quanh và nhận ra anh đang đi ra từ một quán bia . Anh bước đến bên cô vồn vã :

- Em đi đâu mà thơ thẩn một mình vậy hả ? Vào đây ! Vào đây ăn chút gì với anh đi em .

Nhật Linh nhìn vào quán , cô thoáng nhăn mặt :

- Anh lại nhậu nữa hả anh Bình ? Mới hôm nọ , anh hứa với em sẽ tu tỉnh lại , sao bây giờ lại vào đó uống bia ? em không vào quán đó đâu . Anh trở vô tính tiền đi , rồi mình tìm nơi khác nói chuyện . Em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh .

- Vậy à ? Ở được . Em đợi anh một chút nha .

Quang Bình quay trở vào quán , Nhật Linh cảm thấy anh vẫn còn thương và chiều cô như vậy , không lẽ nào chỉ là giả dối ? Cô không tin anh có thể quan hệ với người con gái khác khi mà lòng anh chưa quên được bóng hình cô và kỷ niệm ngày nào .

- Bây giờ mình đi đâu em ?

Quang Bình đã trở ra , tuy anh có uống bia nhưng tâm trạng còn rất tỉnh táo . Nhật Linh chỉ tay vào một quán cà phê ven lộ :

- Mình vào đó uống nước đi nha ! Em không muốn đi đâu xa nữa .

- Ừ ! Em thích sao cũng được mà . Nào , chúng mình đi !

Quang Bình tự nhiên nắm tay Nhật Linh đưa cô vào quán cà phê "Hương Xưa" . Anh gọi hai ly đá chanh . Khi chủ quán mang nước đến , anh khuấy đều một ly , kề cận môi cô :

- Nhật Linh ! Uống đi em .

- Anh để em tự nhiên được mà . Anh uống nước đi !

Nhật Linh đón ly đá chanh từ tay Quang Bình , hớp ngụm nhỏ . Quang Bình cũng uống một hớp nước và vào vấn đề ngay :

- Sao rồi , chuyện bữa hôm anh nói em đã suy nghĩ lại chưa hả ? Bây giờ cho anh câu trả lời được không ?

Nhật Linh vờ ngây thơ :

- Hôm nọ anh nói với em chuyện gì ?

- Ồ . . . thì chuyện hàn gắn giữa tụi mình đó , em quên thật vậy sao ?

- A . . . em nhớ rồi ! Quang Bình à ! Anh đã được toại nguyện rồi đó .

- Nghĩa là em chịu bỏ Đình Phương để chung sống với anh ?
- Không phải là em bỏ anh ấy , mà là anh ấy đã bỏ em . Ba em cũng từ chối và đuổi em đi khỏi gia đình , cho nên em quyết định theo anh.
- Em nói thật chứ ? Vậy hành trang em để ở đâu ?
- Em gửi tạm bên nhà Trang Đài . Chỉ cần anh thu xếp được là em dời đi ngay thôi.

Quang Bình lộ vẻ hoang mang :

- Em đã đến gặp Trang Đài rồi hả ? Thế nó có nói gì với em không ?
- Nói gì hả anh ? Em không hiểu ?
- Ồ . . . thì nói về anh đó mà . Em có cho Trang Đài biết là em theo anh không vậy ?

Nhật Linh bình tĩnh lắc đầu :

- Không.
- Vậy Trang Đài không hỏi em à ?
- Nó có hỏi , nhưng em chỉ nói là giận chồng bỏ đi thôi . Anh Bình ! Em cảm thấy dường như anh đang có gì lo lắng phải không ?
- Ồ . . . đâu có . . . không có gì cả . Nhật Linh nè ! Em cứ ở tạm nhà Trang Đài ít hôm và nhớ đừng nói gì với nó , rồi anh sẽ thu xếp cho em.
- Anh đang định thu xếp chuyện gì nữa đó , anh Bình ? Người mà anh cần phải thu xếp sẽ là em chứ không phải cô.

Câu nói vang lên bất ngờ làm cả hai đều giật mình nhìn lên : trước mặt họ là cô gái trẻ độ chừng hai mươi tuổi , khá xinh đẹp nhưng nét mặt lại xanh xao tiêu tụy . Nhật Linh liếc nhìn Quang Bình , cô thấy rõ mặt anh biến sắc . Anh lúng túng một lúc mới nói thành lời :

- Bích Dung ! Sao em biết anh ở đây vậy hả ?

Cô gái đáp tình bơ :

- Em tới quán bia 130 tìm anh , chủ quán chỉ em qua bên đây . Anh Bình ! Chuyện tụi mình anh tính sao đây hả ?
- Bích Dung ! Em về nhà trước đi nha . lát nữa , anh sẽ gặp em sau.
- Không được , anh phải cho em biết cô gái này là ai ? Tại sao anh đi uống nước với cô ta và từ chối tiếp em chứ ?

Quang Bình chưa kịp trả lời thì Nhật Linh đã mạnh dạn đáp nhanh :

- Cô không biết tôi là ai hả ? Vậy để tôi tự giới thiệu cho cô biết nha . Tôi đây là người yêu của Quang Bình , hiện tại anh đang chuẩn bị ly dị vợ để cưới tôi như anh đã từng hứa hẹn . Cô biết rồi thì tránh ra đi , đừng phá rối tụi tôi.
- Cái gì ? Cô vừa nói cái gì hả ?

Nhật Linh lặp lại lần nữa câu nói của mình . Cô thấy rõ mặt Bích Dung tái xanh . Bích Dung lắc đầu , nước mắt trào ra khóe :

- Không ! Không thể như vậy được . Cô gạt tôi.
- Cô không tin tôi ? Vậy thì có Quang Bình đây nè , cô hỏi anh đi.

Bích Dung chụp vai áo Quang Bình lắc mạnh :

- Anh nói đi ! Có phải là như vậy hay không ?

Quang Bình quá bối rối trước tình huống bất ngờ này , anh không biết phải nói sao hơn là cúi đầu im lặng . Bích Dung nhất định không buông tha , cô lay vai anh , vừa khóc vừa kể :

- Anh im lặng như thế có nghĩa là anh chấp nhận lời cô ấy nói là đúng chứ gì ? Vậy còn em và đứa con anh , em đang mang trong bụng thì sao đây hả ? Có phải anh định bỏ rơi em không ?

Quang Bình cố gỡ tay Bích Dung ra khỏi vai mình :

- Chuyện gì từ từ nói , em đừng làm ồn ào như vậy mà Dung.

- Vậy chứ anh hứa sẽ tìm cách ly dị vợ để sống với em , làm em phải muối mặt đi tìm gặp chị Vân Thu năn nỉ và chị ấy đã hứa với em rồi . Bây giờ anh lại hứa hẹn với cô này là sao hả ? Bộ anh tính bỏ mặc em và giọt máu của anh sao ?

Quang Bình bỗng trở nên nghiêm nghị khác thường . Anh phũ phàng hất tay Bích Dung ra khỏi vai mình :

- Thôi đi , Bích Dung , em đừng ăn nói hồ đồ ! Anh không muốn nói ra thì em đừng ép anh phải nói . Bích Dung à ! Anh nói thật , anh không thể làm theo yêu cầu của em được đâu . Xin lỗi nhé , anh buộc lòng phải nói ra điều này . Thật ra , em đâu còn trong trắng khi đến với anh , chính em cũng đã tự nhận mình lầm lỡ . Em không thể dựa vào đó để ăn vạ anh được . Bây giờ anh cũng không ngại nói cho em biết . Cô Nl đây chính là người anh thật lòng yêu thương . Nếu anh có ly dị Vân Thu thì anh sẽ sống với Nhật Linh chứ không phải em đâu.

Quang Bình vừa nói dứt câu , anh đã nhận lãnh liên tục hai cái tát của Bích Dung . Sắc mặt cô trắng bệch , môi tái đi vì giận . Cô hét lên trong hơi thở hào hển :

- Hừm ! Đồ bỉ ổi , hèn hạ ! Mới ngày nào anh còn hứa hẹn với tôi chờ khi nào anh được tự do anh sẽ cùng với tôi lo cho con . Bây giờ kiếm được cô gái khác xinh đẹp hơn , anh lại trở mặt coi tôi là kỳ đà cản mũi . Tôi thật ngu dại khi đặt hết niềm tin nơi anh , để giờ đây lỡ dở một đời , lại còn bị gia đình ruồng bỏ . Bây giờ tôi cho anh nói lại lần nữa . Anh có thừa nhận giọt máu này là của anh hay không ?

Quang Bình nhún vai :

- Xin lỗi nghe Bích Dung ! Tôi không ngờ mắc vào cái bẫy của cô đâu . Tôi chắc là Vân Thu đã xúi giục cô bày ra tấn kịch này để chia rẽ tình cảm giữa tôi và Nhật Linh . Nói cho các người biết , tôi không mắc lừa đâu.

- Vậy thì được . Anh Bình ! Anh hãy chống mắt chờ xem sự hành hạ của lương tâm mình đi . Từ đây đến lúc chết , tôi sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho anh đâu . Những gì anh đã nói thì anh hãy nhớ đấy !

Quay sang Nhật Linh , Bích Dung run giọng :

- Còn cô nữa , cô đừng vội đắc thắng . Hạng người như Quang Bình không biết nghĩ đến ai ngoài chính bản thân mình đâu . Hắn là gã đàn ông tham lam , dâm dục nhưng lại vô trách nhiệm , cô hãy ráng mà giữ mình đi . Một ngày nào đó khi mà cô đã thuộc về hắn , hắn cũng sẽ bỏ rơi cô như đã từng bỏ rơi vợ và tôi bây giờ vậy . Nếu như cô không nhìn gương tôi để mà thức tỉnh thì đời cô cũng sẽ tàn như tôi thôi.

Quang Bình xô vai Bích Dung :

- Nói gì đấy ? Cô làm ơn biến đi giùm đi , đừng ở đó phá đám , tôi sẽ không nương tay đâu.

- Quang Bình ! Anh khỏi đuổi . Tôi nhất định sẽ vĩnh viễn biến khỏi đời anh . Tôi thể như vậy đấy . Vĩnh biệt !

Dứt lời , Bích Dung vừa khóc vừa bỏ chạy ra khỏi quán cà phê Hương Xưa . Nhật Linh ngồi chết lặng . Sự việc vừa chứng kiến làm cô cảm thấy tởm lợm người đàn ông trước mặt . Những giọt nước mắt đau khổ uất hận của Bích Dung đối với Nhật Linh đã thực sự là hồi chuông cảnh tỉnh , giúp cô nhận định rõ hơn về con người thật của Quang Bình . Thì ra , đằng sau lớp vỏ hào hoa thanh lịch của anh là một tâm hồn thối nát vô lương tâm . Quang Bình đã nhẫn tâm chôn bỏ giọt máu của mình chỉ vì Bích Dung khi đến với anh không còn nguyên vẹn là trinh nữ , trong khi anh đã là người đàn ông có vợ rồi . Vậy còn cô thì sao . Cô là người phụ nữ đã có chồng , nư hồng trinh nguyên cô đã dâng tặng cho chồng mình . Vậy thì bây giờ trở lại với Quang Bình , cô cũng đâu còn gì để cho anh quý trọng , nâng niu . Chắc chắn đến một lúc nào đó , anh cũng sẽ ném vào mặt cô những câu nói phũ phàng như vừa rồi anh đã nói với Bích Dung . Vậy thì cô còn

lao vào vết xe đổ này làm gì nữa chứ ? Đến lúc này , Nhật Linh đã thực sự tỉnh mộng để nhận ra rằng Đình Phương , Vân Thu , Trang Đài . . . tất cả đều đúng , chỉ duy nhất một mình cô sai thôi. Thấy Nhật Linh ngồi thờ người ra với dáng vẻ suy nghĩ , Quang Bình lay nhẹ vai cô :

- Nhật Linh ! Em đang nghĩ gì vậy ? Đừng bận tâm về cô gái vừa rồi , đó chỉ là một vở kịch do vợ anh đạo diễn thôi mà , em suy nghĩ làm gì chứ ? Hãy tin anh đi Linh , anh chỉ yêu duy nhất một mình em thôi . Anh đã từng vì em mà ly thân với vợ , không lẽ em vẫn còn nghi ngờ lòng anh sao ?

Nhật Linh phải cố dằn lòng lắm mới kiềm chế được mình không tát vào mặt Quang Bình vì những lời giả dối của anh . Cô đứng lên :

- Có lẽ tôi cần phải suy nghĩ lại về vấn đề này , anh Bình ạ . Thật tình , tôi không muốn xã hội có thêm một đứa trẻ bất hạnh như con của Bích Dung đâu . Lúc này anh quá nặng lời , không khéo cô ấy tự tử thì anh không tránh khỏi sự giày vò của tòa án lương tâm đâu.

Quang Bình nhận thấy Nhật Linh đã lộ vẻ lạnh lùng thay đổi lối xưng hô với anh , nên lo sợ cô đổi ý . Anh hạ giọng nài nỉ cô :

- Nhật Linh ! Em đừng có tin lời Bích Dung , cô ta chỉ muốn phá mình thôi mà.

- Những giọt nước mắt ấy đâu có giống là đóng kịch đâu . Tôi hỏi thật anh nha , anh có từng quan hệ ân ái với cô ta chứ ?

Quang Bình lúng túng :

- Ồ . . . chuyện đó . . .

- Sao , có hay không hả ?

- Thì . . . thì có , nhưng đàn ông mà , em phải hiểu là không ai đại dột từ chối những cô gái quá dễ dàng mang tình yêu cho mình . Chuyện này . . . em cũng nên thông cảm cho anh . Lúc mất em , anh chán đời nên sống liêu lĩnh lắm.

- Vậy hả ? Bộ đàn ông khi thất tình thì phải quan hệ bừa bãi với nhiều đàn bà để giải quyết nhu cầu của mình hay sao ? Vậy mà chồng của tôi không hề làm như thế , anh muốn được tôi yêu nên cố gắng dùng đạo đức và tài năng để chinh phục trái tim tôi , chứ không giống như anh , yêu cuồng , sống vội . Sự việc hôm nay đã quá đủ để cho tôi hiểu anh rồi . Thật đáng tiếc , bao lâu nay tôi cứ như một kẻ mộng du , đang tiến dần đến bờ vực thẳm mà vẫn không hay biết . Cũng may là tôi kịp dừng chân trước khi bước một bước cuối cùng . Bây giờ tôi có thể trả lời với anh , chuyện tái hợp của chúng ta vĩnh viễn không thể có được . Bởi vì thần tượng của lòng tôi đã sụp đổ mất rồi . Tôi quyết định rút chân ra khỏi cuộc tình tội lỗi này . Giờ thì anh chỉ có thể chọn lựa giữa vợ với cô bồ lúc này . Hãy cẩn thận , chứ nếu không , anh sẽ mất hết đó anh Bình à . Thôi , vĩnh biệt nhé . Mong rằng trong quãng đời còn lại của tôi sẽ không bao giờ còn gặp lại anh.

- Nhật Linh ! Nhật Linh . . .

Quang Bình thảng thốt kêu lên thấy Nhật Linh bước thật nhanh ra ngoài . Biết có đuổi cô lúc này cũng chỉ là vô ích , Quang Bình đành ngồi lại , mấy ngón tay anh nắm chặt mép bàn với vẻ bực tức . Cũng chỉ tại Bích Dung mà ra . Hừ ! Cô ta xuất hiện không đúng lúc chút nào . Nếu như Dung đến gặp Quang Bình lúc khác thì anh không đến nỗi xử tệ với cô như vừa rồi . Không biết Nhật Linh giận anh bao lâu đây ? Thật là bực mình ! Quang Bình giận Bích Dung nhưng cũng tự trách mình nông nổi . Lẽ ra anh không nên để Bích Dung mang thai mới phải . Bây giờ thì mọi chuyện cứ rối tung lên , anh chẳng biết đường nào chống đỡ . Đầu óc Quang Bình lúc này chỉ có một sự toan tính duy nhất là phải thuyết phục cho được Nhật Linh chịu quay lại với anh . Dù sao , cô ta cũng xinh đẹp , có tài lại là con gái duy nhất của ông Trình - Tổng giám đốc một công ty uy tín - Chuyện hôn nhân với Vân Thu đã dở dang rồi , bây giờ anh chỉ có thể sống với Nhật Linh , anh muốn tương lai mình còn có chút ánh sáng . Quang Bình không tin một người cha cô

độc như ông Trình có thể bỏ được con mình . Chỉ cần ông tha thứ cho Nhật Linh và chấp nhận anh là anh sẽ có được tất cả những gì mình muốn . Quang Bình mỉm cười hài lòng với ý nghĩ của mình . "Nhật Linh ơi ! Anh không bỏ cuộc đâu !".

Chương 9

Àm . . . âm . . .

Tiếng sét vang lên vào lúc nửa đêm khiến Nhật Linh giật mình tỉnh giấc . Cô hoảng sợ ôm chầm lấy Trang Đài . Đang ngủ ngon , bị Nhật Linh ôm cứng khó thở , Trang Đài hất bạn ra cầu nhau :

- Con nhỏ này , mà làm gì vậy ? Xích qua bên kia coi , người ta đang ngủ ngon.

Nhật Linh nói lí nhí trong miệng :

- Trời mưa to quá Đài ạ . Có cả sấm chớp nữa , tao sợ lắm.

- Mệt mà quá . Ê nè ! Không ngủ được thì làm ơn nằm yên đừng có phá tao nha.

Trang Đài nằm quay mặt vào trong , mặc cho Nhật Linh sợ hãi thao thức . Cô nằm co ro bên cạnh bạn , tự hiểu mình chỉ là kẻ ăn nhờ nên không dám để Trang Đài phiền lòng.

Àm . . . - Ánh chớp lóe sáng cùng một tiếng nổ lớn vang lên . Nhật Linh hốt hoảng thu người trong chăn , hai tay bám chặt mặt nệm . Cô thầm mong cơn mưa mau tạnh để cô thoát được nỗi ám ảnh sợ hãi này . Bất chợt , Nhật Linh nhớ lại những tháng ngày sống bên cạnh Đình Phương , không bao giờ anh để cô phải một mình ở nhà với cơn mưa thế này . Mỗi lần có sấm sét , anh đều ở bên cạnh cô , ôm cô trong tay , vỗ về , xoa dịu nỗi sợ hãi trong cô . Nhật Linh còn nhớ một lần anh vừa định đến công ty bàn kế hoạch phát triển các chi nhánh thì trời đổ mưa . Thấy trời mưa có tiếng sấm , anh biết Nhật Linh rất sợ nên đã gọi điện thoại đến công ty báo nghỉ . Lúc đó cô vui miệng hỏi anh : "Hôm nay có việc gì quan trọng không mà anh lại vắng mặt như thế ?" .

Anh cười đáp : "Công việc nào của anh cũng là quan trọng cả , nhưng vợ anh lại ở vị trí quan trọng hơn trong trái tim anh thì biết phải làm sao" . Sau câu trả lời đó , cô đã tựa đầu vào vai anh để cảm nhận tất cả lòng yêu thương anh đã ưu ái dành tặng cho mình.

Bây giờ nghĩ lại , Nhật Linh cảm thấy lòng đau buồn và nuối tiếc . Quang Bình quả đúng là bóng đen của đời cô . Nếu như anh ta đừng xuất hiện để khuấy động tâm hồn cô , nếu như trong cô ngày ấy đừng lưu lại một chút nuối tiếc chuyện tình dĩ vãng thì có lẽ giờ đây cô đã hạnh phúc biết bao với tình yêu chân thật của chồng mình . Cha cô đã không làm chút nào khi gả cô cho Đình Phương , chỉ tại cô dại dột , cô nông nổi cho nên giờ đây mới phải rơi vào nỗi cô độc trong cay đắng , bẽ bàng , đã mất chồng lại còn chịu mất cha . Trời ơi ! Nếu cha cô từ bỏ cô vĩnh viễn thì suốt cả quãng đời còn lại cô biết mình phải sống sao đây . Định mệnh thật khe khắt với cô . Tại sao cô luôn luôn làm sai để rồi ân hận . Hạnh phúc ấy , người chồng lý tưởng ấy đã vụt bay xa khỏi tầm tay của mình rồi , dù có nuối tiếc cũng không sao níu kéo lại được nữa . Thao thức mãi trong nỗi âu lo , đến gần sáng Nhật Linh mới ngủ lại được một chút.

Khi cô thức dậy , Trang Đài đã đi làm tự lúc nào . Nhật Linh nhìn đồng hồ thấy đã hơn chín giờ , cô vội rời khỏi giường đi làm vệ sinh cá nhân . Lúc cô đang chải tóc bên bàn thì có tiếng chuông điện thoại reo ở phòng ngoài . Bà Nghi - mẹ Trang Đài - nhắc ống nghe , lát sau bà vào phòng gọi cô :

- Nhật Linh à ! Trang Đài vừa gọi điện về nhà , nó cho biết cha con bị lên tăng xông đã đưa vào bệnh viện trung tâm thành phố . Con mau đến đó đi Linh !

Nhật Linh bàng hoàng buông rơi cây lược đang trên tay . Ba cô vào viện ư ? Trời ơi ! Tội cho ba quá , chắc tại buồn giận cô nên căn bệnh cao huyết áp của ông lại tái phát rồi . Nhật Linh cảm ơn bà Nghi rồi hối hả chạy ra đầu hẻm gọi taxi đến thẳng bệnh viện X . Cô hỏi thăm ở phòng y tá trực và được biết ông Trình đang nằm phòng săn sóc đặc biệt số một dãy bên trái . Nhật Linh đi như chạy . Đến phòng số một , Nhật Linh lách mình vào , bất ngờ va phải một người từ bên trong bước ra khiến cô mất thăng bằng ngã nhào , cũng may người ấy kịp giữ tay cô lại . Nhật Linh ngẩng lên định nói lời xin lỗi nhưng lời chưa kịp thốt ra đã tắt nghẹn ở bờ môi . Người mà cô

vừa đụng phải chính là Đình Phương . . .

- Cô đến thăm ba đó à ?

Câu hỏi của Đình Phương nhắc Nhật Linh nhớ đến bản phận của mình , cô gật đầu , nét mặt không giấu được vẻ lo lắng :

- Phải . Anh Phương ! Ba em hiện giờ ra sao ?

- Tình hình tạm ổn rồi , bác sĩ đã cho ba cô uống thuốc , huyết áp đã hạ dần không đáng ngại.

- Em vào thăm ba một lát có được không anh ?

- Cô hỏi lạ quá , ba của cô mà , cần gì phải nói với tôi . Hiện giờ ba đang ngủ , cô có thể vào gặp mà không sợ bị đuổi ra ngoài . Còn khi ba cô thức thì tôi không biết ba có chịu gặp cô hay không , chuyện đó cô tự mình lo liệu đi nha.

Nói dứt lời , Đình Phương bỏ đi ngay , dường như cuộc gặp gỡ bất ngờ này đối với anh ta là vô nghĩa . Rõ ràng anh không mong gặp mặt cô . Điều này làm Nhật Linh cảm thấy buồn , cô hiểu giờ đây cô chỉ là một kẻ thừa trong đời anh . Cố nén tiếng thở dài , Nhật Linh bước vào bên trong phòng bệnh . Nhìn vẻ mặt cha xanh xao trong giấc ngủ , Nhật Linh thấy chạnh lòng . Ôi !

Thương cho cha cô quá , tuổi đã già , dáng gầy , tóc bạc , vậy mà cô chưa giúp được gì cho cha để báo đáp công ơn , lại làm người nổi giận đến độ phải đoạn tuyệt tình phụ tử . Nhật Linh ứa lệ nhìn ba , lòng tràn đầy hối hận . Cô đến quỳ bên giường , lặng lẽ hôn lên bàn tay gầy guộc của cha già . Giây phút này cô thèm được ở bên ông biết mấy . Không biết ông có chịu tha thứ để cô được trở về chăm sóc ông hay không.

Nhật Linh nán lại phòng . Hơn một tiếng đồng hồ sau , ông Trình thức giấc . Nhật Linh mừng rỡ kêu lên :

- Ba ! Ba thức rồi hả ba ? Ba thấy trong người thế nào hờ ba ?

Ông Trình cau mày khi trông thấy Nhật Linh :

- Ai cho cô vào đây ?

Thái độ của cha làm Nhật Linh tủi thân bật khóc , cô nghẹn ngào :

- Thừa ba , con biết con có lỗi , con đã làm cho ba thất vọng . Bây giờ con đã hối hận và cầu xin được ba rộng lượng tha thứ , cho con được trở về chăm sóc ba trong những ngày tháng tới . Con xin ba , hãy tha thứ cho con !

- Hừ ! Cô nói dễ nghe nhỉ ? Đợi đến khi cô biết mình sai rồi cô mới quay trở lại cầu xin tôi như vậy là xong à ? Không dễ vậy đâu cô à . Bởi vì mọi lầm lỗi đều phải trả giá . Tôi không có phước có được con ngoan thì tôi đâu dám nhận cô trở về . Đi mau đi , tôi không muốn gặp mặt cô nữa !

- Ba ơi , xin ba đừng có đuổi con đi ! Xin ba hãy chấp nhận con . Ba có yêu cầu gì con cũng xin đáp ứng , miễn là ba đừng có từ bỏ con . Con không muốn xa ba . Hãy tha lỗi cho con đi ba !

- Yêu cầu duy nhất của tôi bây giờ là cô hãy mau ra khỏi đây ngay , đừng có ở đây giả làm đứa con hiếu thảo , tôi thấy chướng mắt lắm.

- Ba à . . .

- Cô có đi hay là đợi tôi gọi bảo vệ đến lôi cổ cô ra ngoài vậy hả ?

Nhật Linh đứng lên , gương mặt cô đầy lệ :

- Ba không tha thứ cho con được thì con sẽ đi , nhưng lòng con vẫn sẽ hướng về ba mãi mãi , dù sao đi nữa mình cũng là hai cha con mà . Biết được ba không có sao là con yên lòng rồi.

- Đừng nói nhiều , cô mau đi ra đi !

- Dạ.

Nhật Linh gạt lệ bước ra , lòng cô đau đớn như ngàn mũi kim đâm vào da thịt . Cha cô , người thân duy nhất trong đời cũng đã vĩnh viễn từ bỏ cô , bao nhiêu đó cũng đủ chứng minh con người cô quá nhiều lầm lỗi , đến cha ruột của mình còn không tha thứ được cho mình thì làm sao cô

dám hy vọng được Đình Phương tha thứ nữa . Nhật Linh thất thiêu lê từng bước nặng nhọc rời khỏi bệnh viện . Cuộc sống đối với cô bây giờ đầy nỗi chán chường , cô đau xót khi nghĩ đến người mẹ quá cố . Nơi tuổi vàng chán hẫng bà sẽ thất vọng lắm khi biết con gái mình đã trở nên hư hỏng , chẳng những đã hủy hoại đi tương lai tươi đẹp của chính mình , lại còn hại thanh danh cha cô.

- Rồi sao hả , ba có chịu gặp cô hay không ?

Đình Phương lại bất ngờ xuất hiện , câu hỏi của anh dẫu vô tình vẫn làm cô đau nhói tim . Nhật Linh ứa nước mắt :

- Ba nhất định không tha cho em . Anh Phương , cảm ơn anh đã săn sóc ba giùm em.

- Cô không cần phải nói như vậy . Bởi ba cô nhận tôi làm con nuôi , cho nên tôi có bổn phận phải lo cho ba . Cô yên tâm đi . Không có cô , tôi cũng vẫn săn sóc ba nuôi chu đáo . Giờ thì cô có thể đi được rồi.

- Anh Phương !

- Chuyện gì ?

- Tội lỗi của em phải là quá nặng nề không anh ? Em không xứng đáng được tha thứ phải không ?

Đình Phương quay mặt đi nơi khác :

- Xin lỗi , tôi miễn trả lời câu hỏi này . Điều đó tự lòng cô biết rõ lắm mà.

- Vâng , em hiểu . Em xin gửi gắm người cha già cho anh , mong anh hãy thay em mà lo cho ba , ơn của anh cả đời này em không dám quên đâu.

- Được rồi , cô còn muốn nói gì với tôi nữa không hả ? Nếu không thì cô có thể về.

Nhật Linh muốn nói rất nhiều với chồng nhưng không hiểu sao cô cứ nghẹn lời không thốt được đành phải từ giã anh , bước đi trong nước mắt . Những người thân đã quay lưng với cô nghĩa là con đường về không còn lối nữa rồi . Nhật Linh đành phải cam phận lấy sự trừng phạt mà tạo hóa đã sẵn dành cho một con người lầm lỗi như cô.

- Di Sáu ơi ! Di Sáu . . .

Đang lui cui quét sân , nghe tiếng gọi quen thuộc của cô chủ , di Sáu vội ngừng tay ngẩng lên . Chị nhận ra Nhật Linh đang đứng phía ngoài cổng đưa tay vẫy gọi mình . Lén nhìn quanh quất không thấy Đình Phương , di Sáu liền ra gặp Nhật Linh.

- Cô Hai !

- Di Sáu à ! Hồi sáng tôi có ghé lại bệnh viện và được biết ba tôi đã về nhà . Tôi có mua mấy hộp sữa và chục hộp gà , di cất giùm để bồi dưỡng cho ba tôi nghe.

- Cô Hai à ! Tại sao cô phải làm vậy chứ ? Cô không vào thăm ông được hay sao ?

- Không phải là tôi không muốn thăm ba , nhưng ngặt nỗi ba vẫn còn giận tôi nên không chịu gặp tôi . Di Sáu , di giúp tôi đi !

- Những thứ này , tôi nhận rồi biết nói làm sao với ông chủ đây ?

- Di đừng nói gì hết , cứ âm thầm mỗi sáng quậy sữa cho ba tôi uống là được rồi . Nếu ông hỏi , di cứ nói đại là anh Phương bảo di pha cho ba . Di ráng giúp tôi đi mà.

- Thôi được , tôi nhận giùm cô . Nhưng cô Hai nè ! Tôi nghĩ tốt hơn hết là cô nên tìm mọi cách để về bên cạnh ông đi . Sức khỏe ông chủ đạo này kém lắm.

Giọng Nhật Linh đượm đầy lo âu :

- Ba tôi sao rồi di ?

- Mấy bữa nay ông chủ ho hoài , ăn uống rất ít lại còn bị mất ngủ nên gầy lắm . Hôm qua tôi thấy cậu Hai thức cả đêm.

- Ủa ! Anh Phương dọn lại đây sao di ?

- Phải . Cậu ấy dọn về hôm đón ông xuất viện . Tôi nghiệp cậu ấy , lo cho ông chủ lắm cô à . Bây giờ cậu vừa đến công ty điều hành công việc , vừa phải chạy tới lui chăm sóc ông . Tôi chỉ lo nấu nướng giặt giũ . Còn cậu Hai là người dìu đỡ ra vào và dành rất nhiều thời gian tâm sự với ông . Nhật Linh xúc động rơi nước mắt . Đình Phương quá tốt , đâu có giống như cô , là con mà chữ hiếu chẳng tròn , là vợ mà lỗi đạo . Đúng là "lừa thử vàng , gian nan thử sức" . Giờ đây , khi cô nhận ra chồng mình là người đàn ông hiếm có , rất cần thiết cho cuộc đời thì cũng là lúc anh nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ , dửng dưng . Không ! Cô không thể buông trôi tất cả cho số phận , phải tìm cách để được về bên cạnh cha mình . Dù Đình Phương đã hết thương cô , cô cũng không thể làm đũa con bất hiếu . Sau một hồi suy nghĩ , Nhật Linh nói với người giúp việc .

- Di Sáu à ! Di nói đúng . Tôi không thể vắng mặt trong lúc ba tôi đau yếu như vậy . Tôi có thể mất chồng nhưng không thể để mất cha đâu . Tôi đã nghĩ ra cách rồi , tôi nhất định sẽ về được mà .

Chị Sáu lộ vẻ vui mừng :

- Thật hả cô Hai ? Cô vừa nghĩ ra cách gì vậy , nói cho tôi nghe với , được không ?

Nhật Linh chưa kịp trả lời thì phía trong nhà vọng ra một chuỗi ho kéo dài , đúng là của cha cô . Nhật Linh lo lắng giục đi Sáu :

- Ba tôi ho dữ quá . Thôi , đi Sáu vào lo cho ba giùm tôi . Khi nào trở lại đây , tôi sẽ nói di nghe sau nhé .

- Ồ , cũng được . Tôi vô nhé , cô Hai !

Di Sáu lật đật quay vào nhà . Còn Nhật Linh , cô bước vội ra cổng với bao nhiêu là toan tính . Cuối cùng , cô nhận thấy chỉ có một con đường duy nhất có thể giúp cô về lại bên cha , chuyện này nhất định phải nhờ tới Đình Phương mới được . Nói ra chắc anh sẽ cười cô , nhưng đối với Nhật Linh bây giờ , sức khỏe của cha cô mới là quan trọng , cô tự hứa với lòng sẽ dẹp bỏ hết tự ái , cầu xin sự giúp đỡ của Đình Phương để lo tròn bổn phận làm con .

Nhật Linh gọi taxi đưa cô đến công ty thương mại Trinh Lâm - tên mới của công ty , do cha cô tự ý thay đổi - Đã quá quen thuộc với nơi này , Nhật Linh đi thẳng vào bàn trong gặp thư ký của chồng .

- Cô Liên à ! anh Phương có ở đây không vậy ?

Hoàng Liên gật đầu :

- Có . Chị Linh muốn gặp anh thì vào phòng giám đốc đi nghe . Anh Phương ở trong đó .

Rồi Hoàng Liên mỉm cười , nheo mắt với Nhật Linh :

- Nè , lẽ ra các cuộc gặp gỡ giám đốc công ty đều phải được hẹn trước đây nhé , thân lắm thì cũng phải báo qua điện thoại . Nhưng với chị thì em không sử dụng bất cứ nguyên tắc nào , nếu không sẽ bị đuổi việc như chơi .

- Cảm ơn cô . Tôi vào bây giờ được chứ ?

Hoàng Liên gật đầu . Nhật Linh đi lên lầu , rẽ tay trái đến thẳng phòng giám đốc . Cô đẩy cửa bước vào , bất chợt khựng lại với cặp mắt mở to đầy vẻ sững sờ . Trong phòng không chỉ có mình Đình Phương mà còn có thêm một người con gái trẻ đẹp khác , đó chính là Du Mỹ , người cùng khu phố với cô và là đồng nghiệp của Đình Phương đang trao ly cam vắt tận tay Du Mỹ với vẻ ân cần , trên bàn là đĩa nho khô còn dang dở . . . Trông thấy Nhật Linh , Đình Phương lộ vẻ khó chịu :

- Cô đến đây làm gì ? Trước khi vào tại sao không gõ cửa ? Đó là phép lịch sự tối thiểu , chẳng lẽ cô không biết hay sao ?

Nhật Linh đỏ mặt vì xấu hổ , cô cúi đầu đáp nhỏ :

- Xin lỗi , tôi không biết là anh đang tiếp khách ở đây .

- Bây giờ thì cô đã thấy rồi chứ ? Ra ngoài đi , chừng nào chúng tôi bàn xong chuyện , tôi sẽ mời cô.

- Được.

Nhật Linh lăm lăm bước trở ra ngồi nơi băng ghế dành cho khách có hẹn . Một nỗi cay đắng tràn ngập lòng cô . "Chúng tôi" à ? Sao mà anh ấy xưng hô nghe thân mật thế ? Không lẽ giữa họ . . đã có gì rồi sao ? Một ý nghĩ thoáng qua làm Nhật Linh giật mình lo lắng . Trời ơi ! Nếu Đình Phương yêu Du Mỹ thì sao ? Cử chỉ vừa rồi của hai người rõ ràng không chỉ là tình bạn . Du Mỹ ăn diện quá chừng . . lại được ông giám đốc đẹp trai tiếp ở phòng riêng . Cô ta đâu có phải khách hàng , giữa hai người đâu có gì bàn bạc riêng tư vậy chứ ? Nếu chỉ là bạn bè , Đình Phương có thể ra gặp Du Mỹ ở văn phòng công ty chứ không phải trong đó.

Bất chợt , một cảm giác mơ hồ nhói lên trong tim Nhật Linh . Cô mím chặt môi nghe một mối rã rời , phải chi lúc này cô đứng đến thì hay biết mấy . . .

- Ảnh mời cô kìa . Bộ điếc hay sao mà tôi nói hai , ba lần mà còn chưa nghe vậy ?

Du Mỹ đã bước ra không biết tự lúc nào , cô vỗ nhẹ vào vai Nhật Linh , mùi nước hoa sực nức làm cô cảm thấy khó chịu.

Khi cô đứng lên , cô bất gặp ánh mắt đầy vẻ giễu cợt của Du Mỹ nhìn mình trước khi cô ta đi theo xuống nhà dưới . Nhật Linh giận lắm , nếu là trước đây cô đã dạy một bài học đáng nhớ bằng lời . Nhưng bây giờ hoàn cảnh đã đổi khác , cô không còn là Nhật Linh của ngày trước nữa . Cô không có danh phận gì ở đây , lại càng không có địa vị trong lòng người chồng cũ , cô làm sao dám nói đến ai . Nhật Linh thở dài . Cô cúi mặt bước vào phòng giám đốc.

Đình Phương đưa tay chỉ vào chiếc ghế trống trước mặt , giọng lạnh như băng :

- Mời cô ngồi . Dám dẹp bỏ tự ái đến gặp tôi chắc cô có chuyện quan trọng lắm ?

Nhật Linh gật đầu . Cô thăm phục tài suy đoán của Đình Phương . Anh ít nói nhưng mỗi khi phán đoán việc gì đều ít khi nào sai.

- Em có việc cần thương lượng với anh.

- Chuyện gì cô cứ nói.

- Em muốn về nhà.

Đình Phương cau mày :

- Tôi không hiểu ý cô.

- Vừa rồi em có gặp dì Sáu và được biết ba em dạo này không được khỏe , cho nên em muốn được ở bên cạnh để chăm sóc cho ba lúc tuổi xế chiều . Em chỉ có một người cha duy nhất , sống xa ba , em không được an tâm.

- Cô muốn vậy thì cứ nói thẳng vấn đề này với ba , tại sao lại phải tìm tôi chứ ?

Nhật Linh nhẹ nhàng :

- Bởi vì chỉ có anh mới giúp em thực hiện điều em muốn . Anh cũng biết là ba không tiếp em mà . Nhưng với anh thì khác , ba thương yêu và coi trọng anh hơn em . Do đó , em muốn anh nói giúp với ba để em có thể trở về , hy vọng anh sẽ không từ chối.

- Tôi biết phải giúp cô bằng cách nào đây ?

Nhật Linh cắn môi . Cô không ngờ Đình Phương lại có thể hỏi cô như vậy . Rõ ràng anh biết phải làm sao nhưng lại cứ giả như không biết , anh buộc cô phải nói rõ ý mình sao ? Nhật Linh nghe tự ái vô cùng , nhưng nghĩ đến cha , cô đành cam đành nén đau khổ nói với chồng :

- Anh Phương ! Anh có thể . . . cho phép em đến với anh bằng danh nghĩa vợ chồng để đưa em về với ba không ? Em biết . . . em biết anh không còn tình cảm với em , yêu cầu như vậy là hơi quá đáng , nhưng mà em đã hết cách rồi.

- Ý cô muốn chúng ta huê nhau , rồi sau đó cùng về nhà xin lỗi ba ư ?

- Phải . Em biết anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho em sau những chuyện mà em đã làm , nhưng . . . đây là hình thức thôi anh Phương ạ . Em chỉ cầu xin anh giúp em có cơ hội gần gũi chăm sóc cho ba trong những ngày còn lại , rồi sau đó anh muốn đối xử với em ra sao cũng được . Anh có thể hứa với em không ?

Đình Phương nhìn Nhật Linh :

- Cô đã suy nghĩ kỹ chưa mà dám đề nghị với tôi chuyện này ? Tôi hứa thì được , nhưng coi chừng cô sẽ ân hận vì tự mình chuốc khổ cho mình đấy , cô Linh à.

- Em tuyệt đối không bao giờ ân hận đâu . Chỉ cần anh giúp em làm trọn bổn phận với cha già , em xin chấp nhận tất cả mà không hề oán trách.

- Nếu vậy thì được . Nhưng cô phải nhớ những gì mình đã nói đấy nha . Bây giờ thì có một vài điều tôi thấy cần nói rõ với cô . Về mặt pháp lý thì chúng ta vẫn là vợ chồng hợp pháp vì chưa ly hôn , do đó trên thực tế cô vẫn là vợ của tôi . Nếu như cô trở về , dù là với mục đích gì thì cô vẫn xem tôi là chồng và chấp nhận thỏa mãn bất cứ yêu cầu gì của tôi . Nhưng ngược lại , cô không được phép đòi quyền lợi , không được phép có ý kiến gì về những mối quan hệ của tôi với bất cứ ai . Tôi có thể tự do làm theo ý muốn , còn riêng cô chỉ có bổn phận chấp hành . Cô suy nghĩ đi , bây giờ hối hận thì vẫn còn kịp đấy.

- Em không hối hận đâu . Em bằng lòng với tất cả điều kiện của anh , miễn là anh chịu giúp em được ba tha thứ.

- Vậy thì cô ra ngoài đợi một lát . Tôi làm xong việc sẽ đưa cô về nhà danh chánh ngôn thuận . Dù sao thì lòng hiếu thảo của cô cũng làm tôi xúc động đấy cô Linh ạ.

Nhật Linh khẽ cảm ơn chồng rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng . Cô đau đớn nhận ra trong giọng nói của Đình Phương thật thờ ơ không có một chút cảm tình nào . Anh thân nhiên gọi vợ bằng cô một cách lạnh lùng , vậy chứng tỏ ở trong anh tình yêu đã hết . Nhật Linh bất chợt nghĩ đến Du Mỹ , cô gái đó có lẽ đã thay thế được địa vị của cô trong trái tim Đình Phương . . . Thôi , mặc kệ đi , mình đã vì muốn báo hiếu cho ba mà quay trở lại , còn để ý đến chuyện khác làm gì cho thêm phiền phức chứ.

- Chúng ta đi !

Đình Phương từ bên trong bước ra , anh chỉ nói ngắn gọn có thể rồi đi thẳng ra ngoài . Nhật Linh theo chân anh , không nói một lời.

Ra đến bãi xe , Đình Phương hỏi cô :

- Có cần ghé nhà Trang Đài lấy va li quần áo về không ?

Nhật Linh ngạc nhiên :

- Sao anh biết em ở đó vậy ?

- Đó là chuyện của tôi . Cô vẫn chưa trả lời câu tôi hỏi.

- Có . Phiền anh đưa em đến đó nghe.

Đình Phương lái xe ra ngoài , tự tay mở cửa xe cho Nhật Linh bước vào . Suốt đoạn đường đi không ai nói với ai lời nào cả . Khoảng cách giữa hai người thật gần mà như nghìn trùng xa . .

Bầu không khí nặng nề bao trùm lấy hai người . Nhật Linh rất muốn hỏi chuyện Đình Phương , nhưng nhìn khuôn mặt lạnh tanh của anh , cô tự ái nên chỉ im lặng.

Đến nhà Trang Đài , không đợi Nhật Linh lên tiếng . Đình Phương cho xe dừng lại ngay trước cửa . Anh nói mà không nhìn cô :

- Cô chỉ có mười lăm phút để thu dọn , tôi không có nhiều thời gian đâu.

Nhật Linh không nói gì , cô bước xuống xe đi thẳng vào nhà Trang Đài . Trang Đài chạy từ trên lầu xuống , neho mắt nói với Nhật Linh :

- Ê ! Tao thấy xe anh Phương đậu ở ngoài , bộ hai người làm lạnh rồi hả ?

Nhật Linh đáp cho qua chuyện :

- Ảnh đến đón tao về lo cho ba tao.

- Vậy hả ? Vậy thì may quá . Mà đừng bỏ qua cơ hội tốt này nha Linh . Mà cũng đã thấy rồi đó , cậu Bình tao không được đăng hoàng , thôi thì quay về với chồng sẽ hạnh phúc hơn Linh ạ .

Anh Phương chịu tha thứ cho mà là may mắn lắm rồi.

- Thôi , đừng nói nhiều nữa , mau giúp tao thu dọn đồ đạc , nhanh đi !

- Chà ! Coi bộ mà nôn về dữ há . Chắc là đã nghĩ lại và không thấy ai tốt bằng ông xã rồi chứ gì ? Được , để tao phụ mà một tay . Dù sao hai vợ chồng mà hòa hợp cũng là điều đáng mừng .

Cố gắng giữ gìn hạnh phúc , đừng để xảy ra chuyện nữa nghe Linh.

- Biết rồi bà cụ non ! Người ta nhờ thu dọn phụ cứ đứng đó nói mãi , khổ ghê !

Trang Đài cười , theo chân bạn về phòng . Hai cô gái thu xếp thật nhanh . Chỉ một lát sau , đồ đạc của Nhật Linh đã được xếp gọn gàng vào va li và túi xách . Nhật Linh nắm tay bạn nói lời từ giã :

- Tao về nghe Trang Đài . Cảm ơn mà đã giúp đỡ tao trong mấy ngày qua . Cho tao gửi lời chào hai bác . Gấp quá nên tao không đợi hai bác về để từ giã , mà cáo lỗi giùm tao.

- Ô ! Không có gì . Mẹ tao mà biết được mà trở về với anh Phương chắc bà sẽ mừng lắm . Thôi , ra xe đi kéo anh ấy chờ.

Đôi bạn siết tay nhau thật chặt rồi Nhật Linh quảy túi và xách va li rời khỏi nhà Trang Đài.

Đình Phương nhìn đồng hồ tay , gật gù với vẻ hài lòng :

- Cô tranh thủ khá đấy . Lên xe đi !

Đình Phương đưa Nhật Linh đến một hiệu uốn tóc . Nhật Linh chưa kịp hỏi , anh đã nói luôn :

- Cô theo tôi vào đây đi ! Tôi không muốn cô trở về với bộ dạng tàn tạ như thế , coi không giống vợ tôi chút nào.

Nhật Linh lắc đầu :

- Em không vào đâu . Anh mặc kệ em đi . Em muốn về nhà ngay bây giờ , không cần phải sửa soạn gì cả.

Đình Phương nghiêm giọng :

- Mới đây mà cô đã vi phạm hợp đồng giữa chúng ta rồi à ? Cô không nhớ là tôi đã nói gì ư ?

Muốn trở về , cô tuyệt đối nghe theo lời tôi , không được phàn nàn . Nếu không thì cô tự về nhà một mình đi , không cần phải có tôi đi chung.

Nhật Linh đã nhớ lại lời mình hứa . Cô không có quyền từ chối yêu cầu của Đình Phương. Nhật Linh dịu giọng :

- Xin lỗi anh.

Đoạn , cô rời khỏi xe theo Đình Phương vào bên trong cửa hiệu . Đình Phương vừa bước vào , người chủ tiệm đã chạy ra đón đả , nhiệt tình như thể anh là một khách hàng quen :

- Cậu Phương ! Cậu đưa cô Du Mỹ đến làm đầu đấy à ?

Bà ta chột khựng lại , im bật khi nhìn thấy Nhật Linh :

- Cậu Phương ! Đây là . . .

- À ! Đây là Nhật Linh vợ tôi đây.

- Cậu cưới vợ rồi hả ? Vậy mà tôi cứ tưởng . . .

Đình Phương cười :

- Cô Du Mỹ chỉ là bạn gái thôi . Bà Chương à ! Bà làm ơn chọn kiểu tóc nào thật thích hợp với Nhật Linh để làm tôn vinh sắc đẹp cổ lên một chút nhé . Và nhớ làm thật nhanh để chúng tôi còn kịp đi dùng cơm.

Bà Chương vui vẻ gặt đầu :

- Được , được rồi ! Cậu ngồi ghế đợi , một lát xong ngay thôi . Cô Linh à , mời cô vô trong này ! Nhật Linh theo chủ tiệm vào bên trong mà lòng buồn vô hạn . Cô thật sự chẳng có chút hứng thú nào đối với việc sửa soạn này . Đẹp làm gì , sang trọng làm gì khi tâm hồn cô đang tràn ngập nỗi chán chường và có một cơn đau thẳm lặng làm nhói buốt con tim . Bà chủ Chương vừa rồi cứ tưởng cô là Du Mỹ , chứng tỏ Đình Phương cũng từng đưa Du Mỹ đến đây để làm đẹp cho cô ta trong mỗi cuộc hẹn hò . Điều này , Nhật Linh chưa bao giờ nghĩ đến , cô cứ tưởng mình là người đàn bà duy nhất trong tim của Đình Phương . Hồi trước thì có lẽ là thế , nhưng bây giờ đã hết rồi . Cô đã gây cho chồng quá nhiều bất mãn , anh có đến với người đàn bà khác thì cũng hợp lý thôi . Nhật Linh không dám oán trách chồng , cô chỉ tự trách mình nông nổi khờ dại , hạnh phúc nằm trong tay mà không biết giữ gìn , cứ lo chạy đuổi theo ảo ảnh xa vời , để rồi khi tỉnh mộng , cô mới cay đắng nhận ra rằng mình đã mất hết rồi.

- Này , cô xem đi , trông cô khác hẳn với lúc mới vào đây . gương mặt cô thích hợp với kiểu tóc bới , trông thật ra dáng bà chủ đây.

Bà Chương đã làm xong công việc của mình và đang tấm tắc ngợi khen thành quả . Bà cầm tấm kiếng lớn rọi phía sau cho Nhật Linh nhìn được toàn diện kiểu tóc mới , nhưng cô không hề quan tâm . Cô hỏi nhỏ :

- Vậy xong chưa hả dì ?

- Xong rồi . Nhưng với cái đầu tóc này cô cần phải trang điểm một chút . Để tôi làm cho cô luôn nhé ?

Thế là ba ta lại bắt đầu việc trang điểm . Nhật Linh không thích nhưng cũng không tỏ ý phản đối , bởi vì Đình Phương đang đứng ngay bên cạnh của cô , nhắc cô nhớ những gì mình đã hứa.

Rời khỏi tiệm uốn tóc , Đình Phương hỏi cô :

- Sắc mặt của cô dường như không được vui . Nếu như cô quá chán ngán vai trò làm vợ này thì còn trở về làm gì nữa chứ ?

Nhật Linh lắc đầu :

- Đầu có , tại anh tưởng vậy thôi chứ em đâu chán nản gì . Có điều là em thấy hơi mệt trong người một chút thôi.

- Vậy à ? Vậy tôi đưa cô về nhà ngay nhé ? Sắc mặt cô bây giờ trông thật khó coi.

Đình Phương ngồi vào tay lái . Anh cho xe chạy thật nhanh mà không nói thêm lời nào nữa cả .

Nhật Linh thấy bút rút trong lòng , không dẫn được sự khó chịu , cô hỏi anh :

- Anh Phương này . . .

- Gì ?

- Bộ . . bộ anh thường đưa Du Mỹ đến tiệm đó làm tóc lắm hả ?

- Ừ.

- Hai người đến với nhau từ lâu rồi phải không ?

Đình Phương quay lại nhìn cô :

- Cô hỏi làm gì ? Mấy chuyện này liên quan đến cô sao ? Cô không muốn tôi có bạn gái ?

- Ô ! Không , em chỉ hỏi vậy chớ không có ý gì đâu . Không ngờ em chỉ mới vắng nhà có một tuần mà xảy ra nhiều chuyện quá.

Đình Phương cười nhạt :

- Đời mà , có những chuyện khó thể làm người ta thay đổi được dù một ngày , một tháng , một năm , hay nhiều hơn thế nữa . Nhưng cũng có đôi khi chỉ cần một giây , một phút . . . mình đã không còn là mình nữa rồi . Những chuyện thế này , cô đã từng trải qua , có gì đâu mà phải thắc mắc chứ.

- Em ...

Nhật Linh muốn lên tiếng biện minh nhưng không nói được , bởi vì trong quan hệ vợ chồng , cô có lỗi với anh . Giọng Đình Phương lạnh lùng bên tai cô :

- Trong lúc tôi lái xe , cô làm ơn đừng có nói chuyện . Tôi không muốn xảy ra tai nạn bởi vì tôi đang thấy yêu đời . Cô thì chán , còn tôi thì không , mong rằng cô hiểu được điều đó.

- Vâng , em xin lỗi anh.

Nói xong lời xin lỗi , Nhật Linh cắn môi nín lặng cho đến lúc xe dừng lại trước ngôi nhà quen thuộc của mình . Đình Phương nhấn kèn xe , dì Sáu ra mở cửa . Nhìn thấy cô , dì tỏ ra rất vui mừng :

- Ô ! có cả cô Hai cùng về nữa à ? Thật tốt quá.

Nhật Linh gượng cười với dì . Khi xe vào sân , Đình Phương dừng lại cho cô xuống rồi mới lái vào gara . Dì Sáu ngắm Nhật Linh từ đầu tới chân , tấm tắc khen :

- Lâu lắm rồi mới thấy cô sửa soạn đẹp thế này . Vậy mới đúng là cô chủ chứ . Cô về đây thật đúng lúc ghê.

Dường như dì Sáu còn định nói thêm gì nữa , nhưng Đình Phương đã ra đến nên dì yên lặng.

Đình Phương nói :

- Dì Sáu à ! Làm ơn chuẩn bị cơm giùm tôi.

- Dạ được.

Câu nói này của chồng làm Nhật Linh nhớ lại cách đây hơn một tuần , Đình Phương cũng bảo dì Sáu chuẩn bị cơm cho hai vợ chồng , nhưng sau đó họ lại cãi nhau rất dữ và cũng từ bữa đó Đình Phương rời khỏi nhà cô . Nếu cha cô không lâm bệnh thì có lẽ anh đã không trở lại . Nhật Linh thấy thương anh vô cùng . Anh chẳng những là chồng tốt mà còn là con rể hiếu thảo nữa kia . Những ngày vắng cô , anh đã tận tình lo cho ba cô . Vậy mà bây giờ cô về đây thì anh đã có người con gái khác mắt rồi.

- Nè , cô đứng đó suy nghĩ gì vậy ? Mau theo tôi vào trong gặp ba cô . Nhớ là phải đóng kịch cho giống đấy nhé.

Nói đoạn , Đình Phương cặp tay Nhật Linh đi vào nhà . Ông Trình đang ngồi tựa vào ghế salon , trên tay ông là chén thuốc vừa uống cạn . Thấy Đình Phương bước vào , ông mỉm cười , nhưng nụ cười vụt tắt ngay khi ông thấy Nhật Linh :

- Ai cho cô về đây vậy hả ?

Nhật Linh lo lắng nhìn chồng . Đình Phương kéo tay cô đến trước mặt ông Trình , giọng anh đầy vẻ phân khởi :

- Thưa ba . . Nhật Linh đã biết lỗi rồi , xin ba hãy tha thứ cho cô ấy đi ba . Sáng nay , Nhật Linh đã đến gặp con nói rõ sự hồi tâm . Con nghĩ lỗi lầm của vợ con cũng không phải là lớn lắm , dù sao vợ con cũng biết nghĩ lại và quay về đúng lúc . Con xin ba bớt giận , nghĩ tình cha con mà tha cho cô ấy một lần đi ba.

Ông Trình nhíu mày nhìn Đình Phương :

- Nhật Linh đã đối xử với con quá tệ , con dễ dàng bỏ qua cho nó hay sao ? Tại sao con không bắt nó phải trả giá cho việc làm ngu muội của mình chứ hả ?

- Dạ thôi ba à . Con nghĩ đời người không ai mà tránh khỏi lỗi lầm , điều quan trọng là tự bản thân mình thức tỉnh và sửa đổi . Và lại , con thấy thời gian này vợ con chịu khổ tâm như thế cũng đủ rồi . Bây giờ về đoàn tụ , cô ấy sẽ không bao giờ phạm sai lầm lần nữa đâu ba . Con cầu xin ba , xin ba hãy vì sự hòa hợp của vợ chồng con mà tha thứ cho Nhật Linh lần này , coi như là ba giúp tụi con tìm lại được hạnh phúc gần như đã đánh mất.

Suy nghĩ một lúc , ông Trình cao giọng :

- Thôi được , con đã nói như thế thì ba đây cũng không muốn cố chấp làm gì . Bởi thật ra Linh có lỗi với con nhiều hơn . Nay con đã cho nó một cơ hội để làm người vợ tốt thì ba cũng đồng ý như vậy.

Nhật Linh nghe cha nói thế thì vô cùng mừng rỡ cô quỳ mọp xuống bên chân ông :

- Dạ , cảm ơn ba đã tha lỗi cho con.

Ông Trình lắc đầu :

- Con không cần phải cảm ơn ta vì lòng dạ ta không rộng rãi vậy đâu , tội lỗi của con không đáng được tha thứ . Người mà con cần phải cảm ơn là chồng của con kia . Nếu như nó không chịu bỏ qua thì dù ta là cha ruột của con , ta cũng không thể nhìn nhận con quay đầu trở lại Nhật Linh ! Con nhất định phải biết ơn chồng mình trong suốt cuộc đời này , con hiểu con phải làm gì rồi chứ ?

- Dạ , con hiểu.

Nhật Linh cúi đầu trước mặt Đình Phương :

- Cảm ơn anh đã tha thứ cho em.

Đình Phương vội cúi xuống đỡ cô lên , giọng nói của anh hết sức ngọt ngào :

- Em đứng lên đi , dù sao thì mình cũng là hai vợ chồng mà , anh đâu đành lòng quay lưng khi thấy em đau khổ hả Linh ? Thôi , em ra nhà sau bảo dì Sáu dọn cơm đi rồi mời ba cùng ăn . Trời xế chiều rồi , em ạ.

- Vâng.

Nhật Linh đứng lên đi xuống bếp . Dì Sáu đã chuẩn bị sẵn sàng thức ăn , cô phụ dì dọn lên mâm rồi bung lên bàn ăn . Nhật Linh sắp chén ra bàn , cô định xới cơm thì dì Sáu ngăn lại :

- Để đó tôi làm cho , cô Hai . Cô lên mời ông chủ và cậu Hai xuống được rồi đó . Hôm nay gia đình mình đông đủ thế này , tôi thấy vui ghê.

Nhật Linh gượng cười quay trở lên . Ôi ! Giá như những gì xảy ra với cô đều là thật thì vui vẻ biết bao , cô cũng mong được như vậy lắm chứ . Nhưng mà . . . Đình Phương đâu có chịu tha thứ cho cô . Anh chỉ đóng kịch với cô theo yêu cầu , để cha cô được vui lòng mà mau khỏi bệnh , để cô có một mái ấm nương thân . Còn tình yêu mãi mãi nó không còn tồn tại trong anh nữa . Đau đớn thay , khi Nhật Linh hiểu ra người chồng này mới thật sự là bóng mát đời cô , là chỗ dựa vững chắc cho tâm hồn non trẻ của cô thì cánh cửa lòng anh đã khép , cô đâu còn hy vọng gì sống lại được như chuối ngay đã qua . Khoảng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi ấy đã bay đi xa khỏi tầm tay cô , mà chính cô là người buông trôi nó . Để bây giờ thấy tiếc nuối thì đã quá muộn màng . Mãi lo suy nghĩ , Nhật Linh bước mà không để ý phía trước nên va đầu vào bức tường ngăn giữa nhà bếp với phòng ăn , cô khẽ rên lên một tiếng và ngồi thụp xuống nền gạch luôn vì quá đau . Đúng lúc đó , Đình Phương xuống đến , phía sau anh là ông Trình . Thấy Nhật Linh ôm đầu xuýt xoa , anh vội chạy đến ngồi xuống ngay bên cạnh cô :

- Chuyện gì vậy ?

- Ô . . em . . em sơ ý va đầu vào cạnh tường đau quá.

- Trời ơi ! mắt mũi em để đâu rồi hả ? Nào , ngẩng lên anh xem Ô ! Trán em sưng đỏ cả lên rồi kia , để anh đi lấy dầu xoa cho nhé.

Đình Phương chạy đi . Ông Trình đứng nhìn con gái , khẽ lắc đầu :

- Con làm việc gì không bao giờ thận trọng cả Linh ạ . Mới về nhà đã khiến chồng con phải lo lắng vậy rồi . Con phải biết là con đã lớn , phải có ý một chút chứ.

Nhật Linh lắc đầu , nước mắt cô ứa ra không phải sự va chạm vừa rồi mà nỗi đau xuất phát từ trong tim . Có một điều chỉ mình cô biết rõ , là Đình Phương lo cho cô như vậy chỉ vì có mặt của cha cô . Nếu là ở nơi khác , chắc chắn là anh đã mặc kệ cho cô đau đớn , không chừng anh còn

cười nhạo cô nữa kia . Ôi ! Phải sống trong cảnh hai mặt thế này , Nhật Linh thấy khổ sở biết bao . Giá như đừng có Du Mỹ , giá như Đình Phương thật sự tha thứ cho cô thì hay biết mấy .

- Có dầu đây rồi , em ngược lên đi , anh xoa chỗ đau cho .

Đình Phương đã trở lại với chai dầu xanh trên tay . Anh nâng đầu Nhật Linh lên , nhẹ nhàng xức dầu vào chỗ đau và dùng tay xoa nhẹ . Nhật Linh không dám nhìn mặt anh , cô sợ chạm phải ánh mắt lạnh lùng xa vắng của anh sẽ làm cô đau xót bẽ bàng . Cô nhắm mắt lại để cảm nhận sự săn sóc của chồng , bỗng nhiên cô có cảm giác rằng những gì anh đang làm là rất thật chứ không phải là đóng kịch , không giống kịch chút nào bởi sự săn sóc này rất nhẹ nhàng thận trọng , nó khiến cô cảm thấy cơn đau như dịu dần và cô ao ước giây phút này ngưng đọng mãi đừng phai tàn . . .

- Xong rồi ! Em thấy có đỡ chút nào chưa hả ?

Đến lúc này , Nhật Linh mới từ từ mở mắt , cô cảm thấy nuối tiếc phút giây vừa trôi qua . Thấy cái nhìn nghiêm nghị của Đình Phương , Nhật Linh gật đầu đáp nhỏ :

- Dạ , bớt nhiều rồi anh à .

- Thôi , mình vào bàn ăn đi , đừng để cho ba phải đợi em nhé .

- Dạ .

Đình Phương dìu vợ đứng lên đi vào bàn . Ông Trình nhìn đôi trẻ , lòng ông như nở hoa . Rõ ràng là Nhật Linh đã thay đổi khá nhiều khi trở về . Ông nhận thấy con gái mình bây giờ trở nên hiền dịu và ngoan ngoãn , không còn sót lại chút gì của sự ngang ngạnh bướng bỉnh trước đây . Có lẽ thời gian bị gia đình từ bỏ , sống xa cha , xa chồng , Nhật Linh đã hiểu được cái sai của mình và tự giác sửa đổi . Như vậy cũng tốt , ông chỉ lo hôn nhân của Nhật Linh với Đình Phương tan vỡ sẽ làm ông mất đi chàng rể quý này . Nhưng bây giờ thì gương vỡ lại lành , ông thấy lòng vui hơn bao giờ .

- Mời ba dùng cơm .

Nhật Linh tự tay bới cơm và gấp thức ăn cho cha , cơn bệnh vừa rồi của ông đã khiến cô thấy lo sợ , sợ mất đi người cha yêu quý và cô nguyện với lòng sẽ không bao giờ để phí thời gian . Cô sẽ chăm sóc cha đúng mực trong quãng đời còn lại của tuổi già để khi ông mãn phần , cô sẽ không cảm thấy là mình thiếu sót .

- Nhật Linh à ! Em nhìn xem , bữa ăn hôm nay có gì đặc biệt không hả ?

Nghe Đình Phương hỏi , Nhật Linh mới chú ý đến bữa ăn và cô ngạc nhiên khi nhận ra đây toàn là những món ăn mà cô thích , bao gồm canh chua thơm , cá lóc chiên , su hào và sườn ram mặn . Nhật Linh tròn mắt nhìn chồng :

- Làm sao anh lại chọn đúng ngày hôm nay để kêu dì Sáu nấu mấy món này vậy ?

Dì Sáu đứng gần đó trả lời thay cho Đình Phương :

- Lúc cô đến công ty , cậu Phương có điện thoại về bảo tôi đi chợ gấp để làm mấy món cô thích đó . Đúng ra thì sườn ram tôi đã tự làm vào buổi sáng , vô tình trùng hợp thôi , mấy món còn lại thì đúng là "tốc hành" đó , cô chủ ạ . Cô xem cô được ông xã cưng cỡ nào chứ ?

Nhật Linh mỉm cười . Dù biết trước những gì Đình Phương làm đều chỉ là giả tạo để cô lấy lòng tin của cha , nhưng Nhật Linh vẫn thấy xúc động với sự chu đáo của chồng . Cô vô cùng biết ơn anh . Nhật Linh thấy mình cần phải nói điều gì đó để cảm ơn chồng vì sự lo lắng của anh dành cho cô trong ngày hôm nay . Nhật Linh chưa kịp mở lời thì có tiếng chuông điện thoại reo vang trong phòng . Đình Phương gọi dì Sáu :

- Dì làm ơn nghe giùm tôi . Nếu là khách mời cơm , dì từ chối luôn giùm tôi nhé .

- Được . Cậu ăn cơm đi , tôi lo cho .

Một lát sau , dì Sáu trở lại với vẻ mặt hơi bực , Đình Phương hỏi dì :

- Sao hả dì Sáu ?

Dì Sáu khẽ liếc nhìn Nhật Linh rồi đáp :

- Cú điện thoại vừa rồi là của cô Du Mỹ . Cổ nói muốn cậu đến nghe điện.

- Du Mỹ đang chờ máy đó à ?

Dì Sáu gật đầu . Đình Phương vội vã đứng lên :

- Xin lỗi nhé , mọi người cứ dùng cơm tự nhiên.

Đình Phương rời khỏi bàn , nét mặt không giấu được vẻ hờn hờ khi nghe nhắc đến Du Mỹ . Thái độ đó làm Nhật Linh đau lòng . Cô gái đó bây giờ trở nên quan trọng với anh đến thế sao ? Ông Trình để ý thấy con gái không vui , ông lên tiếng nhắc nhở cô :

- Nhật Linh à ! Du Mỹ dạo này thường đến đây chơi lắm . Vì con đã làm sai nên ba không nói được Đình Phương , song ba cảm thấy Đình Phương vẫn còn thương con lắm , nếu không thì nó không cho con trở lại đâu . Bây giờ con đã về đây rồi , hãy liệu mà giữ lấy hạnh phúc , nếu không thì mất chồng mà không trách được ai đâu.

Nhật Linh nghẹn lời :

- Dạ , con hiểu rồi , thưa ba.

Nhật Linh không dám khóc trước mặt cha , mặc dù lòng cô ngập tràn cay đắng . Tội nghiệp cho cha , ông cứ tưởng Đình Phương còn yêu cô nên chịu làm lành với cô , chứ đâu biết đó chỉ là một vai diễn quá đạt do chính cô yêu cầu anh và cũng chính cô phải đóng vai người vợ hạnh phúc , để rồi bây giờ cô phải câm nín chịu đựng nỗi đau thương.

Đình Phương trở lại bàn ăn , trông nét mặt anh vui vẻ khác thường . Nhật Linh thắc mắc lắm mà không dám hỏi . Cũng may là ông Trình đã lên tiếng thay cô :

- Có chuyện gì vậy , Đình Phương ?

Đình Phương lắc đầu :

- Không có gì quan trọng đâu ba . Cô ấy chỉ hỏi con một vài vấn đề còn gút mắt trong nghiệp vụ và con đã hướng dẫn sơ qua cho cổ biết.

- Vậy cũng được , nhưng lần sau nếu không phải chuyện quan trọng con không nên nghe điện thoại trong giờ cơm.

Rồi ông bật cười :

- Nãy giờ Nhật Linh có vẻ nôn nóng đấy , Phương ạ . Hình như nó ăn không biết ngon.

Đình Phương nhìn Nhật Linh . Dưới sự quan sát của cha cô , đôi mắt anh sao nồng ấm dịu dàng đến thế , ngay cả lời nói cũng quá đỗi ngọt ngào :

- Không phải vậy chứ , em yêu ? Lẽ nào em hoài nghi tình cảm của anh hay sao ? Đừng nghĩ tầm bậy cô bé ạ ! Ngoài em ra , anh không hề bận tâm đến người phụ nữ nào cả , biết chưa nào ?

Nhật Linh gật nhẹ . Cô biết mình đang làm trò cười cho Đình Phương . Có lẽ anh đã hả hê trong dạ khi thấy cô ngậm đắng nuốt cay trước cảnh tình này . Nước mắt đã muốn rơi mà phải đành ngăn lại , lệ nuốt ngược vào tim , che giấu những tiếng thở dài. Rồi bữa cơm cũng nhanh chóng kết thúc để hai người thoát khỏi vai diễn gượng gạo . Nhật Linh đưa ba đi dạo một vòng quanh sân để thư giãn trước khi ông đi ngủ.

Khi cô trở về "căn phòng hạnh phúc" của mình thì Đình Phương đang đứng trước gương chải lại mái tóc bóng mượt . Anh diện bộ đồ vest màu xám tro tuyệt đẹp làm tôn thêm cái dáng hào hoa thanh lịch của một giám đốc trẻ tài năng.

- Anh đi gặp cô ấy phải không ?

Nhật Linh buột miệng hỏi khi thấy Đình Phương quay ra mà không nói cô lời nào . Anh dùng chân cửa phòng , giọng lạnh băng :

- Cô ngủ trước đi , không cần phải hỏi đến chuyện của tôi.

Và anh rời khỏi phòng để lại cho Nhật Linh nỗi đau khôn tả . Bây giờ mới là lúc cô trở về với con người thật của mình để đối diện với nỗi cô đơn cùng tận . Cô buông người xuống nệm lặng lẽ khóc cho mình . Đêm đã đến rồi , ngoài kia trăng đẹp , cảnh trí thật nên thơ để cho người ta hò hẹn cùng nhau . Lát nữa đây , khi Đình Phương trở về thì anh không còn là của cô nữa . Trái tim anh , tâm hồn anh đã dành cho Du Mỹ . Nhật Linh tức tối nắm mạnh tay vào mặt nệm . Cũng tại mình thôi , mình lơ là với anh ta để chạy theo con người chẳng ra gì , bây giờ biết hối tiếc thì đã quá muộn.

Đình Phương trở về nhà lúc mười giờ . Người thấy mùi nước hoa mà có lần cô đã cảm nhận được trên tóc của Du Mỹ . Giờ đây chồng cô mang mùi hương đó vào phòng để cô thấy khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một xa hơn . Trời ơi ! Nếu như cô phải chịu đựng suốt đời cái cảnh tượng này thì thật là khủng khiếp.

- Ô ! Cô chưa ngủ hả Nhật Linh ? Đạo trước cô ngủ sớm lắm mà , sao hôm nay thức khuya vậy chứ ?

Đình Phương cởi áo khoác máng lên móc , hỏi vợ với giọng thản nhiên . Quay mặt vào tường cô không muốn anh nhìn thấy đôi mắt mình mong nước.

- Mới hơn mười giờ , không khuya lắm đâu anh . Em chưa thấy buồn ngủ.

- Vậy à ? Chắc tại bị đau đầu phải không ? Trán cô có còn sưng hay không vậy ?

Nhật Linh đưa tay sờ lên chỗ đau . Cô lắc đầu :

- Không có sao anh ạ.

- Vậy thì tốt rồi . Thôi , đi ngủ nha.

Đình Phương đã thay đồ ngủ và lên nằm cạnh cô . Mùi nước hoa cứ thoang thoảng trên người anh làm Nhật Linh cảm thấy khó chịu . Đã định không nói chuyện với anh nhưng không hiểu sao Nhật Linh lại không kiềm được lòng mình , cô bật ra thành tiếng :

- Anh về muộn thế này chắc hai người đi chơi xa , phải không ?

- Đâu có . Du Mỹ chỉ cùng tôi vào quán nước , sau đó ghé nhà hàng hát vài bài karaoke rồi tôi đưa cô ấy về nhà.

- Anh hát song ca với Du Mỹ à ?

- Phải . Du Mỹ có giọng ca tuyệt lắm . Cô đã nghe nàng hát bao giờ chưa ?

- Chưa.

Nhật Linh nghĩ trong lòng : "Em hát còn hay hơn cô ta nhiều . Anh khen cổ là vì anh chưa hề nghe em hát đấy thôi" . Giọng Đình Phương cứ đều đều bên tai cô.

- Hôm nào Du Mỹ đến , tôi sẽ bảo cổ hát cho cô nghe , bảo đảm cô sẽ thích ngay.

- Vậy chắc anh thích nghe cô ấy hát lắm ?

- Đương nhiên rồi . Du Mỹ rất thích chơi karaoke . Nhà mình đã sẵn ampli , tôi định nay mai sẽ mua thêm đầu karaoke và micro để tạo thành một dàn nhạc hoàn chỉnh . Đến lúc đó chính tôi không đi đâu xa , Du Mỹ có thể đến đây để cùng hát với tôi.

- Anh định làm như vậy ngay trong nhà này , trước mặt ba em ư ?

- Có sao đâu . Từ trước tới giờ , ba vẫn biết Du Mỹ là đồng nghiệp của tôi mà . Tôi tin rằng ba sẽ không phản đối.

- Nhưng em phản đối.

- Cô à ? Cô lấy tư cách gì để phản đối việc này ?

- Em không cho phép anh đem Du Mỹ về hát xướng trong cái nhà này . Thà là hai người hẹn bên ngoài , đừng có làm điều đó trước mặt em.

- Cô ghen ư ? Rất tiếc là cô không còn quyền hạn gì để có thể ngăn tôi . Chuyện đó trước đây nửa tháng thì có thể , còn bây giờ thì hết rồi . Nếu như cô vi phạm "hợp đồng" thì tôi sẽ nói sự

thật với ba cô.

- Đình Phương ! Anh có thể coi chuyện giữa chúng ta là một bản hợp đồng ư ? Sao mà anh tàn nhẫn quá vậy ?

- Tàn nhẫn ư ? Nói về phương diện này thì tôi không sánh bằng cô đâu . Cô từng có những lúc tàn nhẫn hơn thế nữa cô Linh à.

- Và bây giờ anh định trả thù em ? Chuyện lúc trước đã trở thành quá khứ rồi , sao anh còn giữ trong lòng làm gì nữa chứ ? Tại sao anh không chịu quên đi ?

Đình Phương cười nhạt :

- Cô nói giỡn chơi ! Bộ muốn quên là quên được dễ dàng vậy sao ? Nếu quên được thì tôi đã hân hoan mở rộng vòng tay đón cô rồi , cần gì phải đóng vở kịch này chứ.

- Vậy . . . chuyện này anh tính làm sao đây ?

- Không cần phải tính gì cả . Phải chi cô sống với Quang Bình luôn thì tốt cho tôi rồi . Lúc đó , tôi cưới Du Mỹ và có một cuộc sống hạnh phúc . Nhưng đằng này lại không như ý tôi . Sự trở về của cô làm cho tôi phải nhập vai và không được thoải mái lắm trong chuyện riêng tư . Vì vậy , chừng nào cô vẫn còn muốn ở lại đây thì vở kịch vẫn còn tiếp diễn đến khi cô đổi ý . Tôi có thể đợi được mà . Du Mỹ cũng còn trẻ , cô ta lúc nào cũng sẵn sàng chờ tôi.

- Nếu như em muốn vở kịch kéo dài suốt đời thì liệu anh có chịu nổi hay không ?

- Tốt thôi ! Chỉ sợ người chịu đựng không nổi lại là cô không phải tôi đâu . Bởi vì cô phải chịu thiệt thòi , còn tôi thì đã có Du Mỹ . Đôi khi vì tình yêu , người ta có thể đến với nhau không cần có hôn nhân . Chỉ tội cho những người có hôn nhân mà không có tình yêu , đó mới chính là điều đáng sợ.

Nhật Linh lặng thinh không hỏi gì thêm . Câu trả lời đó quá đủ để cô tan nát cõi lòng . Vậy là hết ! Hết thật rồi tình chồng nghĩa vợ , tất cả đã phai tàn vì sự nông nổi của chính cô . Nằm im lặng một lúc , Nhật Linh đã nghe tiếng thở đều đặn của chồng , cô quay nhìn lại thấy anh đang say ngủ . Ôi ! Giấc ngủ đến với kẻ đang yêu sao mà quá dễ dàng . Đâu như cô , một kẻ phải thao thức bẽ bàng cho duyên phận . Đêm đã khuya rồi mà Nhật Linh vẫn âm thầm nhỏ lệ . Nỗi đau này , cô biết tỏ cùng ai ?

Chương 10

Khi Nhật Linh thức giấc , kim đồng hồ đã chỉ đến chín giờ kém mười . Chưa bao giờ cô lại ngủ muộn đến thế . Nhật Linh nhìn sang bên cạnh , mặt nệm phẳng phiu , mền gối đã thu dọn gọn gàng chứng tỏ chồng cô đã rời khỏi phòng từ lâu . Nhật Linh ngồi bật dậy , cô đánh răng chải tóc gọn ghẽ rồi đi thay lại quần áo . Khi cô ra phòng ngoài , dì Sáu đang cầm cùi lau nhà . Trông thấy Nhật Linh , dì mỉm cười :

- Cô Hai ! Cô mới dậy đó à ?

Nhật Linh gật đầu :

- Đêm qua tôi thức khuya nên sáng nay dậy muộn quá . Dì Sáu à ! Dì có thấy ba tôi đâu không ?

- À ! cô mới về nên chưa biết . Đạo này , mỗi buổi sáng , ông chủ thường đi tập dưỡng sinh ở Hội Phụ lão gần đây nè . Hôm nay là chủ nhật , nên sau buổi tập , ông sẽ ghé nhà ông Lâm đến trưa mới về . Còn buổi chiều thì ông Lâm ghé sang đây . Đôi bạn già họ mỗi ngày một khăng khít hơn đó , cô à .

- Vậy à ! Vậy cũng tốt . Tôi vẫn mong ba tôi có được một người bạn , để tuổi già ba không cảm thấy lẻ loi . Anh Phương chắc là đi cùng với ba tôi hả dì ?

- Không có . Cậu Hai đi . . . đi đánh bóng bàn với cô Mỹ rồi . Hồi sáng này cổ tới sớm lắm , mới sáu giờ ba mươi là đã có mặt ở đây .

Nhật Linh bàng hoàng . Rõ ràng là Du Mỹ đã biết cô về đây , vậy mà cô ta cứ thản nhiên đến với Đình Phương chứng tỏ cô ta không hề coi trọng Nhật Linh . Không hiểu Đình Phương đã nói gì với cô ta mà cô ta lại tự nhiên đến thế ? Nhật Linh buồn vô cùng . Cô cảm thấy mình đã trở thành kẻ thứ ba , thừa thãi trong cuộc đời của người chồng mà cô đã bắt đầu yêu thương .

- Bộ Du Mỹ thường đi đánh bóng bàn với anh Phương lắm hả dì Sáu ?

- Không . Chỉ mới vài lần gần đây thôi . Mà tôi thật không hiểu cậu Hai ra sao nữa . Lúc trước không có cô , cậu ấy buồn nên đến với Du Mỹ đã đành . Bây giờ vợ đã về bên cạnh , lẽ ra cậu ấy nên chấm dứt mối quan hệ với cô ta mới đúng , sao lại cứ qua lại với cổ làm gì . Hay là cô nói với cậu ấy đi , cô Hai . Tôi thấy cậu vẫn còn yêu thương cô như ngày nào , chỉ cần cô lên tiếng , chắc cậu Hai sẽ nghe thôi . Dễ gì thì dễ , chứ ai lại để chồng ra ngoài với đàn bà khác bao giờ . Du Mỹ cổ thích cậu Hai từ lâu , điều đó ai cũng biết . Cô nên đề phòng trước vẫn hơn , cô ạ . Nhật Linh nghe đắng cay ngập lòng . Dì Sáu vẫn cứ tưởng những lời nói yêu thương , những cử chỉ ân cần chăm sóc của Đình Phương đối với cô là thật , chứ dì đâu biết rằng đó chỉ là . . . đóng kịch mà thôi . Không tiện thổ lộ tâm sự của mình , Nhật Linh âm ừ cho qua chuyện :

- Họ chỉ là bạn bè thôi , không có sao đâu dì . Tôi tin chồng mình không phải hạng đàn ông phản bội .

- Đành là vậy , nhưng đôi khi không phải do cậu ấy đâu cô . Cô phải cẩn thận chứ , coi chừng Du Mỹ quyến rũ cậu Hai thì nguy . Đàn ông nào lại chẳng háo sắc và háo ngọt . Nói xin lỗi chứ cậu Đình Phương đâu phải là thánh mà lại không mềm lòng trước giai nhân . Nói gì thì nói chồng của mình thì mình giữ , cô nên chú ý bảo vệ hạnh phúc của mình , đừng để đến lúc quá muộn rồi không còn thay đổi được nữa .

Lời lẽ chân thành của dì Sáu làm Nhật Linh cảm động . Tuy dì là một người giúp việc , nhưng từ trước đến nay , Nhật Linh vẫn nể nang dì như một người thân chứ không hề có ý coi thường . Cô xúc động nói :

- Cảm ơn dì đã có lòng quan tâm đến hạnh phúc của tôi . Thôi được rồi , để tôi sẽ trao đổi với anh Phương về vấn đề này .

- Cô Hai ! Phần điểm tâm của cô đã làm sẵn để ở bàn ăn , cô xuống dùng đi nhé .

- Ô ! Cảm ơn dì . Nhưng hôm nay tôi không thấy đói . Dì Sáu à ! Tôi . . . tôi có chuyện ra ngoài một lát , chừng nào anh Phương về , dì nói giùm nghe.

- Cô đi đâu vậy , cô Hai ? Sao không đợi cậu Hai về đi chung có phải tốt hơn không ?

Nhật Linh biết dì Sáu đang lo cho mình , cô mỉm cười nói để dì yên tâm :

- Không có sao đâu . Tôi chỉ ghé chơi với Trang Đài một lát rồi về . Anh Phương có hỏi , dì cũng cứ nói như thế . Nếu cần gì anh có thể đến đó gọi tôi.

Nhật Linh rời khỏi nhà mà không cần trang điểm gì cả , cô biết mình phải tạo được lòng tin nơi Đình Phương thì mới có hy vọng sẽ có lúc anh suy nghĩ lại . Mà ngày ấy thì không biết đến bao giờ ?

Nhật Linh đến nhà Trang Đài , vừa đứng lúc Trang Đài đang chuẩn bị đi với Vân Thu . Trông thấy Nhật Linh , Trang Đài lộ vẻ ngạc nhiên :

- Mà tới chơi hay có việc gì hả Linh ?

- Buồn quá nên tới kiếm mà tâm sự vậy thôi . Mà tính đi đâu à ?

- Ồ , tao với mợ Thu đi đưa đám tang Bích Dung . Mà đợi hôm khác mình nói chuyện có được không hả ?

"Bích Dung" . Cái tên này gợi cho Nhật Linh nhớ đến một người , đó chính là cô gái đã đến khóc với Quang Bình vào tuần trước . Bất giác , một cảm giác ớn lạnh chạy dọc theo sống lưng Nhật Linh , cô khẽ rùng mình :

- Bích Dung nào vậy ? Cái tên nghe quen quá , chẳng lẽ đó lại là . . .

Vân Thu chặn lời cô :

- Cô đoán đúng rồi đấy . Cô gái bất hạnh đó chính là nhân tình của Quang Bình , người mà cô từng gặp qua . Xong chuyện này rồi , tôi sẽ ly dị Quang Bình . Tôi không thể chịu nổi một người chồng vô lương tâm như thế , cô à . . .

Nhật Linh rùng rờ , trán cô toát mồ hôi :

- Bích Dung chết rồi sao ? Tại sao cô chết vậy ?

Trang Đài đáp lời bạn :

- Bích Dung mang thai với cậu Bình , cậu ấy phủ nhận giọt máu đó . Trong khi gia đình cô ta mắng chửi , thậm chí đuổi cổ đi bởi vì cô không chịu phá thai . Do phần uất nên Bích Dung đã uống thuốc tự tử . Khi gia đình phát hiện thì đã quá muộn , cô chết ngay trên đường đi cấp cứu Linh à.

Nhật Linh bàng hoàng :

- Trời ơi ! Rồi . . . rồi . . . anh Bình có biết tin này chưa vậy ?

- Biết . Hồi sáng cậu Bình có đến nhà Bích Dung nhưng bị gia đình cổ đuổi ra ngoài không cho cậu ấy vào nhìn mặt Bích Dung lần cuối . Xem ra , cậu Bình cũng ân hận lắm , nhưng chuyện này quá nghiêm trọng không thể tha thứ được , cho nên mợ Thu đây chuẩn bị ly hôn . Cậu ấy cần phải trả giá việc làm sai trái của mình . So ra , mà vẫn là người may mắn nhất vì chưa trở thành nạn nhân trong cuộc tình này đây.

- Trang Đài ! Tao . . . tao muốn dự đám tang Bích Dung . Mà cho tao theo với , được không ?

Vân Thu nhìn Nhật Linh bằng ánh mắt ngạc nhiên :

- Cô đâu có liên quan gì tới vụ này , cần gì phải đến đó hả cô Linh ?

- Không phải đâu chị , em cảm thấy mình cũng có một phần trách nhiệm trong cái chết của Bích Dung . Nếu như hôm đó Quang Bình không gặp em thì Bích Dung đâu có chết . Sự xuất hiện của Bích Dung trong lúc có em ở đó đã khiến cho Quang Bình lúng túng và buông ra những lời thiếu suy nghĩ , xúc phạm đến cô ta . Em thật sự ân hận và cảm thấy mình có lỗi . . .

Vân Thu tự nhiên nắm tay của Nhật Linh , giọng nói cô thật êm ái dịu dàng :

- Chuyện đã lỡ rồi , cô cũng đừng nên trách mình . Nếu như cô muốn đến đưa tiễn Bích Dung đến nơi an nghỉ cuối cùng thì đi theo chúng tôi . Dù sao chúng ta cũng đồng là phận gái , nên hiểu nhau và thông cảm với nhau.

Đến bây giờ Nhật Linh mới nhận thấy những lời nhận xét của Đình Phương hoàn toàn đúng , Vân Thu là một người phụ nữ rất tế nhị , rất đàng hoàng . Vậy mà trước đây Nhật Linh đã nghĩ sai về cô . Chỉ vì nghe lời của Quang Bình , cô đã ngang nhiên xem Vân Thu như một kẻ thù , một người phụ nữ nhỏ mọn đáng ghét . Giờ nghĩ lại , Nhật Linh thấy xấu hổ cho mình . Cô khẽ bóp tay Vân Thu nói nhỏ :

- Chị Thu à ! Trước đây , em thật không phải với chị , chị bỏ lỗi cho em nha.

- Thôi , bỏ đi Linh ạ . Cái gì đã qua , hãy để trôi qua . Ai gieo gió thì kẻ ấy gặp bão , ở hiền gặp lành thôi . Bây giờ chúng ta đi kéo muện.

- Ừ.

Trang Đài khóa cửa cẩn thận rồi cùng Vân Thu và Nhật Linh đến nhà Bích Dung . Cả ba đến nơi đúng vào lúc động quan . Tiếng kêu khóc vọng ra từ bên trong làm Nhật Linh thấy náo lòng , cô rơm rớm nước mắt . Nửa giờ sau , quan tài Bích Dung được đưa lên xe tang . Nhật Linh , Vân Thu và Trang Đài hòa lẫn vào dòng người đưa tiễn trên con phố nhỏ . Ra đến đường lớn , họ cùng một số bà con đưa tiễn lên xe buýt dành riêng cho người đưa tang . Đoàn xe tang di chuyển đến nghĩa trang Bình An . Nghĩa trang này gọi lên trong lòng Nhật Linh một kỷ niệm đau thương của thời thơ ấu . Chính nơi đây đã từng đón nhận Trúc Nhã , em gái Bin vào lòng đất hoang vu . Mấy năm sau đó , Nhật Linh vẫn thỉnh thoảng đến đây viếng mộ Trúc Nhã . Chỉ từ khi cha cô kinh doanh phát đạt , di chuyển đến nơi ở mới không có điều kiện và thời gian thăm mộ cô bạn ngày xưa . Thời gian trôi nhanh thật . . . mới đó mà đã mười tám năm dài . Bây giờ Nhật Linh đã trưởng thành , anh em Trúc Nhã thì . . . một người nằm ở lại , còn một người ra đi không có ngày trở lại . Tất cả giờ đây trở thành dĩ vãng mất rồi . . .

- Liệng một nắm đất cho Bích Dung đi Linh , sau tự nhiên mà thù người ra vậy ?

Trang Đài đứng bên cạnh nhắc nhở Nhật Linh khi quan tài của Bích Dung vừa hạ xuống đáy huyệt . Nhật Linh làm theo lời bạn , một chút gì chua xót vừa trỗi dậy trong cô . Bây giờ thì Nhật Linh đã thấy rõ Quang Bình là một kẻ nhẫn tâm . Tội nghiệp Bích Dung , cô ấy cũng giống như cô , chỉ vì quá tin vào tình cảm ban đầu mà mình phải chịu trả một giá đắt . Bích Dung nằm đó là yên phận cô ta rồi . Còn Nhật Linh , cô phải sống nhận sự ray rứt của lương tâm và chịu đau khổ vì sự lạnh nhạt của chồng , sống như vậy có khi còn đau khổ hơn chết nữa . Nhưng Nhật Linh vẫn cam chịu , bởi vì cô không muốn chạy trốn cuộc sống , và cô vẫn còn một người cha để tôn thờ , báo hiếu . Cha cô nói đúng , lỗi của cô không đáng được tha . Đình Phương quay mặt với cô , cô cũng đành cắn răng chịu đựng chớ làm sao trách được ai.

Khi nắm đất cuối cùng được vun lên đắp thành ngôi mộ mới , mọi người rời khỏi nghĩa trang.

Nhật Linh chợt nhớ đến ngôi mộ của Trúc Nhã , cô nói với Trang Đài :

- Mà và chị Vân Thu về trước đi nha . Tao muốn đến thăm mộ người bạn cũ.

Trang Đài cau mày :

- Mà cũng có bạn ở đây sao ?

- Có chứ . Đó là mộ em gái của anh Bình . Lâu lắm rồi tao chưa có dịp ghé qua . Tao muốn đến viếng mộ Nhã Trúc.

- Vậy à ? Vậy tao về trước hén.

Trang Đài nắm tay Vân Thu rời khỏi nghĩa trang . Còn lại một mình , Nhật Linh lần dò tìm đến ngôi mộ của Trúc Nhã . Cô cố nhớ xem nó nằm ở đâu . . . Ồ , phải rồi , ngay phía sau tượng Phật đàng kia . . .

Nghĩa trang này rất rộng nên Nhật Linh phải đi đến cuối dãy mộ bên trái , rẽ sang một lối mòn nhỏ , tượng Phật Địa Tạng kia rồi , Nhật Linh vừa đi vừa nhìn lên mộ bia . . . khi cô đến đúng ngôi mộ cần tìm , cô bàng hoàng nhận ra một người đàn ông vừa đặt bó huệ xuống mộ đứng yên rất lâu . Nghe tiếng chân giẫm lên xác lá , anh ta quay lại nhìn . . . Đôi mắt Nhật Linh mở to ngạc nhiên :

- Đình Phương ! Anh . . . anh làm gì ở đây vậy ?

Đình Phương không trả lời mà hỏi lại cô :

- Vậy còn cô , cô đến đây làm gì ?

- Em đưa đám tang một người quen , sẵn dịp ghé thăm mộ Trúc Nhã . Đình Phương ! Tại sao anh lại đến chỗ này ? Anh . . .

Chưa hết câu , Nhật Linh bỗng im bật , trái tim cô đập loạn trong lòng ngực , tâm tư cô xao động bàng hoàng . Cô vừa nhìn lại hàng tên trên mộ bia : "Lâm Trúc Nhã" . Phải rồi , Trúc Nhã cùng một họ với Đình Phương . Trời ơi ! Chẳng lẽ nào anh ta lại là người bạn trai tuổi nhỏ của cô u ? Đôi môi Nhật Linh run lên vì xúc động , cô lặng người đi thật lâu mới thốt được thành lời :

- Anh . . . Đình Phương ! Anh là . . . anh là . . . anh Bin của em , có phải không ?

Đình Phương nhìn lại cô bằng ánh mắt rất lạ , giọng anh đầy xa vắng :

- Trúc Nhã là em gái của tôi , nhưng ở đây không có ai là anh Bin của cô cả . Cô còn nhớ dĩ vãng để làm gì , khi tôi đã muốn quên.

Nhật Linh lịm người , không tin vào sự thật trước mắt . Trời ơi ! có thể nào . . . Đình Phương lại là người của ngày xưa . . .

- Như vậy là anh đã biết em là Ky Ky ? Anh Bin ! Sao anh lại nín thinh không nói thật cho em biết chứ ? Em hoàn toàn không nhận ra anh Trời ơi ! Em không thể nào ngờ chồng mình lại chính là người bạn trai thời thơ ấu . . . Anh Bin ! Anh tha lỗi cho em nha.

Nhật Linh bật khóc nức nở . Cô quỳ bên đám cỏ úa , ngay trước mặt Đình Phương , bên mộ phần của Trúc Nhã , Đình Phương lắc đầu :

- Cô đứng lên đi ! Đừng làm vậy ở trước mộ Trúc Nhã.

- Nhưng anh có chịu tha thứ cho em không hả . . . anh Bin ?

- Hãy gọi tôi là Đình Phương . Bây giờ không phải là lúc để nói chuyện đó . Cô có lòng đến thăm mộ Trúc Nhã thì hãy đốt cho nó một nén nhang rồi tôi đưa cô về.

Nói đoạn , Đp rút nhang từ trong bó để sẵn ở cạnh tấm bia của Trúc Nhã . Anh bật quẹt đốt nhanh rồi trao cho Nhật Linh . Cô nhận lấy , khẽ nhắm mắt cầu nguyện :

- Trúc Nhã ! Hôm nay Linh đến thăm Nhã đây . Đã lâu rồi Linh không đến viếng mộ bồ được , đừng giận Linh nha . Ở tuổi trưởng thành , Linh đã phạm quá nhiều lỗi lầm nên anh Bin giận Linh rồi . Trúc Nhã à ! Bồ có thương Linh xin hãy giúp đỡ Linh nghe . Hãy giúp Linh tìm thấy lại niềm hạnh phúc đã mất . Nếu như bồ có thể xui khiến cho anh của bồ nghĩ lại và thứ lỗi cho Linh thì Linh sẽ nhớ ơn bồ suốt đời suốt kiếp này đó , Trúc Nhã à.

- Nói tầm bậy ! Bộ cô tưởng cô nói ra những lời này có thể bôi xóa được tất cả nỗi thống khổ ở trong lòng tôi sao ? Không đơn giản vậy đâu Linh . Đừng có phiền đến vong linh của Trúc Nhã nữa , hãy để cho em gái tôi được ngủ yên không vướng bận chuyện hồng trần . Dĩ vãng đã trở thành kỷ niệm , còn thực tại quá thương tâm . Tôi nghĩ . . . chúng ta nên về nhà thì hơn.

- Anh Bin !

- Đã bảo đừng gọi tôi bằng tên đó ! Tôi là Đình Phương , cô nghe rõ chưa ? Bây giờ cô có về không ? Nếu không thì tôi đi trước nhé.

Dứt lời , Đình Phương quay lưng bước đi ngay . Nhật Linh vội vã theo chân anh , lòng tràn ngập buồn vui lẫn lộn . Sự phát hiện này đối với cô quá bất ngờ , có mơ Nhật Linh cũng không dám

nghĩ rằng người bạn trai của chuỗi ngày thơ ấu là người mình từng mong đợi lâu nay . Cứ tưởng rằng anh ấy đi không trở lại , tưởng rằng anh đã quên rồi cô bé ngày xưa . Nhưng không , khi trưởng thành , Bin của cô đã không quên kỷ niệm , anh đã là chồng cô như một thuở nào anh hứa hẹn : "Đừng khóc Ky Ky ! Anh nhất định trở lại mà" . Bây giờ thì Nhật Linh đã hiểu tại sao Đình Phương cứ nhất quyết cưới cô cho được , dù lúc ấy cô không yêu anh , dù cô đã trao tình cho người khác . Anh đã biết cô sai nên tìm mọi cách để giữ cô lại , đưa cô đến bên bờ hạnh phúc . Vậy mà cô nữ phụ lòng anh , gieo cho anh biết bao đau xót . Nhật Linh nghe hồi hận dâng đầy . Tại sao bấy lâu nay cô lại ngu muội đến nỗi không nhận ra anh chứ ? Nếu không là Bin , Đình Phương đâu có biết rõ từng cá tính của cô ? Cô thích gì ? Sợ cái gì anh đều đoán được . Như thế mà cô lại nhận không ra anh thì ngốc nghếch biết chừng nào ? Trong lúc Nhật Linh đang thả hồn về vùng kỷ niệm thì bên cạnh cô , Đình Phương mặt lạnh như băng , cứ lặng lẽ bước đi mà không nói một lời . Khi hai người cùng đi ngang qua ngôi mộ mới đắp của Bích Dung , Đình Phương mới lạnh lùng lên tiếng :

- Người quen của cô đang ở đó kia , có nhận ra hay không ?

Nhật Linh ngược lên và trông thấy Quang Bình . Anh đang ngồi bên mộ mới , nét mặt đầy vẻ đăm chiêu . Nhật Linh nghe lòng mình lạnh băng không chút gì xao động , cô hiểu rõ trong tim cô Quang Bình không còn ý nghĩa gì , mối tình đầu lầm lẫn đó thật sự đã phai tàn từ lúc cô nhận ra con người thật của anh . Giọng Đình Phương vẫn vang bên tai cô thật nhỏ nhẹ nhưng âm điệu đầy cay đắng :

- Nếu cô muốn nói chuyện với anh ta , cô có thể ở lại . Tôi không có ý cản hai người gặp nhau đâu.

Nhật Linh lắc đầu :

- Cảm ơn anh , nhưng em không muốn gặp lại con người đó nữa . Anh Phương , hãy tin em đi ! Giữa em với anh ta mọi chuyện đã chấm dứt rồi . Em muốn đi cùng anh , Đình Phương ạ.

Giữa lúc đó Quang Bình nhìn thấy Nhật Linh . Anh gọi cô nhưng cô không dừng lại . Quang Bình vừa đứng lại thì Đình Phương ngoảnh lại nói với anh :

- Nhật Linh bảo rằng từ nay sẽ không còn liên hệ gì đến anh . Anh nên ở lại bên ngôi mộ đó mà ăn năn sám hối về những việc mình làm , đừng phá rối hạnh phúc của chúng tôi nữa . Hãy để cho Nhật Linh yên !

Dứt lời , Đình Phương quay sang choàng vai vợ :

- Anh nói vậy có đúng không em ?

Nhật Linh gật đầu ngay không chút do dự , ánh mắt cô nhìn Quang Bình hoàn toàn thân nhiên , vô cảm . Quang Bình hiểu là anh đã mất tất cả rồi , vợ và người tình , tất cả đều rời xa anh .

Quang Bình ngồi xuống đám cỏ úa , gục đầu trên cánh tay để che giấu vẻ mặt đầy thất vọng của mình , không dám ngẩng lên nhìn hạnh phúc của Nhật Linh

Vòng tay của Đình Phương nói lỏng dần rồi buông xuống hẫng khi vừa rời khỏi nghĩa trang Bình An . Anh đến bên ven đường , tự tay mở cửa xe cho Nhật Linh nhưng vẫn không nói một lời .

Khi xe chạy , Nhật Linh gục đầu vào thành xe lặng lẽ khóc . Bin ơi , anh không thể tha thứ cho em được hay sao ? Em chỉ vô tình thôi mà , sao anh lại trừng phạt em nặng đến thế ? Nói thì nói vậy , chứ em nào dám trách anh nữa . Có trách chẳng , em chỉ tự trách mình sao nông nổi , sao đại khờ không nhận ra tình yêu cao thượng của người mình chờ đợi bao năm ?

- Đến nhà rồi , cô làm ơn lau nước mắt dùm cho . Ky Ky ngày xưa đâu có mít ướt dữ vậy . Nè , ở trong nhà hiện giờ có đầy đủ ba cô và chú của tôi , đừng có làm cho họ tưởng rằng tôi ăn hiếp cô đấy . Xuống xe đi !

Nhật Linh ngẩng lên , cô âm thầm lấy khăn lau lệ . Đối với Đình Phương , cô bây giờ như một

tội phạm , đợi chờ sự phán xét của anh . Khi biết được Đình Phương chính là anh Bình ngày ấy , Nhật Linh hứa với lòng sẽ không bao giờ chịu rời xa anh . Cô không muốn để mất anh lần nữa , bởi vì cô đã thật sự yêu anh rồi . Mặc kệ anh đối xử với cô ra sao , hành hạ cô thế nào cũng được . Nhất định sẽ có một ngày . . . sự kiên nhẫn chịu đựng của cô sẽ làm anh cảm động , chừng đó anh sẽ rời xa Du Mỹ để trở về bên cô . Phải đợi ! Nhật Linh tự nhủ với lòng và một phút hy vọng lóe lên trong cô làm cô thấy tự tin hơn . Bước xuống xe , Nhật Linh vừa đi được hai bước thì Đình Phương đã gọi cô lại :

- Chờ anh với , bà xã ! Làm cái gì mà đi nhanh vậy chứ ? Mới dặn đó đã quên rồi hay sao ? Nhật Linh bối rối ngẩng lên , bất chợt trông thấy Đình Phương mỉm cười với mình . Nụ cười của anh thật đẹp . Nhật Linh ngẩn người , thái độ anh bây giờ hoàn toàn khác lúc nãy , anh dịu dàng thân mật biết bao , khuôn mặt anh rạng ngời hạnh phúc . Nhật Linh thăm ngao ngán trong lòng . Đình Phương diễn kịch giỏi hơn cô tưởng , anh nhập vai quá xuất sắc , khiến cho cô nhiều lúc cũng khó phân biệt đâu là thật , đâu là giả tạo nữa kia . Sống trong tâm trạng như vậy đối với Nhật Linh quả là một nỗi khổ , nhưng Đình Phương nhất quyết không cho cô cơ hội thì biết làm sao được bây giờ . . .

Còn đang chìm đắm trong suy nghĩ , Nhật Linh đã bị Đình Phương choàng vai kéo cô vào nhà . Ông Trình và ông Lâm ngồi uống trà trong phòng khách thấy hai vợ chồng bước vào , ông Trình mỉm cười :

- Vợ chồng con đi đâu tới giờ này mới về vậy hả ? Nhật Linh ! Sao con không chào chú Lâm đi .

..

Ngày Linh bước tới trước mặt ông Lâm , cô vòng tay thi lễ :

- Dạ , con chào chú.

Ông Lâm cười hiền :

- Ừ , lâu rồi chú mới nhìn thấy con . Con càng ngày càng đẹp ra đấy Nhật Linh ạ , thảo nào mà Đình Phương nó chẳng ghen ghen bóng ghen gió rồi lại ăn ngủ không yên . Hai đứa làm lành được với nhau là chú mừng rồi . Vợ chồng son trẻ mà , làm sao tránh khỏi sóng gió chứ . Người ta chẳng phải có câu "yêu nhau lắm , cắn nhau đau" đó là gì . Nhật Linh ! Con biết không ? Mấy hôm giận con , Đình Phương trở về nhà giống như người mất hồn vậy , cứ giam mình suốt ở trong phòng , chú khuyên bảo thế nào cũng không chịu nghe . Thế mà bây giờ trông nó vui vẻ , yêu đời hẳn lên . Thật đúng là tình yêu có thể tạo nên những điều kỳ diệu đấy , con à.

Đình Phương tươi cười :

- Thôi đi , chú cứ nói thế làm cho Nhật Linh được nước làm cao . Cô bé này cứ thích làm khổ người ta thì mới chịu được đấy.

Cả ba người cùng cười , Nhật Linh đành phải gượng cười theo , nhưng lòng cô tan nát . Phải chỉ chú Lâm biết được rằng dạo này cháu trai ông yêu đời là vì Du Mỹ , không biết ông sẽ tính sao đây ? Chuyện đó quá rõ rồi , chồng của cô giờ đây chỉ sống lạc quan bên Du Mỹ mà thôi . Còn đối với anh , cô chỉ là chiếc bóng , là một con người bù nhìn không có tư cách để anh xem là vợ , thì làm gì cô có cái may mắn được anh dành lại chút yêu thương , cho dù đó chỉ là những cảm tình thừa thãi . Anh đã thay đổi rồi , trái tim anh đâu còn chỗ cho cô . . .

- Nhật Linh ! Con xuống bếp xem dì Sáu làm cơm xong chưa , phụ với dì dọn cơm lên đây cho chú Lâm cùng ăn nhé . Bữa nay ba giữ chú ấy ở lại cả ngày luôn.

- Dạ.

Khi Nhật Linh quay đi , cô nghe tiếng ba cô hỏi chồng cô :

- Sáng nay , hai đứa đi đâu vậy ?

Đình Phương trả lời thật tron tru :

- Dạ , con đưa Nhật Linh đi ăn tiệm , sau đó ghé lại nhà Trang Đài để cảm ơn cô đã giúp đỡ vợ con trong những tháng ngày qua . Kế đó , tụi con viếng mộ em gái con rồi về đây luôn.

- Vậy hả ? Vậy thì tốt lắm . Từ nay , tụi con đi đâu nên có đôi có bạn , cố gắng gây dựng hạnh phúc , đừng để xảy ra chuyện nữa nghe.

- Con biết rồi , thưa ba . Lần này , Nhật Linh đã sửa đổi rất tốt , cô ấy làm con rất vui lòng . Con nghĩ từ nay giữa chúng con sẽ có hạnh phúc , không trở ngại nào có thể phá hoại được tình cảm của vợ chồng con đâu ba.

Nhật Linh bất chợt rùng mình . Cô không thể tưởng tượng nổi chồng mình có thể nói dối một cách trơn tru như thế , nói y như thật , không có chút lúng túng nào để người nghe phải hoài nghi . Người đóng kịch giỏi như Đinh Phương lẽ ra anh nên học trường Nghệ thuật sân khấu thì hợp với năng khiếu của anh hơn . Nhưng xét về lĩnh vực kinh tế thì cũng phải công nhận rằng anh xuất sắc . Từ ngày có anh nhúng tay vào , công ty của ba cô ngày một đi lên trông thấy . Còn về phương diện ngoại giao thì không chê anh vào đâu được . Khả năng giao dịch của anh rất tốt , thu hút nhiều khách hàng và cả các đơn vị bạn cũng hợp tác làm ăn . Nhìn chung , chồng cô quả đúng là người đàn ông đa năng , luôn thành công trên mọi phương diện , kể cả việc chinh phục đàn bà . Du Mỹ trẻ , đẹp và giỏi giang đến thế , cô ta cũng có biết bao chàng trai đeo đuổi , vậy mà cô chỉ thích có mỗi Đinh Phương . Biết anh có vợ , cô vẫn không từ bỏ , quyết tâm chinh phục trái tim anh và trong thời gian Nhật Linh chọc gận chồng thì Du Mỹ đã đạt được ý muốn . Nhật Linh tự giận mình vô cùng . Cô không hiểu tại sao có lúc cô lại ngu đến thế , hạnh phúc ở trong tay mà chẳng biết giữ gìn . Đinh Phương đáng yêu như vậy mà cô lại chẳng động lòng , để rồi đem trái tim mình dâng tặng cho gã đàn ông không có ra gì hết . Điều làm cô đau đớn nhất là khi cô biết được Đinh Phương chính là Bin , là người con trai đã từng săn sóc thương yêu cô trong những ngày thơ ấu . Anh đã hẹn với cô sẽ quay về , anh giữ đúng lời hứa hẹn , còn cô thì phản bội tình xưa.

So với tuổi thơ , Đinh Phương bây giờ cũng có sự thay đổi về cá tính . Ngày xưa anh chiều chuộng cô hết mực , bất kể đúng hay sai . Còn bây giờ , anh kiên quyết không cho cô có cơ hội hàn gắn mối tình giữa hai người . Thành ra , Nhật Linh chỉ là vợ anh trên mặt pháp lý , còn về mặt tình cảm thì không có ý nghĩa gì . Ôi ! Thật là đau đớn cho cô khi phải làm tấm bình phong cho người đàn bà khác hưởng thụ hạnh phúc lứa đôi , cái hạnh phúc lẽ ra chỉ có cô mới được quyền đón nhận . Giờ hiểu ra thì đã trễ mất rồi . Thái độ vừa rồi của Đinh Phương đã ngấm ngấm cho cô biết rằng dù cho cô có hối hận và thay đổi cũng không thể nào làm sống lại trong anh những tình cảm buổi ban đầu . Tình yêu đã chết theo năm tháng , theo sự cư xử quá đại dột , đầy lầm lỗi của Nhật Linh . Cha cô đã đúng khi nói rằng hạnh phúc của cô trong cuộc hôn nhân này đã tan vỡ mất rồi . Cô đã tự giết chết hạnh phúc đời mình , để bây giờ đành ngậm ngùi khóc hận , không biết cách nào để cứu vãn nó đây.

Chương 11

Một tuần lễ sáu , cũng vào ngày chủ nhật . Nhật Linh đang tập thể dục trước sân thì Du Mỹ đến . Cô ta chào Nhật Linh với nụ cười tự tin :

- Chào Nhật Linh . Cô siêng tập thể dục quá nhỉ ? Bộ tính tạo dáng để giữ chồng hay sao ?

Nhật Linh khẽ hứ một tiếng nhỏ , cô trả lời mà không thèm nhìn mặt Du Mỹ :

- Tôi làm gì cũng đâu có mắc mớ đến cô . Tôi tin rằng cô tới đây không phải chỉ để hỏi tôi mấy câu vô duyên như vậy.

Du Mỹ cười một cách thoải mái :

- Hà hà . . cô thông minh đấy chứ Nhật Linh . Tôi đến đây là gặp Đình Phương.

- Xin lỗi nha , chồng tôi ngủ chưa dậy.

Nhật Linh cố ý nhấn mạnh hai tiếng "chồng tôi" để xác định vị trí của mình ở trước mặt Du Mỹ , nhưng hình như cô ta chẳng mấy quan tâm . Về mặt Du Mỹ vẫn thản nhiên như không :

- Nhật Linh à ! Phiền cô vào nhà gọi Đình Phương giúp tôi nhé . Tôi tin rằng vừa nghe thấy tên tôi , anh ấy sẽ lập tức tỉnh ngủ ngay.

Nhật Linh giận run . Cô muốn tát vào mặt Du Mỹ quá chừng , nhưng cố sức kềm cơn giận lại .

Đôi môi cô trề ra tỏ ý khinh thường đối phương :

- Cô đối với chồng tôi quan trọng vậy sao ?

Du Mỹ tinh bơ đáp :

- Đương nhiên rồi , anh ta chỉ là chồng hờ của cô thôi , nhưng với tôi thì khác . Không tin , cô cứ gọi anh ra đây xem tôi nói đúng hay sai.

- Du Mỹ ! Tôi không cho phép cô ăn nói trước mặt tôi một cách hồ đồ như vậy . Cô hãy mau rời khỏi nhà tôi ngay !

- Cô đuổi tôi ? Cô lấy quyền gì vậy ?

- Quyền chủ nhà , quyền làm vợ Đình Phương . Sao , có được không hả ?

- Quyền chủ nhà thì được , chứ quyền làm vợ tôi thì cần phải coi lại đấy , cô Hai.

Đình Phương không biết xuất hiện từ lúc nào , anh lên tiếng từ phía sau lưng Nhật Linh.

Du Mỹ thấy vậy cười lớn :

- Anh Phương ! Anh có mặt thật đúng lúc . Nếu không có anh , người ta đuổi em về mất tiêu rồi.

Giọng Đình Phương ngọt ngào :

- Xin lỗi em nghe Du Mỹ . Em yên trí đi , ngoài anh ra không ai có thể đuổi em về được đâu .

Vào nhà chơi đi em !

Vừa nói , Đình Phương vừa nắm tay Du Mỹ dắt vào nhà . Nhật Linh nghe đau nhói trong lồng ngực . Bây giờ họ ngang nhiên biểu lộ tình cảm ngay trước mặt cô không một chút e dè khiến cho kẻ làm vợ như cô mang một cảm giác ê chề tủi nhục Nhật Linh không thể nhịn được , cô gất lên :

- Đình Phương ! Anh không được tiếp Du Mỹ ngay tại căn nhà này . Lát nữa , ba em về sẽ to chuyện đấy.

Đình Phương cười nhạt :

- Yên tâm đi , cô chủ nhỏ ! Mọi chuyện tôi đã lo liệu hết rồi . Trước lúc ba đi tập dưỡng sinh , tôi có nhờ ba lo giúp một phần việc công ty gọi là . . . sự giao dịch ngoại lệ , ít nhất cũng phải mất cả buổi sáng . Tôi không để cô mất mặt đâu mà . Bây giờ cô làm ơn vào nhà pha giúp tôi hai ly cam vắt đi , bà xã ạ.

- Tôi không pha gì cho anh đâu . Anh có cần thì gọi dì Sáu kia kia.

- Không được , tôi chỉ muốn tự tay cô pha cho tôi đãi khách . Cô là vợ kia mà , vợ thì phải lo cho

chồng chứ , phải không ?

- Tôi

- Nè , hãy nhớ đến sự thỏa thuận giữa chúng ta đấy nhé . Tôi thật lòng không muốn ép cô đâu . Nếu cô thấy khó chịu , cô có thể hủy bỏ lời giao ước bất cứ lúc nào . Tôi sẵn sàng làm vừa lòng cô ngay.

Nhật Linh lịm người , cô cắn chặt môi đến rướm máu để ghìm cơn đau của lòng mình . Anh có thể nói với em những lời lẽ tàn nhẫn đến thế sao , anh Bin ? Chưa xót cho em quá . Sống thế này đau khổ còn hơn chết nữa , anh có hiểu hay không ?

- Sao , cô có đi không ? Hay là cô đã đổi ý rút lại lời giao kết giữa đôi bên ?

- Được . Tôi đi lo phục vụ các người đây . Hãy ở đó để mà chờ hưởng thụ.

Nhật Linh lầm lũi bước vào nhà trong . Vừa đến khung cửa bếp , cô đã hết kiềm chế được , bật ra thành tiếng khóc . Cô khóc như chưa từng được khóc bao giờ . Thế này thì quá mức chịu đựng rồi . Đình Phương ác đến nỗi buộc cô vừa chứng kiến hạnh phúc của anh , vừa phải làm kẻ phục dịch cho anh với người tình . Nụ cười đắc thắng của Du Mỹ lúc này cứ ám ảnh tâm trí Nhật Linh , làm cho cô giận đến nghẹt thở mà vẫn không có cách gì nói được . Nhật Linh bây giờ bắt lực đến thế sao trời ?

- Cô Hai ! Cô làm gì khóc ở đây vậy ? Bộ cãi nhau với cậu Phương à ?

Dì Sáu vừa phơi xong sào đồ trở vào . Trông thấy Nhật Linh ngồi khóc bên bồn nước , dì vội lên tiếng nói . Cô nấc lên , nghẹn ngào :

- Du Mỹ . . Ở nhà trên đó dì . Anh Phương bắt cháu đi pha nước cam cho cổ đó.

Dì Sáu há hốc mồm ngạc nhiên :

- Trời đất ! Có chuyện đó nữa sao ? Cậu Hai làm gì kỳ cục vậy ? Cô là vợ mà không nói được à ? Đùng , cô Hai ! Đùng đại đột phục tùng như vậy . Cô có quyền đuổi đứa con gái mất nết đó ra khỏi nhà này . Đùng để nó quyến rũ cậu Hai nữa . Cậu ấy là chồng cô , cô đừng có chịu thua.

- Không được đâu dì Sáu . Không phải do Du Mỹ quyến rũ , mà chỉ vì anh Phương thích người ta . Anh chấp nhận nên người ta đến đây ngang nhiên vậy đó . Cũng là tại tôi hết . Khi xưa tôi có lỗi với anh trước , bây giờ anh hận tôi và muốn trả thù , đành phải chịu thôi , dì ạ . Ai biểu tôi yêu anh làm chi để chịu như vậy ?

- Tôi phản đối quan niệm này của cô . Hừ ! Cho dù là xưa kia cô có lỗi làm gì đi nữa , thì bây giờ cô cũng ăn năn và thay đổi rồi mà . Cậu ấy đã chịu bỏ qua để vợ chồng sum họp , sao bây giờ còn cặp với Du Mỹ để trả thù cô ? Đàn ông như vậy thật là nhỏ mọn.

Không hiểu sao Nhật Linh lại phật ý khi nghĩ người giúp việc thẳng thừng phê phán Đình Phương . Cô không muốn anh bị xúc phạm . Và lại , trong những lúc thế này , Nhật Linh thấy rất cần có một người hiểu cô để mà an ủi và chia sẻ cùng cô nỗi đau oan nghiệt , cho nên cô quyết định nói thật với dì Sáu.

- Anh Phương không phải xấu như vậy đâu dì . Tất cả là do tôi . Thật ra . . . anh đâu có chịu tha lỗi cho tôi . Anh nhất quyết ly dị . Tôi vì muốn được về để săn sóc cho ba nên tôi có hứa với anh , xin anh giúp tôi đóng kịch làm hòa để ba tôi tha lỗi cho tôi . Anh Phương có nói trước là khi về đây thì tôi không được can thiệp vào tình cảm riêng tư của anh và tôi đã bằng lòng . Vì vậy nên bây giờ tôi chỉ biết khóc chứ nói làm sao được hả dì ?

Dì Sáu bàng hoàng khi nghe chuyện . Dì không ngờ Đình Phương lại thù dai đến thế và cô chủ đáng thương của dì vì chữ hiếu phải chấp nhận cảnh trái ngang này . Lặng người đi giây lâu , dì mới nhẹ nhàng khuyên Nhật Linh :

- Nếu chuyện đã như vậy thì thôi , cô cũng đừng để dạ buồn phiền làm gì , cứ coi như là cô làm đúng . Ở trên đời này , tình cha con khó kiếm chứ vợ chồng thì đâu có khó gì , phải không cô Hai

? Trẻ đẹp như cô thừa khả năng làm lại cuộc đời . Nếu như cậu Phương đã nhất quyết đoạn tình thì cô cũng đừng thêm tiếc hợm người như vậy . Quên cậu ấy đi , cô sẽ thấy nhẹ lòng hơn.

Nhật Linh ngậm ngùi :

- Tôi cũng muốn lắm chứ . Nhưng dì ơi , tôi vừa phát hiện ra mình đã yêu ảnh mất rồi . Có một chuyện chắc dì không thể biết được , là anh Phương chính là người bạn láng giềng của tôi thuở tôi mới có mấy tuổi đầu . Tên nhỏ lúc nhỏ của ảnh là anh Bin . Hồi xưa , tôi chơi thân với ảnh lắm , khi nhà ảnh dọn đi , tôi vẫn thầm mong sau này sẽ gặp lại nhau . Lúc chưa gặp Quang Bình , có thời gian tôi đã sống với kỷ niệm và mơ ngày tao ngộ . Không ngờ ảnh đã biết tôi là cô bé ngày xưa , ảnh cưới tôi với tất cả niềm hy vọng để rồi tôi làm cho ảnh thất vọng , bẽ bàng . Tội lỗi của tôi không thể tha thứ được . Anh Phương trừng phạt tôi như vậy là vừa với tội tôi lắm . Tôi không có oán trách ảnh đâu dì.

Dì Sáu nhìn Nhật Linh trân trối :

- Cô đã yêu chồng mình thật rồi ư ? Làm sao cô biết cậu ấy là người bạn cũ vậy hả ?

- Đó là do tình cờ , tôi nhìn thấy ảnh viếng mộ em gái ảnh , là cô bạn bằng tuổi tôi . Hồi đó , cũng chính vì anh Bin lo đi chơi với tôi nên em gái ảnh ở nhà mới xảy ra chuyện . Cô ta bị điện giật chết đó dì . Lần đó , Bin ân hận lắm.

- Vậy ra hai người đã có với nhau quá nhiều kỷ niệm của tuổi thơ . Thật là đáng tiếc khi cô đã cố tình để cậu Phương phải hận biết chừng nào.

Nhật Linh thở dài :

- Tôi cũng đang rất ân hận về chuyện đó . Tiếc rằng . . . cái gì đó đã qua rồi thì níu kéo không có kết quả gì , chỉ làm người ta khinh mình thêm thôi.

Có tiếng Đình Phương từ trên nhà vọng xuống :

- Nước cam xong chưa Linh ? Cô làm gì lâu dữ vậy ?

Nhật Linh bối rối nhìn dì Sáu :

- Anh ấy có vẻ bức bối rồi đấy . Dì làm ơn đưa con dao cho tôi.

Hai quả cam sành to tướng được Nhật Linh mang ra tủ lạnh . Không biết loay hoay thế nào mà cô lại sơ ý để lưỡi dao xắn ngay vào ngón trỏ ngọt xót . Nhìn thấy máu chảy thành dòng từ chỗ đứt , Nhật Linh hoảng sợ hét lên , dì Sáu quay lại nhìn . Thấy máu chảy nhiều , dì sợ hết hồn vội chạy lên phòng khách gọi Đình Phương :

- Cậu Hai ơi ! Cậu làm ơn coi giùm . . . cô Hai bị đứt tay.

Đình Phương vừa đứng lên thì Du Mỹ đã bĩu môi :

- Đứt tay thôi mà , bộ quan trọng lắm sao mà phải làm rộn lên đến anh Phương . Bà không biết băng lại cho cô ta à ? Khéo vẽ chuyện !

Bất chấp đến lời nói của Du Mỹ , dì Sáu giục Đình Phương :

- Cậu Hai ! Cậu xuống coi cô ấy thế nào . Thấy máu chảy , tôi sợ đến chóng mặt.

Đình Phương không nói gì nhưng vẻ mặt không được vui , anh vội vã theo chân người giúp việc xuống nhà bếp . Nhật Linh đang dùng miếng vải sạch quấn ngón tay lại , đôi môi cô mím chặt , nước mắt nhạt nhòa . Đình Phương lao đến bên cô , giọng anh đầy lo lắng :

- Đứt tay hả Nhật Linh ? Tại sao em sơ ý quá vậy ? Đưa anh xem nào !

Nói đoạn , Đình Phương cầm lấy bàn tay mềm mại của vợ , anh nhanh nhẹn tháo bỏ miếng vải . Nhìn thấy vết đứt khá sâu , anh lắc đầu :

- Không phải quần kiêu này là xong đâu , em sẽ bị nhiễm trùng đấy.

Nhật Linh vì quá sợ phải thấy máu nên cố nhắm mắt lại không dám nhìn vào chỗ bị dao cứa .

Đình Phương gọi dì Sáu :

- Dì làm ơn lấy giùm tôi chai thuốc "pi" và cả alcohol nữa , nhanh đi đi.

Dì Sáu vội vàng làm theo lời Đình Phương . Nhìn cách anh chăm sóc vợ , dì không thể tin được là anh hai lòng . Cứ chỉ đó rõ ràng không có một chút gì giả tạo.

Băng vết thương cho Nhật Linh xong , Đình Phương dịu dàng nói :

- Tay em đau thì để dì Sáu làm cũng được . Em về phòng nghỉ đi nghe Linh ?

- Dạ.

- Dì Sáu à ! Dì mang nước lên nhà trên giùm tôi nghe , bảo Du Mỹ chịu khó một chút , để tôi đưa vợ vào phòng rồi lên sau.

- Được . Cậu Hai cứ để tôi lo cho cô Mỹ được rồi.

Dì Sáu làm rất nhanh và gọn , chỉ vài phút sau là trên khay nước đã có hai ly cam tươi trông thật hấp dẫn . Dì vừa định bung lên thì Đình Phương vẫy lại :

- Dì đưa cho tôi một ly đi , đem lên đó cho Du Mỹ ly kia là được rồi.

Đình Phương lấy ly nước trao cho Nhật Linh :

- Em uống chút nước cam cho khỏe , chảy máu không nhiều đâu , đừng sợ nghe !

Dì Sáu mỉm cười nhìn hai vợ chồng . Nhật Linh biết là dì tưởng chồng cô lo cho cô thật . Cô cố giấu tiếng thở dài , thái độ của Đình Phương chỉ mình cô hiểu rõ mà thôi.

Đúng như Nhật Linh dự đoán , bóng dì Sáu vừa khuất sau rèm cửa , Đình Phương đã trở mặt với cô ngay :

- Nhật Linh ! Cô làm trò gì vậy hả ? Muốn đuổi khách của tôi phải không ? Con người cô thật bất lịch sự . Du Mỹ chỉ đến chơi một lát rồi về , cô cần gì phải kiếm chuyện làm cho rộn tôi vậy chứ ?

Nhật Linh nghe con giận ứ tim , nước mắt cô chảy thành dòng trên gò má xanh xao vì mệt mỏi :

- Anh nói vậy mà nghe được hay sao , anh Bin ? Giờ này không có mặt ba em ở nhà , anh đâu cần phải đóng vai người chồng tốt để rồi nặng nề em chứ ?

- Không có ba nhưng mà có mặt dì Sáu , tôi đâu dám sơ hở . Đây là người giúp việc tin cẩn mà ba cô xem như người trong nhà , tất nhiên tôi phải diễn cho tròn vai . Nhật Linh à ! Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng , sau này cô đừng có làm bộ sơ ý như vậy nữa nhé . Cho dù cô hủy hoại thân thể mình thì cũng không có kết quả gì đâu , đừng hy vọng uổng công.

- Anh Bin . . .

- Nhắc cho cô nhớ lần cuối . Tôi tên Đình Phương , chứ không phải là Bin . . .

- Cậu Hai ơi ! Cô Du Mỹ bỏ về tự lúc nào rồi . Tôi đem nước lên thì không thấy ai hết.

Dì Sáu mang ly nước trở xuống báo tin cho Đình Phương . Nét mặt anh tỉnh bơ và vai diễn lại tiếp tục :

- Thôi , kệ cổ đi ! Để tôi lo cho vợ tôi trước đã . Nhật Linh ! Anh đưa em về phòng nghỉ nha.

Vừa nói , Đình Phương vừa ôm ngang eo Nhật Linh đi . Dì Sáu nhìn theo đôi vợ chồng trẻ .

Lòng dì cũng vui vì thấy họ hạnh phúc bên nhau . Dì cứ nghĩ Nhật Linh nói oan cho chồng , hoặc ít ra cũng hiểu lầm anh , chứ dì đâu có ngờ được rằng khi về đến phòng riêng của hai vợ chồng , Đình Phương phũ phàng hắt Nhật Linh té nhào lên mặt nệm :

- Cô đã thấy hậu quả việc mình làm hay chưa ? Rõ ràng cô cố ý chọc giận Du Mỹ . Bây giờ lại mất công tôi đi năn nỉ người ta đây . Nè , tôi nói cho cô biết nha , nếu Du Mỹ vì chuyện này mà cắt đứt liên hệ với tôi thì cô sẽ gánh chịu hậu quả đấy.

Dứt lời , Đình Phương hậm hực bỏ ra khỏi phòng . Nhật Linh nằm vùi mặt vào gối nức nở khóc .

Con đau tình ái cứ giày vò trái tim bé nhỏ của cô . Nhật Linh nghe đau thân xác rã rời , tâm hồn tan nát . Đến lúc này thì cô biết chắc là mình đã thua , mọi hy vọng tan biến theo mây khói . Thật khó ai ngờ được một lần lầm lỡ lại đánh đổi bằng nỗi khổ trong cả quãng đời còn lại của người con gái . Nhật Linh đang tự hỏi , không biết mình chịu đựng nỗi đau vì cha hay vì chính bản thân

của mình đây ?

Đình Phương không về đến nhà buổi trưa . Bữa cơm gia đình giờ chỉ có hai cha con Nhật Linh và dì Sáu . Không có anh , Nhật Linh thấy bữa ăn tẻ nhạt làm sao . Miếng cơm đắng ngắt trong miệng , cô cố nuốt nó như nuốt trôi đi những đắng cay trong đời mình . Cô đã nói dối cha rằng Đình Phương đi ăn cơm ngoài với một người bạn học cũ , cho nên bây giờ ngồi trước mặt cha cô phải cố giấu nỗi buồn . Còn dì Sáu thì lòng đầy hoang mang , dì thấy con người của Đình Phương thật là khó hiểu , những chuyện anh đã làm thì thật giả cũng khó cân phân . Bữa cơm vừa xong thì chuông điện thoại reo , Nhật Linh đi vào phòng , cô nhắc máy với một tâm trạng đầy mệt mỏi :

- Alô . . .

Cô nghe rõ giọng nói của chồng :

- Nhật Linh phải không ?

- Vâng.

- Cả nhà đang làm gì vậy ?

- Vừa mới ăn cơm xong anh à.

- Cô nên tranh thủ nghỉ trưa cho khỏe người , rồi tìm cách nói với ba rằng cô sẽ dự tiệc với tôi . Bốn giờ tôi đem xe về đón cô.

- Anh định đưa em đi đâu vậy ?

- Đưa cô đi à ? Xin lỗi , tôi không có ý định đó . Chỉ vì Du Mỹ muốn cùng tôi khiêu vũ tối nay ở nhà hàng Thiên Tân , cho nên tôi mới nhờ cô ra mặt để tôi có lý do chính đáng rời khỏi nhà vậy mà . Hồi sáng đi gấp quá , tôi chưa kịp thay đồ vest , dù sao tôi cũng phải trở về . . .

- Em không đi có được không anh ?

- Đâu được . Cô quên là mình đang diễn vai vợ chồng gì sao ? Một cặp vợ chồng hạnh phúc đó mà , đi chơi đâu thì cũng phải có đôi chứ . Thôi , không nói nhiều , cô chuẩn bị sẵn y phục đi nhé . Tuy chỉ là vai phụ nhưng cô là vợ tôi nên không thể coi thường chuyện ăn mặc được đâu . Nhớ đấy !

- Anh Phương . . .

Nhật Linh kêu lên nhưng đầu dây bên kia Đình Phương đã gác máy . Nhật Linh lặng người , cô phải cố trấn tĩnh để trở ra không gây sự chú ý cho cha . Đình Phương thật quá nhẫn tâm khi bắt cô phải làm vật thế thân để cho anh đến với người tình , còn buộc cô phải chứng kiến cuộc hẹn hò giữa anh và Du Mỹ . Nhật Linh thở dài . Cái gì thì cũng tại cô hết , khi không rồi năn nỉ hứa hẹn với anh , bây giờ đâu có thể bội tín được nữa . Áu là ông trời muốn trừng phạt cô đây , cho nên mới xui khiến cô quay về để cho Đình Phương rửa hận . . .

- Ai gọi đến vậy con ?

Ông Trình lên tiếng hỏi khi Nhật Linh vừa ra ngoài . Cô sực nhớ đến nhiệm vụ được giao nên cố làm ra vẻ hờ hững :

- Dạ thưa ba , chồng con gọi điện về . Anh bảo con tranh thủ ngủ trưa để chiều tối cùng anh đi dự tiệc.

Ông Trình lộ vẻ ngạc nhiên :

- Ủa ! Hôm nay là ngày gì mà tiệc tùng liên miên vậy kia ? Trưa nay , nó đã đi ăn ngoài , rồi chiều nay lại tiệc . . . Lẽ ra hai đứa nên dành thời gian chơi với nhau thì tốt hơn.

Nhật Linh gượng cười , cô thấy thương cha biết là bao . Cô nói dối :

- Dạ , thì anh đi dự tiệc với con mà ba . Đi chơi thì cũng vậy thôi , bạn anh mời sinh nhật , tiện thể chắc bàn việc làm ăn nên anh mới đi , chứ Đình Phương không phải là ham vui đâu ba.

- Ồ , con nói phải đó . Đình Phương vốn coi trọng gia đình hơn tất cả , những buổi tiệc mà nó

tham dự chắc chắn có dính dáng đến quyền lợi của công ty . Xưa nay , chồng con rất giỏi tính toán trong giao dịch . Có nó quản lý kinh doanh , cha con mình có thể yên tâm hưởng phước rồi . Con thật là quá may mắn đó nha Linh ! Chứ ba thấy . . Du Mỹ cô cũng thích Đình Phương lắm , cô đang thèm có một địa vị như con mà không đạt được kia . Nhớ lời ba dạy , những cái con đang có trong tay đều là quý cả , con đừng bao giờ để vuột mất nghe chưa ?

- Dạ con biết rồi , thưa ba.

- Vậy con đi ngủ đi để chiều còn đi chung với chồng con . Ba sang nhà chú Lâm đánh cờ rồi một lát ba về.

- Ba không nghỉ trưa sao ?

- Con không cần lo cho ba . Tuổi già mà , đôi khi sự giải trí bổ ích hơn giấc ngủ đấy con à . Con cứ đi ngủ đi . Đạo này ba thấy khỏe hơn trước nhiều rồi , con nên để thời gian chú tâm đến việc săn sóc chồng , bảo vệ hạnh phúc . Ba cũng chỉ mong vợ chồng con đầm ấm là tốt rồi.

- Dạ.

Nhật Linh trở về phòng nhưng cô không tài nào ngủ được . Vừa nhắm mắt lại thì hình ảnh Đình Phương lại hiện ra . Nghĩ đến lúc anh năn nỉ Du Mỹ , cô lại ứa nước mắt . Trước mặt anh , trong tim anh giờ chỉ có một người , không phải là cô . Bài học này sao mà đắt giá đến thế ? Nhật Linh đau khổ đã nhiều mà Đình Phương vẫn nhất mực không tha . . .

Kim đồng hồ nhích dần đến con số ba . Nhật Linh trở dậy , cô rửa mặt cho thật tinh tảo rồi đến ngồi bên bàn trang điểm . Đình Phương đã yêu cầu cô ăn diện cho thật đẹp thì cô phải đáp ứng thôi . Bỗng dưng cô lại muốn sửa soạn thật là đẹp . "Xét về nhan sắc thì Du Mỹ không thể vượt qua mình đâu , chỉ tại cô ăn diện theo thời trang nên trông trẻ trung thế thôi . . Minh phải làm cho Đình Phương thấy rằng mình cũng yêu thương anh nhiều hơn cô ta , vì mình là vợ kia mà . . ."

Nghĩ là làm , Nhật Linh mở hộp phấn bắt đầu công việc trang điểm . Cô kẻ thật tỉ mỉ từng đường cong đôi chân mày cho đến phía mí mắt , đánh phấn hồng lên đôi má mịn màng . Cô chọn màu son thật tươi để tô lên đôi môi , rồi xịt ít nước hoa lên mái tóc đen huyền . Nhật Linh hài lòng ngắm nhìn mình trong gương . Cô không tin chồng mình sẽ không xao động khi nhìn thấy cô như thế này , trừ phi trái tim anh hóa đá . Trang điểm xong , Nhật Linh bước tới trước tủ áo . Cô mở nó ra nhìn ngắm để chọn lựa chiếc áo thích hợp cho mình . Nhật Linh cố nhớ xem ngày xưa Bin thích màu sắc gì và cô đã nhớ rằng Bin thường bảo cô mặc đầm trắng lúc đi chơi.

Nhật Linh quyết định mặc chiếc đầm trắng cô thắt dây nơ đằng sau . Cô không búi tóc nữa mà xõa dài nó ra , cài dây ruy- băng màu hồng phía trên . Cách trang điểm này làm cô như trẻ ra . Nhật Linh xoay một vòng trước gương để ngắm mình cho kỹ rồi bước ra ngoài với vẻ mặt hài lòng.

Ông Trình đã về nhà từ lâu , đang ngồi xem ti vi ở phòng ngoài . Trông thấy Nhật Linh , ông tròn mắt :

- Chà ! Sao bữa nay diện dữ vậy , con gái ? Ăn mặc thế này trông con giống một nữ sinh quý tộc hơn là vợ một giám đốc kinh doanh.

Nhật Linh mỉm cười :

- Ba đừng chọc quê con , tại anh Phương muốn con phải đẹp đó mà . . .

- Coi bộ đạo này chiều chồng ra phết đấy Linh ạ ! Sao , đã biết Đình Phương là chàng trai lý tưởng rồi phải không ? Không trách ba ép gả con nữa chứ ?

- Thôi mà ba , chuyện qua rồi ba làm ơn quên đi giùm con.

Di Sáu từ bếp mang ấm nước lên châm trà cho ông Trình . Nhìn thấy Nhật Linh , di buột miệng xuýt xoa :

- Trời ơi ! Cô đó hả cô Hai ? Suýt chút nữa thì tôi nhìn không ra , cứ tưởng cô tiểu thư nào đấy.

Nhật Linh hỏi thật nhỏ bên tai dì :

- Có đẹp hơn Du Mỹ không hả dì ?

Dì Sáu gật đầu :

- Đương nhiên hơn nhiều . Từ nay , cô cứ làm đẹp cho mình như thế này , bảo đảm với cô cậu Phương sẽ . . rưng tim.

Ông Trình cười lớn :

- Thôi đi nghe , chị Sáu ! Chị xúi Nhật Linh ăn diện , không khéo thằng con rể của tôi lại phải bỏ cả công việc để giữ vợ thì kẹt lắm đa . Nhật Linh à ! Con khỏi phải lo gì đâu . Dù con có như thế nào thì Đình Phương vẫn yêu con mà . Chắc con cũng biết rõ điều đó , có phải không nào ?

Nhật Linh cúi đầu , cô muốn khóc vì tủi thân . Hơn ai hết , cô đã hiểu rõ chồng mình . Cha cô nói đúng , Đình Phương quả là người đàn ông xuất sắc đến nỗi khi anh đóng kịch cũng không ai nghi ngờ , kể cả cô . Nếu như không có thỏa thuận trước thì cô vẫn nghĩ tình cảm của anh là thật .

Nhưng trời ơi , thà là hiểu lầm còn đỡ đau đớn hơn là biết rõ sự thật mà vẫn phải ngậm cảm để nhận vai một người vợ hạnh phúc . Tình cảnh Nhật Linh bây giờ dở khóc dở cười , cô nghĩ trên đời này chắc không có người thứ hai như cô đâu . . .

- Cậu Phương về rồi kia , cô Hai !

Tiếng kêu vui mừng của dì Sáu cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhật Linh . Cô nhìn ra cổng , thấy Đình Phương đang ghé xe sát vào thềm và anh đi bộ vô nhà . Gặp Nhật Linh , anh ngăn người nhìn cô khá lâu . Nhật Linh đọc được trong ánh mắt anh vẻ hài lòng và cô âm thầm hãnh diện khi thấy Đình Phương rất lưu ý đến cách ăn mặc của mình.

Ông Trình nhìn con rể , trêu chọc :

- Thế nào hả , nhận không ra vợ mình hay sao ?

Đình Phương bật cười thành tiếng , anh gật đầu :

- Đúng là con không tin trước mặt mình là Nhật Linh đó ba ạ . Linh này ! Em ăn mặc thế này vừa ý anh lắm . Đợi một lát , anh tắm xong mình sẽ đi ngay . Xin phép ba , con đi thay lại quần áo.

Đình Phương nói xong đi thật nhanh về phòng . Mười lăm phút sau anh trở ra với bộ vest màu cà phê thật sang trọng . Nhật Linh thoáng ngạc nhiên , cô chưa từng thấy anh mặc bộ đồ này bao giờ . Anh may nó lúc nào nhỉ ? Chắc là trong thời gian sau này thôi . . Một ý nghĩ thoáng qua làm Nhật Linh nhói tim . Thôi đúng rồi , có lẽ anh may bộ đồ này vì Du Mỹ . Không chừng cô ta chợ mua cho anh nữa là khác . Nghĩ vậy , tự nhiên cô chán nản , không còn muốn đi cùng anh nữa.

Giọng Đình Phương ngọt ngào :

- Mình đi thôi em ạ . Đến giờ rồi.

- Tự dưng em thấy nhức đầu quá , hay là anh đi một mình đi nha.

- Thôi mà bà xã , đừng kiếm chuyện làm nũng với anh nữa mà ! Anh đã nói là sẽ đi với em , em đừng biến anh thành kẻ nói dối chứ . Đứng lên đi nào !

Đình Phương vẫn giữ giọng ôn hòa nhưng ánh mắt anh nhìn cô rất dữ tợn , tia nhìn đe dọa của anh làm Nhật Linh đành phải đứng lên;

- Thưa ba tụi con đi.

Đình Phương cúi đầu chào cha vợ rồi âu yếm choàng tay qua hông Nhật Linh , diu cô ra xe . Khi xe chạy , anh liếc nhìn cô không một chút thiện cảm.

- Sao cô hay kiếm chuyện với tôi quá vậy hả ?

- Xin lỗi anh . Em cứ nghĩ là em nói vậy thì anh vẫn có lý do để dự tiệc một mình , đâu cần phải có mặt em làm anh thêm bận rộn.

- Nếu đã nghĩ vậy , tại sao cô còn sửa soạn làm gì tốn công ?

Đình Phương hỏi câu này thì Nhật Linh đành chịu , cô không sao trả lời được với anh . Bởi vì cô chịu khó trang điểm là để đi cùng anh kia mà . Chỉ tại vì nhìn thấy bộ đồ vest mới lạ của chồng , cô đâm ra ghen hờn vu vơ . Nhật Linh cúi đầu im lặng . Thôi thì chịu thua anh cho xong . Nhưng Đình Phương đâu có để cô yên , anh tiếp tục đay nghiến bên tai cô :

- Chắc tại cô thấy Du Mỹ đẹp nên cho rằng tôi háo sắc phải không ? Cô có ý muốn tranh đua phần ngoại hình với Du Mỹ chứ gì ? Cô làm rồi Nhật Linh ! Tôi đâu phải loại đàn ông đó . Cô đừng lẫn lộn tôi với Quang Bình nha . Tôi nói thật , cô không thể tranh nổi với Du Mỹ đâu . Bởi vì cái đẹp hình thức cô hơn người ta , nhưng vẻ đẹp tâm hồn thì cô không có . Tôi yêu Du Mỹ vì cô đứng đắn , nết na . Cô vĩnh viễn không sánh với người tôi yêu được ..

Nhật Linh tưởng có thể chết được khi nghe những lời sỉ nhục của Đình Phương . "Đáng đời mày Nhật Linh ! Người ta có nghĩ gì đến mày đâu mà mày hy vọng tưởng , trong lòng anh bây giờ chỉ còn lại sự khinh rẻ mà thôi" . Trong phút chốc , những hy vọng tro bụi . Đã hết rồi , hết thật rồi . Khi Đình Phương buông ra những lời phũ phàng đến thế thì sự kiên nhẫn cuối cùng cũng tan rã trong cô . Nhật Linh mím chặt môi , cô cố gắng hết mức để đừng rơi nước mắt , nếu khóc vào lúc này thì hèn yếu lắm . Nhật Linh tự khuyên mình hãy cố gắng mà nuốt lệ vào tim.

Đình Phương dừng xe lại trước nhà Du Mỹ . Anh nhấn kèn , Du Mỹ từ trong nhà uyển chuyển bước ra . Cô mặc chiếc áo sườn xám màu xanh dương đính kim tuyến thật đẹp . Mùi nước hoa thơm lừng xông vào mũi Nhật Linh . Nụ cười thật tươi , thật âu yếm của Đình Phương dành cho Du Mỹ khiến Nhật Linh cúi mặt , cô biết giây phút này mình không còn có ý nghĩa gì , chỉ là kẻ thừa thãi vô duyên.

Du Mỹ bước vào trong xe đầy tự tin . Cô ta làm ngơ như không nhìn thấy Nhật Linh ở đó . Nhật Linh cũng không muốn ngẩng lên . Tiếng cười đùa của Du Mỹ cứ vang lên bên tai như một sự hành hạ , phải chi cô biến mất được vào lúc này thì hay biết mấy.

- Tới rồi kìa , người đẹp . Xuống xe đi chứ , làm gì ngã gục thế kia ?

Giọng Du Mỹ vang lên đầy vẻ châm biếm . Nhật Linh ngước lên , đôi mắt cô mọng nước :

- Hai người vào đi , tôi chờ ở ngoài đây được rồi . Chừng nào xong thì chúng ta cùng về.

Đình Phương phản đối :

- Như vậy đâu có được , cô nhất định cùng chúng tôi . Ở ngoài lữ có ai bắt cóc cô thì kệt cho tôi lắm.

Nhật Linh biết Đình Phương muốn bắt cô phải tận mắt chứng kiến cuộc vui của anh , anh mới vừa lòng . Mà có lẽ cũng cần như vậy , để cô có thể lãng quên kỷ niệm và hủy diệt luôn tình yêu vừa chớm nở trong tim . Nhật Linh lẳng lặng xuống xe không nói một lời . Cô theo chân chồng và tình địch đi vào nhà hàng.

Đình Phương chọn chỗ ngồi và nhường cho Du Mỹ ưu tiên chọn thực đơn . Cô ta gọi bia lon và tôm hùm , bò tái chanh . Súp măng cua , Đình Phương liếc sang Nhật Linh :

- Cô có muốn ăn thêm gì không ?

Nhật Linh lắc đầu . Du Mỹ lờm cô :

- Sao người đẹp hà tiện lời nói vậy ? Lúc trước ăn hiệp anh Phương dữ lắm mà , bộ bây giờ tu rồi sao ?

Nhật Linh vẫn không đáp . Cô thầm nghĩ : có lẽ chồng mình đã tâm sự tất cả với Du Mỹ , bởi khi yêu người ta không giấu gì nhau . Giờ Nhật Linh ở đây làm nhân chứng cho cuộc tình , không biết cô nên vui hay buồn.

Bữa tiệc được dọn ra , Du Mỹ ăn uống rất tự nhiên thoải mái . Còn Đình Phương , anh chỉ thích uống bia . Thấy Nhật Linh ngồi yên không đụng đũa , anh lên tiếng :

- Cô Linh à ! Cô ăn đi . Mang tiếng đi ăn tiệc mà để bụng đói thì kỳ lắm đó.

"Trời ơi ! Lòng dạ nào mà cô nuốt cho vô trong tình cảnh này !" . Nhật Linh gượng cười.

- Cảm ơn anh , em không thấy đói.

Khi dàn nhạc trở lên bản Tango đầu tiên , Du Mỹ kéo tay Đình Phương :

- Mình ra nhảy bản này đi anh !

Thế rồi họ đi nhau trong tiếng nhạc . Nhật Linh mở to mắt nhìn theo những bước chân điêu luyện của chồng . Lần đầu tiên , cô mới thấy Đình Phương khiêu vũ . Anh nhảy còn đẹp hơn cả Quang Bình là vũ sư . Thấy Du Mỹ lả lơi trong vòng tay săn đón của chồng mình , Nhật Linh lại trào dâng nước mắt . Ôi ! Cô thèm được ở vào địa vị Du Mỹ bây giờ biết mấy . Ước gì Đình Phương mời cô khiêu vũ với anh dù chỉ nửa bản nhạc thôi cô cũng thấy vui rồi . Nhưng . . . Nhật Linh bất giác thờ dài . . . Cô lại mang ảo tưởng nữa rồi . Làm gì Đình Phương có thời gian để tâm đến cô nữa mà mong . . .

- Nhật Linh !

Tiếng gọi bất ngờ đó làm Nhật Linh giật mình . Cô ngẩng lên , hoảng hốt khi nhìn thấy người vừa gọi :

- Anh Bình ! Anh tới đây làm gì vậy ?

Quang Bình bước tới gần làm Nhật Linh lúng túng đứng lên , Quang Bình hỏi giọng bất mãn :

- Em làm gì mà sợ anh như hung thần vậy chớ ? Anh vào đây uống chút bia cho ấm lòng kẻ đang cô độc , tình cờ nhìn thấy em nên muốn hỏi thăm thôi.

Nhật Linh xua tay :

- anh đi đi ! Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa , chồng tôi thấy phiền lắm đó . Tôi xin anh , anh Bình ạ ! Anh đừng làm chồng tôi hiểu lầm , tôi không muốn vậy đâu.

- Chồng em à ? Anh thấy hắn đang khiêu vũ với người đàn bà kia mà ? Tại sao em chấp nhận như vậy ?

- Mặc kệ tôi ! Chuyện của tôi không cần anh lo.

- Nhật Linh ! Anh và Vân Thu đã ra tòa ly dị.

- Đó là chuyện của anh , nói với tôi làm gì ? Tôi không muốn nghe , cũng không muốn thấy lại anh nữa . Quang Bình , anh tránh chỗ khác giùm đi !

- Kia , Nhật Linh . . .

Nói mãi không được , Nhật Linh tức giận bỏ đi chỗ khác . Cô tiến tới gần piste nhảy đứng một mình ngay dưới ánh đèn màu . Hành động đó coi như một cách đuổi thẳng tay làm Quang Bình xấu hổ bỏ đi . Bản tango vừa dứt , Đình Phương đưa Du Mỹ về bàn . Sau đó anh đi lại chỗ Nhật Linh , khẽ hỏi :

- Sao cô không ngồi ở bàn mà lại ra đây ?

- Ngồi một mình em thấy ngại nên . . .

Đình Phương ngắt ngay lời vợ :

- Cô nói dối ! Lúc này tôi nhìn thấy Quang Bình . Anh ta có mặt ở đây thật đúng lúc.

- Đình Phương ! Anh đừng vội hiểu lầm , em không hề có ý gặp anh ấy . . .

- Tại sao vậy ? Khi xưa cô yêu anh lắm mà . Bây giờ giữa hai người đâu có gì ràng buộc , cô sợ cái gì hả ?

- Thật ra , em không sợ gì hết , tại vì em không muốn gặp lại anh ta . Đình Phương ! hãy tin em đi . Em thật sự không còn vấn vương với những sai lầm ngày trước nữa . Tha lỗi cho em nghe anh.

Đình Phương lảng sang chuyện khác :

- Du Mỹ đợi này giờ cũng lâu rồi . Cô về chỗ ngồi đi.

Nói xong , anh quay lưng đi ngay . Nhật Linh đành theo anh trở lại bàn . Cô tiếp tục chứng kiến

anh và Du Mỹ cùng nhau ăn uống . Đình Phương uống khá nhiều bia nên khi rời nhà hàng , anh có vẻ say . Anh nói với Nhật Linh :

- Cô đứng đợi chỗ này nhé , để tôi đưa Du Mỹ về rồi trở lại đón cô sau.

Nhật Linh nghĩ ngay đến chuyện Quang Bình sẽ tới gặp cô , cô lo sợ lắc đầu :

- Đừng , anh Phương ! Đừng bắt em ở lại một mình , em sợ lắm.

Du Mỹ quắc mắt nhìn cô :

- chúng tôi từ biệt nhau tình tứ lắm , cô theo về chung e rằng bất tiện , tôi chỉ sợ làm đau lòng cô thôi.

Nhật Linh gật đầu :

- Không có sao . Tôi chịu đựng nổi mà . Tôi hứa không làm rộn hai người đâu.

Du Mỹ nói với Đình Phương :

- Cô ta muốn vậy thì mình chiều thôi , anh ạ.

Thế cả ba người cùng lên xe . Đến trước cổng nhà Du Mỹ , Đình Phương mở cửa xe đưa cô vào . Hai người đứng lại ở cổng và ôm hôn nhau . Nhật Linh choáng váng , cô cảm thấy tay chân mình lạnh đi vì ghen . Đã tự dặn lòng là phải cố chịu đựng , nhưng cô không làm sao tránh khỏi cơn đau tình giằng xé con tim . Nhật Linh gục đầu vào thành xe , phải chi cô chết được thì đời cô sẽ bớt đi nỗi khổ . . .

Đình Phương trở lại xe không biết tự lúc nào . Anh vừa lái xe vừa nói :

- Bộ cô buồn ngủ lắm sao mà ngủ gục hoài vậy ?

- Vâng.

- Tôi thấm men bia nên hơi say . Tôi lái xe thế này , cô có sợ không ?

Nhật Linh nói thật lòng mình :

- Không sao đâu . Thậm chí anh có để xảy ra tai nạn giao thông em cũng sẵn lòng chấp thuận . Em đang muốn được chết , anh Phương à.

- Thôi đi ! Đừng có ăn nói bậy bạ trong xe tôi nghe chưa . Cô chán sống nhưng tôi thì ngược lại . Cô làm ơn đừng có trù tôi nghe . . .

Hai vợ chồng về đến nhà lúc mười giờ rưỡi tối . Di Sáu mở cổng , Đình Phương lái xe chạy thẳng vào trong gara , sau đó anh nắm tay Nhật Linh đi về phòng . Bỏ áo khoác ra , Đình Phương thấm mệt mỗi buông người xuống nệm . Anh đưa tay vỗ lên trán :

- Nhức đầu quá ! Em làm giùm anh ly nước chanh có được không ?

Nhật Linh nhìn ra cửa sổ , cô không thấy di Sáu hay cha mình qua lại cho nên lời nói dịu dàng của chồng vừa rồi làm cho cô ngạc nhiên . Có lẽ anh say quá nên quên là vai diễn đã kết thúc khi trong phòng chỉ có hai người . Tuy vậy , Nhật Linh vẫn đáp :

- Anh đợi em một chút xíu.

Khi cô mang ly chanh nóng vào phòng thì Đình Phương đã ngủ , một cánh tay anh thòng xuống nền gạch , gương mặt đỏ như và bia bốc lên nồng nặc . Nhật Linh đặt ly nước chanh ở đầu giường , cô dùng khăn nhúng nước nóng lau mặt cho anh . Khi Nhật Linh cúi xuống kéo cánh tay phải của Đình Phương lên sửa lại thế nằm của anh cho ngay ngắn thì anh bỗng choàng tay ôm lấy cô , kéo cô ngã hẳn vào lòng mình :

- Ngủ đi em ! Anh mệt quá . . .

Nhật Linh băn khoăn không biết chôn mình gọi tiếng "em" ngọt ngào kia là gọi mình hay Du Mỹ , bởi vì anh đang say nhưng cô vẫn để yên cho anh ôm mình trong vòng tay , đã lâu rồi cô vẫn mong được như thế . . Đình Phương lè nè :

- Anh thương em thật nhiều . . cho anh biết , em đối với anh có thật lòng hay không ?

Nhật Linh cắn môi . Anh hỏi ai đây ? Cô hay là Du Mỹ ? Không nghe tiếng trả lời , Đình Phương

mở mắt , đôi mắt anh lơ lơ nhìn Nhật Linh mà cứ như nhìn vào một khoảng trống vô tình :

- Có hay không hả em ?

Nhật Linh bất kể Đình Phương đang hỏi ai , cô cúi sát mặt anh thì thầm :

- Có . Em yêu anh , em thật lòng yêu anh mà.

- Anh cũng vậy . . .

Đình Phương nói và ôm Nhật Linh thật chặt , môi anh tìm môi cô , gửi trao những nụ hôn say đắm . Nhật Linh ngây ngất trong vòng tay anh , bây giờ thì cô đoán được là anh làm cô với Du Mỹ , những lời âu yếm kia anh nói với người tình . Nhưng Nhật Linh mặc kệ , cho dù anh đang dùng cô làm vật thể thân , cô vẫn cảm thấy sung sướng , bởi vì những nụ hôn của anh rất thật . Cô hôn lại anh trong say đắm nồng nàn . . . Đình Phương dù là say nhưng vẫn rất nhẹ nhàng từng cử chỉ . . . Nhật Linh phó mặc thân thể mình trong tay anh . Cô thầm cảm ơn cơn say của anh đã cho cô cảm nhận được tình yêu tuyệt vời dù chỉ là thứ tình cảm vay mượn . Khi chiếc áo đầm được trút bỏ khỏi thân thể Nhật Linh , cô hiểu rằng mình đang chấp nhận quá rõ ràng niềm hạnh phúc sâu xa . Đình Phương ! Anh sẽ là người đàn ông duy nhất em yêu trong suốt cả quãng đời còn lại . Cho dù anh nhẫn tâm lãng quên kỷ niệm hay chối bỏ tình em một cách phũ phàng , em cũng vẫn yêu anh . . .

Yêu đến muộn , nhưng tình là vĩnh viễn

Phút giây này ta chỉ có nhau thôi

Dù mai kia em cô độc giữa đời

Vẫn nhớ anh trong âm thầm tiếc nuối

Người yêu hối , xin thương giùm em với

Trái tim này giờ chỉ có anh thôi

Tình yêu xưa sao lại chẳng chung đường

Em sống với kỷ niệm buồn dĩ vãng . . .

Sáng hôm sau khi Đình Phương thức giấc , anh nhận ra Nhật Linh đang nằm trên tay mình , một bàn tay cô ôm ngang ngực anh . Anh nhẹ nhàng gỡ tay cô để xuống nệm và rút tay mình về . Cô mỉm cười với anh :

- Anh dậy rồi hả ? Sao không gọi em ?

Đình Phương lộ vẻ bối rối , đây quả là tình huống bất ngờ đối với anh . Anh thật sự không biết phải nói sao bây giờ . Cuối cùng , anh nói mà không nhìn cô :

- Xin lỗi nghe Nhật Linh , đêm qua tôi say quá.

Nhật Linh chồm dậy kề môi mình trên vai anh :

- Đâu có gì , mình là vợ chồng mà , tại sao anh lại phải xin lỗi em chứ ?

- Cô không giận chuyện đó à ? Tôi . . . tôi cứ tưởng . . .

- Anh tưởng em là Du Mỹ chứ gì ? Vâng , em đã đoán như thế ngay từ đầu . Nhưng không sao , em không giận anh đâu anh Phương.

Đình Phương khẽ đẩy Nhật Linh ra , nét mặt anh nhăn nhó khổ sở :

- Đêm qua chỉ có mình tôi say , còn cô vẫn tỉnh táo kia mà . Tại sao cô không cự tuyệt tôi ?

- Đó là vì em yêu anh , Đình Phương ! Em nói thật lòng mình đấy . Em không có cách gì cự tuyệt anh được và sẽ vĩnh viễn không bao giờ em có thể cự tuyệt anh , khi lòng em đang tràn ngập tình yêu.

- Yêu tôi ? Nhật Linh à ! Cô đừng ôm ấp kỷ niệm ấu thơ để rồi lại lẫn lộn giữa quá khứ và hiện tại . Tôi bây giờ không phải là anh Bin của ngày xưa . Trong tim tôi đã có Du Mỹ . Cô làm như vậy thì bản thân cô là kẻ chịu thiệt thòi . Tại sao cô khờ vậy chứ ?

- Em không nghĩ vậy đâu anh . Em yêu anh ngay cả trong hiện tại chứ không phải chỉ vì anh là người bạn ngày xưa . Dù anh không phải là anh Bin , em vẫn không thay đổi tình cảm của mình . Bởi vì em biết được là em yêu người đàn ông lý tưởng của riêng em , chỉ tiếc em nhận ra điều này quá muộn . Nhưng mà anh đừng lo , em không bắt anh phải gánh lấy trách nhiệm đối với cuộc đời em đâu . Đình Phương ! Đêm qua em thật sự hạnh phúc.

Đình Phương quay mặt đi :

- Cô đừng nhắc đến chuyện đó nữa , tôi thành thật xin lỗi và mong rằng cô quên nó đi.

Nói đoạn , Đình Phương đứng lên rời khỏi giường . Anh đến bên tủ quần áo , chọn bộ âu phục vừa ý nhất rồi vào phòng tắm . Nhật Linh cũng thay lại quần áo , xếp gọn chăn mền lại . Khi Đình Phương trở ra , cô dịu dàng hỏi :

- anh đi làm phải không ?

Đình Phương gật đầu . Lúc anh đứng trước gương chải tóc . Nhật Linh đến bên anh :

- Bây giờ còn sớm , chưa tới bảy giờ mà . Em ra ngoài làm điếm tâm cho anh nghe ?

- Thôi khỏi , lát nữa tôi ăn ở ngoài được rồi.

Nhật Linh nghe buồn thật nhiều khi Đình Phương thản nhiên từ chối sự săn sóc của cô . Anh đi lại máy điện thoại . Thấy Nhật Linh nhìn , anh có vẻ khó chịu :

- Cô ra ngoài một chút được không ? Tôi muốn gọi điện thoại cho Du Mỹ.

Nỗi đau khổ hiện rõ trong ánh mắt Nhật Linh , nhưng cô cố che đậy tâm trạng của mình . "Thì ra anh từ chối dùng điếm tâm ở nhà là để đi ăn với Du Mỹ" . Nhật Linh bước nhanh ra khỏi phòng , nước mắt cô chảy thành dòng trên má . Một lát sau , Đình Phương bước ra . Thấy cô khóc , anh có vẻ ngạc nhiên :

- Chuyện gì vậy ?

Nhật Linh vội đưa khăn lau lệ . Cô lắc đầu :

- Không có gì . Anh đi làm đi !

Đình Phương có vẻ ái ngại :

- Nhật Linh ! Cô thật sự không có gì chứ ?

- Em đã bảo là không mà , anh đừng bận tâm.

- Vậy tôi đi làm nha.

Chờ cho Đình Phương ra ngoài rồi , Nhật Linh mới vào phòng nằm khóc . Cô xót xa nhìn mặt nệm , tình chăn gối còn đây nhưng lòng anh đã nguội lạnh mất rồi . Tại sao anh không tha thứ cho em , hả anh Bin ?

Một tháng sau , Nhật Linh bắt chợt thấy trong người mình hơi khác lạ . Đầu tiên là cô không thấy nguyệt kỳ , sau đó là những cơn buồn ngủ thường đến vào buổi sáng. Sang tháng thứ hai , cô bắt đầu buồn nôn và không ăn được cơm cũng như không ngửi được mùi dầu mỡ . Không còn nghi ngờ gì nữa , cô đã có thai rồi . Nhật Linh nghe lòng mình rộn vui . Điều kỳ diệu của tình yêu đã đến . Nếu như cô có một đứa con với Đình Phương , thì hạnh phúc biết bao . Đối với chồng , Nhật Linh tuyệt đối giữ kín bí mật này , cô sợ khi biết anh sẽ không chấp nhận và buộc cô phá bỏ đi thì khổ cho cô . Nhật Linh đã suy nghĩ kỹ rồi , Đạp không cần phải biết chuyện này , biết đâu anh lại chẳng nghĩ rằng cô cố tình giữ lại giọt máu này để cản trở anh . Không ! Cô sẽ tự mình chăm sóc thai nhi mà không cần đến ai hết . Để tránh bị nghi ngờ khi phải uống sữa thay vì ăn cơm , Nhật Linh nói với cha :

- Hôm nọ con thấy không được khỏe nên đi khám bệnh , bác sĩ nói bao tử con không được tốt , tạm thời phải uống sữa và chỉ ăn được thức ăn nhẹ thôi . Vì vậy con không ăn cơm được ba à.

Ông Trình lo lắng nhìn con gái :

- Con ăn uống làm sao mà lại đau bao tử vậy ? Con bị như vậy lâu chưa ?

- Dạ , chắc cũng mới đây thôi . Ba đừng lo , con chỉ bị nhẹ thôi mà.

Đình Phương bỏ dở tờ báo đang đọc , anh hỏi vợ với vẻ quan tâm :

- Em đi khám bác sĩ lúc nào ? Sao không gọi anh đưa em đi ?

Nhật Linh mỉm cười :

- Thôi khỏi anh à . Mấy chuyện nhỏ như vậy , em tự mình lo liệu được.

Nhật Linh vừa nói đến đó thì đi Sáu mang thức ăn dọn ra bàn . Khi đi bung đĩa cá chiên đi ngang qua , Nhật Linh chịu hết nổi , cô ngồi thụp xuống nôn thốc nôn tháo . Đình Phương vội buông rơi tờ báo và anh chạy đến bên vợ lo lắng hỏi :

- Em có sao không vậy Nhật Linh ?

Nhật Linh khoát tay :

- Ồ không ! Em chỉ hơi mệt chút xíu , không có gì quan trọng đâu , ba và anh không cần phải lo. Ở bên bàn , đi Sáu đang xới cơm ra bát . Nhật Linh cố nhịn thở , cô bịt mũi đứng lên đi vội về phòng . Nhật Linh rút khăn tay , vắn nước rửa mặt . Khi ngẩng lên , cô đã thấy Đình Phương đứng ngay bên cạnh mình :

- Sao rồi hả , có đỡ chút nào chưa ?

Nhật Linh thoáng xúc động :

- Cảm ơn anh , em khỏe rồi.

Cô đến bên giường , dùng dầu nước xanh xức hai bên thái dương và đưa lên mũi ngửi . Mùi dầu làm cô lại thấy dễ chịu hơn . Đình Phương tới ngồi bên cô , giọng anh thật ấm :

- Nhật Linh ! Em có thai phải không ?

Câu hỏi của anh làm Nhật Linh hoảng sợ . Trời ơi , nếu anh biết thì nguy . . . cô lắc đầu lia lịa :

- Đâu có ! Đâu có gì !

Đình Phương bắt chợt nắm tay cô :

- nói thật cho anh biết đi , có phải là em đã mang thai hay không ?

Nhật Linh cố gắng tự trấn tĩnh , cô đáp gọn :

- Không !

- Vậy tại sao em lại nôn khi ngửi thấy mùi thức ăn vừa mang đến thế hả ?

- Em đã nói rồi , bao tử em không được khỏe mà.

- Em đau bao tử thật à ?

- Phải !

- Bác sĩ nào khám cho em vậy ?

- Em không để ý tên ông ta.

- Vậy toa thuốc đâu , đưa anh xem !

- Anh nói gì vậy ? Em khám tư mà , làm gì có toa thuốc . Người ta bán trực tiếp thuốc điều trị cho em.

- Vậy thuốc đâu , đưa anh coi.

- Em uống hết rồi.

- Thế bác sĩ nói chừng nào tái khám ?

- Ông ta hẹn ba ngày , nhưng có lẽ em không khám lại đâu.

- Tại sao vậy ?

- Em thấy khỏe nhiều rồi . Đình Phương , sao bữa nay anh hỏi nhiều quá vậy ? Anh . . . anh đi ra ngoài đi , em muốn nghỉ ngơi.

- Được . Vậy em nằm nghỉ đi.

Ra tới cửa phòng , Đình Phương đột nhiên dừng lại . Anh có vẻ suy nghĩ rồi sau đó lại quay vào :

- Nhật Linh à ! Có một chuyện anh thấy cần phải nói với em.
- Anh ngồi xuống giường đi . Anh muốn nói gì vậy ?
- Anh muốn đề nghị . . . ly hôn.

Nhật Linh giật bắn người trước câu nói bất ngờ của Đình Phương . Cô nghe tay chân mình lạnh đi.

- Anh nói cái gì ? Ly hôn với em ư ?
- Phải . Anh không thể cứ kéo dài tình trạng này mãi . Gia đình Du Mỹ đề nghị anh phải làm đám cưới , anh nghĩ cũng đã đến lúc rồi.
- Vậy . . anh có thể cưới cô ấy mà không cần ly dị có được không ?
- Không được , vì tụi anh cần phải làm hôn thú đàng hoàng . Nếu như không ly dị với em thì làm sao anh cưới được Du Mỹ . Mà anh thì không thể sống cùng một lúc với hai người vợ được , bởi anh chỉ có thể yêu một người thôi.
- Anh yêu Du Mỹ lắm phải không ?

Đình Phương gật đầu . Nhìn về mặt xanh xao của cô , anh nhẹ nhàng dẫn giải :

- Nếu như em trót mang thai với anh , anh có thể sẽ phải nghĩ lại . Vì con , anh đành phải chịu mất Du Mỹ để về chung sống bên em và con . Bởi vậy , anh mới yêu cầu em nói thật.

Nhật Linh cảm thấy chông chéo với mình đã không còn tình yêu , nếu chỉ vì đứa bé trong bụng cô mà anh phải hy sinh tình cảm đối với Du Mỹ , thì cuộc đời anh bên cô còn có ý nghĩa gì ? Đình Phương từ lúc kết hôn với cô , anh chưa có lấy một ngày hạnh phúc , bây giờ tình yêu của anh chỉ mới bắt đầu , cô không muốn làm tan vỡ nó , cô không muốn phá hỏng đời anh . "Yêu là phải biết hy sinh để được thấy người mình yêu hạnh phúc" . Không biết tự lúc nào , đầu óc Nhật Linh đã thấm nhuần câu châm ngôn đó , và cô không muốn ràng buộc Đình Phương . Một mình cô cũng có thể nuôi dạy được con mình và lấy nó làm nguồn an ủi , cô không nên cản trở anh nếu như anh muốn kết hôn với người con gái mà anh yêu.

Nhật Linh cúi đầu khẽ đáp :

- Em chấp nhận ly dị . Em không có thai đâu , anh đừng quá bận tâm . Nếu anh cưới Du Mỹ , em thành tâm chúc phúc cho hai người . . .
- Vậy thì tốt . Bây giờ thì anh sẽ đi thú tội với ba . Anh sẽ nói thật về quan hệ của anh với Du Mỹ để ba không phản đối chuyện tụi mình ly dị , như vậy là do lỗi của anh chứ không phải do em.

Nhật Linh sững sờ :

- Anh định sẽ nói ngay bây giờ à ? Sao gấp quá vậy anh ?
- Trước cũng nói mà sau cũng nói , thôi thà là nói sớm có khi còn hay hơn.

Dứt lời , Đình Phương tỏ thái độ dứt khoát , anh đứng lên và đi ra khỏi phòng . Nhật Linh cũng đứng lên , cô nhìn theo anh , muốn gọi anh nhưng thốt chẳng thành lời . Nghĩ đến lúc phải chia tay Đình Phương , Nhật Linh bất chợt nghe lòng mình quặn thắt , trước mặt cô mọi vật như quay cuồng đảo lộn , Nhật Linh từ từ khụy xuống nền gạch , ngất đi.

Chương 12

Nhật Linh tỉnh dậy trong trạng thái mơ hồ , cô lơ mơ nhận ra mình đang ở một nơi xa lạ , không phải là nhà mình . Chung quanh cô , không khí thật lạnh lẽo , bao trùm màu trắng . Bóng người y tá thoáng qua giúp Nhật Linh nhận biết mình đang ở bệnh viện và người thân đầu tiên mà cô nhìn thấy là ông Trình , cha ruột của cô :

- Ba . . .

Nghe cô gọi , ông Trình mừng rỡ :

- Nhật Linh , con tỉnh lại rồi hả ? Nãy giờ ba lo ghê.

- Đây là bệnh viện phải không ba ? Ai đưa con vào đây vậy ?

- Ba và chồng con . Nhật Linh à ! Đình Phương nó đã thú nhận với ba tất cả rồi . Con cũng nên thông cảm cho nó , âu đây cũng là một bài học đáng nhớ cho con , suy cho cùng thì không thể trách được chồng con đâu , Linh ạ . . .

Nhật Linh ứa nước mắt . Như vậy có nghĩa là Đình Phương đã làm thật , anh đã có một quyết định dứt khoát rồi . Nhật Linh nói qua ngẩn lệ :

- Con biết ! Lỗi là do con tạo nên nghịch cảnh , con hoàn toàn không có trách ảnh đâu ba.

- Con biết nghĩ vậy là tốt lắm rồi . Nói cho cùng thì đời người ai lại chẳng có lúc sai , quan trọng nhất là mình sai mà mình biết nhận ra cái sai để sửa thì vẫn còn cơ hội tạo dựng lại từ đầu , con ạ.

- Tự nãy giờ con không thấy anh Phương . Anh không có ở đây sao ba ?

Ông Trình lắc đầu :

- Đình Phương nhờ ba chăm sóc cho con . Nó đến nhà Du Mỹ rồi , Linh ạ !

Nhật Linh tê tái cả tâm hồn , cô nghe như cỏi lòng mình lịm chết . Vậy là cô đã vĩnh viễn mất Đình Phương . Anh đã bỏ rơi cô thật rồi . Ôi ! Phải chi cô đừng bao giờ tỉnh lại nữa thì tốt biết bao , lúc đó cô sẽ không còn biết ghen hờn và đau khổ nữa . . .

- Nhật Linh ! Con muốn ăn gì không ? Ba xuống căng tin mua cho.

Nghe ba hỏi , Nhật Linh mới cảm nhận được con đói đang giày vò bao tử cô . Cô gật nhẹ :

- Ba làm ơn giúp con ly sữa nóng được rồi.

- Vậy con nằm nghỉ đi ! Ba đi nghe.

Nhật Linh dạ nhỏ rồi nằm quay mặt vào tường để che giấu nước mắt đang chực trào ra khóe .

Chưa bao giờ cô thấy tuyệt vọng và đau khổ như lúc này . Cuộc đời còn lại của cô từ đây sẽ mãi mãi khép kín , hạnh phúc tình yêu đã chấp cánh bay xa . Đình Phương ! Đình Phương ! Em gọi mãi tên anh trong tuyệt vọng . Em ghi mãi bóng hình anh trong tim em . Mai này khi con của chúng ta chào đời , em sẽ lấy tên anh đặt cho nó dù là trai hay gái , để sự hiện hữu của nó nhắc nhở em cả đời rằng anh mãi mãi còn tồn tại trong em . . . Anh lấy vợ rồi anh sẽ có những đứa con ngoan khác , còn em thì chỉ có đứa con anh làm nguồn an ủi cuối đời . Dù sao em cũng phải cảm ơn tạo hóa vì người đã ban cho em ân huệ cuối cùng này , để em được duy trì chút kỷ niệm về anh . . . Đang suy nghĩ bấn khoăn với những dòng nước mắt , Nhật Linh thoáng thấy có bóng người bước vào phòng . Ngỡ là cha mang sữa vào , Nhật Linh vội đưa tay gạt lệ và cố lấy giọng thật tự nhiên :

- Ba để sữa trên bàn giùm con !

Đáp lời cô là một giọng nói thật đầm ấm dịu dàng , giọng nói mà cô không bao giờ có thể lẫn lộn với bất cứ ai :

- Em nói chuyện với ai vậy , Nhật Linh ?

Nhật Linh từ từ quay lại , Đình Phương đang đứng trước mặt cô , trên tay anh là ly sữa nóng và

mấy lát bánh mì . Anh để mọi thứ lên bàn , nhẹ nhàng ngồi xuống bên cô :

- Em dậy uống chút sữa đi ! Anh đỡ em lên nhé ?

Rồi không đợi Nhật Linh đồng ý , Đình Phương vòng tay ôm ngang vai cô đỡ cô ngồi lên . Anh cầm ly sữa kê tận môi cô :

- Uống đi em . Phụ nữ có thai không được nhịn đói đâu đấy.

Nhật Linh lắc đầu , cô đẩy ly sữa ra thờ dài :

- Bác sĩ nói với anh phải không ? Nhưng mà anh không cần phải lo . Cho dù em mang thai , em cũng không có ý cản trở hôn nhân giữa anh và Du Mỹ . Anh không nên trở lại đây làm gì nữa , anh Phương à . Đừng vì em mà trì hoãn đám cưới . Em có thể nuôi con một mình , không phiền đến anh đâu.

- Em nói cái gì vậy Nhật Linh ? Anh đã là chồng em thì anh còn cưới ai nữa chứ ?

- Thôi mà Đình Phương ! Em khổ nhiều rồi anh đừng diễn kịch làm khổ em nữa có được không ?

Rõ ràng là anh đã nói sẽ cưới Du Mỹ kia mà.

Đình Phương mỉm cười :

- Anh nói vậy hồi nào ?

- Đừng giỡn trên sự đau khổ của em , Đình Phương . Vậy hồi trưa , ai chính miện đề nghị em ly dị chứ ?

- Anh chỉ đùa thôi , ai biểu em ly . Ai đời có thai mà lại giấu chồng , tội của em đáng đánh đòn lắm đó.

Nhật Linh mở to mắt nhìn chồng . Cô không biết anh đang nói thật hay là đóng kịch nữa . Phải đối với một người khó nhận biết như anh , cô mệt mỏi vô cùng . Đình Phương rút khăn tay lau cho cô :

- Nín đi nào , cô bé ! Sắp làm mẹ rồi sao lại còn khóc nhè thế chứ ? Bộ không sợ người ta cười sao ?

- Anh đang giở trò gì vậy , Đình Phương ? Ba nói với em là anh đã thú nhận tất cả sự thật . Sau đó anh đến gặp Du Mỹ rồi . Vai diễn của chúng ta coi như đã kết thúc , sao anh còn đùa cợt với em làm gì ?

Đình Phương nghiêm nét mặt :

- Anh không có đùa đâu nha Linh . Em nói đúng , vai diễn của chúng ta đã thật sự kết thúc . Còn thực tế anh đảm nhận vai trò làm chồng thật sự kia mà.

- anh nói gì , em không hiểu ?

- Nhật Linh à ! Đúng là anh có thú nhận với ba , nhưng là thú nhận chuyện chúng mình kia , chứ không phải chuyện anh với Du Mỹ . Thật ra , bao lâu nay anh và cô chỉ giả vờ đóng vai tình nhân để gạt em thôi , chứ tụi anh đâu có tình ý gì đâu . Anh chỉ muốn thử em , xem em có thật lòng yêu anh không vậy mà . Anh xin lỗi vì đã có những lúc phải nặng lời với em , những lúc đó anh cũng đau lòng lắm . Nhưng nếu không làm vậy thì làm sao anh biết được tình cảm em cho anh ở mức độ nào . Nói thật nha , có nằm mơ anh cũng không nghĩ là em lại yêu anh như vậy Linh à.

Nhật Linh bàng hoàng :

- Anh nói thật đó hả Đình Phương ? Có nghĩa là anh đã chịu bỏ qua lỗi lầm của em sao hả ?

Đình Phương gạt đầu :

- Anh đã tha thứ cho em từ lâu rồi cô bé ạ . Nhưng cũng cần phải dạy cho em một bài học đáng giá để nhớ đời , để em biết thế nào là đau khổ khi người ta yêu kẻ khác ngay trước mặt mình . Có như vậy em mới hiểu được nỗi lòng anh ngày trước , lúc em ngang nhiên hẹn hò với Quang Bình và bắt anh phải chịu nỗi khổ . Vậy mà . . . thấy em rơi lệ hoài , anh không chịu nổi cho nên muốn kết thúc sớm sự trừng phạt của mình . Lúc này , anh đã đến gặp Du Mỹ bảo cô thôi không đóng

vai người tình này nữa , anh chịu hết nổi rồi . Có một chuyện nếu anh không nói ra chắc em không bao giờ biết được đâu Linh . Đó là chuyện về cái đêm anh bắt em đi cùng anh và Du Mỹ vào nhà hàng Thiên Tân cách đây hai tháng . Đêm hôm đó . . . anh không có say rượu như em tưởng vậy đâu . . .

Nhật Linh ngơ ngác nhìn chồng :

- Anh nói vậy nghĩa là sao ?

- Là . . . - Đình Phương khẽ hôn lên tóc vợ - Đêm hôm đó anh hoàn toàn tỉnh táo em à . Đàn ông giữ giaodịch như anh thì một vài lon bia đâu có làm anh say được chứ . Lẽ ra , anh phải đợi đến mình hiểu nhau , hòa nhau . Nhưng tại em , hôm đó em xinh đẹp quá sức làm cho anh kèm lòng không được nên đành phá lệ.

- Vậy ra những lời của anh trong đêm ấy . . .

- Là anh nói với em , tình yêu đêm đó cũng là dành riêng em . Cuộc đời này anh không thể yêu ai ngoài cô bé Ky Ky ngày xưa hết , em có biết hay không ?

- Đình Phương ! Anh nói thật đấy ư ? Em không có nghe lầm phải không ?

- Hoàn toàn không ! Tại sao em hỏi vậy ?

- Tại vì em sợ . . . em sợ anh biết em mang thai nên buộc phải dứt tình cùng Du Mỹ . Em không muốn anh thương hại cho em.

- Không có Nhật Linh , em đừng nghĩ vớ vẩn . Nói thật , khi biết em có thai , anh ân hận vô cùng . Lẽ ra , anh phải biết sớm để đừng làm khổ em . Em không giận anh chứ Nhật Linh ?

Giận ư ? Nhật Linh làm gì còn nghĩ tới chuyện giận hờn , khi hạnh phúc đến với cô quá bất ngờ như thế . Nhật Linh muốn hét to lên vì sung sướng , những giọt lệ hạnh phúc tuôn trào trên khóe mi . Đình Phương cúi mặt gần , anh hôn lên nước mắt người vợ trẻ.

- Đừng khóc em ! Người ta nói phụ nữ mang thai phải luôn giữ tâm trạng vui vẻ , hạnh phúc , tuyệt đối tránh buồn phiền , khóc lóc , vì như vậy sẽ có ảnh hưởng xấu đối với thai nhi . Chắc em không muốn con mình khi chào đời có khuôn mặt "mùa thu lá bay" đấy chứ ?

Nhật Linh sung sướng vòng hai tay ôm lấy cổ chồng , cô thì thầm trong ngán lệ :

- Đình Phương ! Anh sai rồi . Em khóc đây là vì hạnh phúc đó thôi , Đình Phương ơi , em yêu anh quá !

- Và anh cũng yêu em nữa , Ky Ky của anh.

Nhật Linh nhắm mắt đón nhận nụ hôn của chồng , một nụ hôn tình yêu nồng nàn say đắm . Bất chợt có tiếng đàng hắng ngoài cửa phòng , khiến hai người vội vàng rời nhau . Du Mỹ xuất hiện với bó hồng đỏ thắm . Cô tươi cười nhìn cả hai vợ chồng :

- Như vậy là hạnh phúc rồi há ! Tôi xin chúc mừng cho hai người , mong hai người sẽ sống bên nhau bền vững đến trăm năm . Bó hồng này tôi mang tặng Nhật Linh nè . . . chúc mừng cô sắp được làm mẹ.

Nhật Linh đón bó hồng từ tay Du Mỹ , cô sung sướng nói lời cảm ơn . Đình Phương âu yếm nhìn vợ :

- Đó , em đã nghe Du Mỹ nói rồi chứ ? Có còn nghi ngờ anh nói dối nữa không ?

Nhật Linh khẽ lắc đầu , niềm hạnh phúc tràn đầy trên gương mặt . Đình Phương móc từ túi áo ra một mảnh giấy nhỏ đưa cho Du Mỹ :

- Đây là hóa đơn thanh toán viện phí , anh đã đóng xong rồi . Em làm ơn qua phòng hành chánh lấy giấy xuất viện cho Nhật Linh đi . Anh muốn đem vợ anh về nhà để dễ bề chăm sóc , cổ đã khỏe lại rồi thì không cần phải lưu viện làm gì . Em giúp anh được chứ , Du Mỹ ?

- Đương nhiên rồi . Có khi nào anh nhờ mà em từ chối đâu hả ?

Đình Phương cười :

- Ráng giúp anh đi , bao giờ lấy chồng anh sẽ lo đám cưới giùm cho.

Du Mỹ dùng ngón trỏ điểm mặt Đình Phương :

- Là anh nói đó nha , sau này em sẽ đòi món nợ này đó , lời nói ra không rút lại được đâu . Nhật Linh ! Cô làm chứng giùm tôi đây nhé.

Nhật Linh chỉ cười không đáp.

Thấy Du Mỹ vẫn còn nấn ná trong phòng , Đình Phương lườm cô :

- Thôi , làm ơn đi đi mà , ở đây làm kỳ đà cản mũi hoài , kỳ quá.

Du Mỹ cười lớn :

- A ! Thì ra tự nãy giờ muốn đuổi khéo tôi đi đó hả ? Đi thì đi chứ , ai thèm nhìn mấy người yêu nhau.

Đình Phương chọc cô :

- Không phải là anh không cho em nhìn , chỉ sợ em nhìn người ta yêu nhau rồi phát nôn thì không biết làm sao mà kiếm kịp bạn trai cho em đây chứ.

Du Mỹ đỏ mặt :

- Cái anh này , làm như em ế độ không bằng.

Đình Phương vừa nói vừa xua tay :

- Biết em "đắt bở" rồi , làm ơn đi nhanh nhanh giùm đi.

- Xí . . .

Du Mỹ giật lấy mảnh giấy trong tay Đình Phương rồi chạy biến đi , nhường thời gian trống trải lại cho đôi vợ chồng trẻ . Nhật Linh buộc miệng khen :

- Du Mỹ dễ thương quá phải không anh ?

- Dễ thương à ? Vậy mà có người thù hận cô như là . . . tình địch vậy . Mới nghe anh với cô chuẩn bị kết hôn là họ đã xiu rồi.

Nhật Linh đỏ mặt nhéo vào hông chồng thật mạnh :

- Anh quý này ! Chọc quē em phải hôn ?

Đình Phương tính bơ :

- Ủa ! Nói vậy người đó là em hả ? Anh không biết , xin lỗi nghe KyKy.

- Anh . . .

- Lời nói chưa kịp thoát ra , bờ môi Nhật Linh đã bị những nụ hôn của chồng phủ kín . Cô âu yếm đáp lại tình anh . Đưa mắt nhìn ra khoảng trời tuổi thơ năm nào , tuổi cô và Bin nắm tay nhau cùng đuổi bướm , hái hoa nơi chân trời thơ mộng của quē hương.

Hết